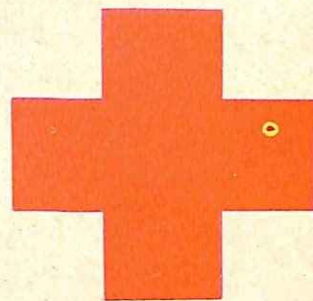
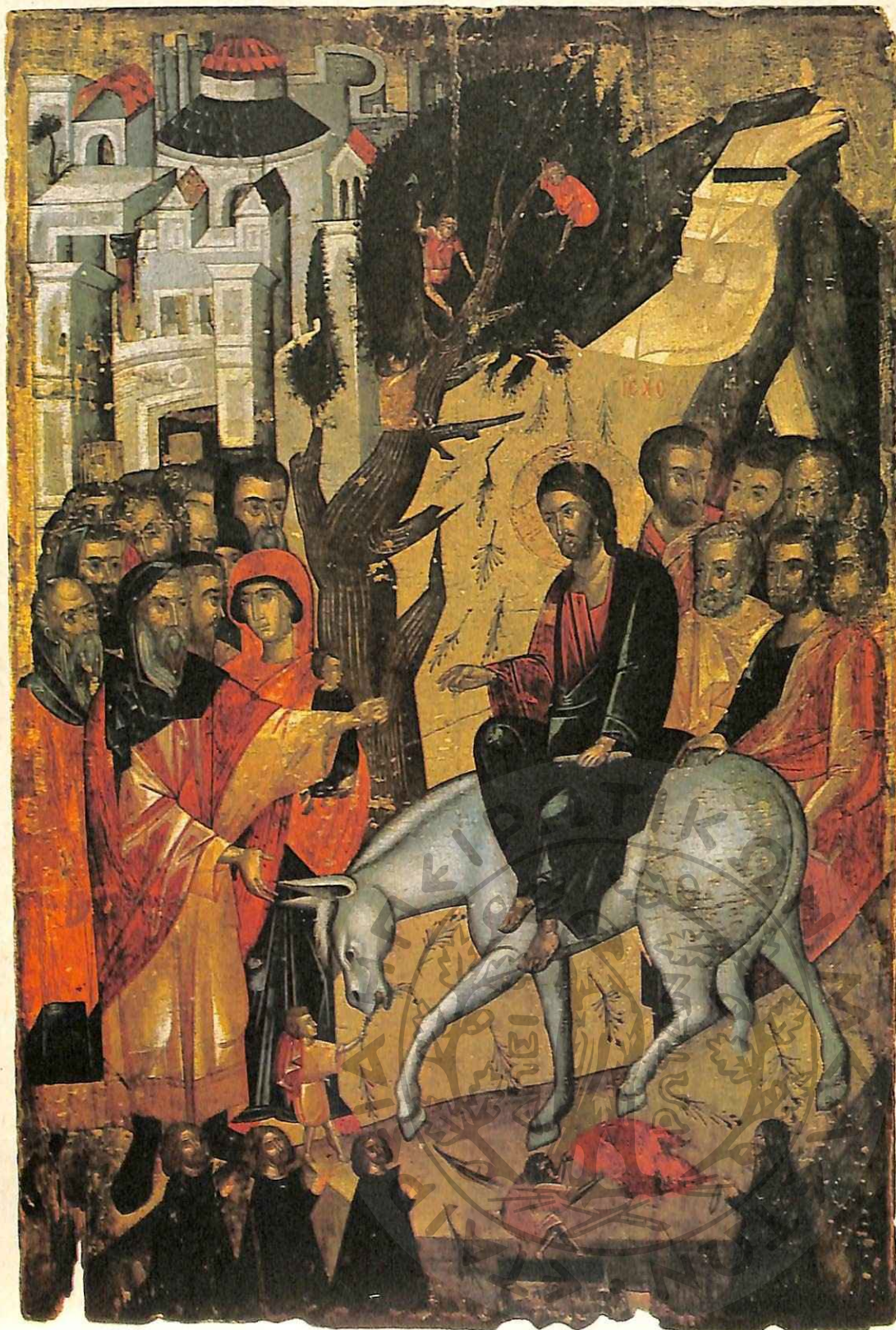

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1972

Η ΛΑΜΠΡΗ.

Στίχοι: ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

Μουσική: Ν. Ε. ΠΡΕΑΡΗ

Λίγο αργά καὶ διηγηματικά.

1. Νά την ἢ Λαμπρή μέ τά τρα - γου - δια —

Κόψετε παιδιατὴν Πασχαλιά κι' ὅλα μεχαρές καί με τρα - γου - δια

Τρέξετε ν' ἀλ - λάξωμε φι - λιά. 2. Σήμαντραχλικά βαροῦν ἀ - κόμα —

καὶ μοσχοβολοῦν ἐκ κλη - σιές, μδοχος τά φι - λιά γό κάθε στόμα —

τά φι - λιά τῆς ἀνοιξὸς δρο - σιές. 3. Πάμε νά στρωθοῦμε στό χορ -

τά - ρι - καὶ τὰ ρίμας φήνεταί - γὰ καί μετῆς Ἀ - νάστασης τῆ

χά - ρι — φέρτε νά τσουγκρίσωμε τ' αὐ - χά.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Γραφεῖα Συντάξεως: Λυκαβηττοῦ 1.

Α' ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1924 — 1941 • Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΤΟΣ 28ον • ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1972 • ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 7

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τοῦ ΣΥΡΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ, Σωτῆρος 21

Διευθύνσεις συμφώνως Α. Ν 1092, ἄρθρον 6: Διευθύνσεις Περιοδικῶν: ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Δώρα δ' Ἰστρία 22. • Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: ΤΡΥΦΩΝ ΤΣΟΥΚΑΣ, Πανσανίου 10

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2 (Διὰ τὰ Σχολεῖα 1,50) — Ἐτησίᾳ συνδρομὴ Ἑσωτ. Δρχ. 12. Ἐξωτ. 10 σελλ. ἢ 2 δολλ.

ΕΞΟΦΛΗΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Παρακαλοῦμεν θερμῶς: α) Τοὺς καθυστεροῦντας τὴν ἐξόφλησιν τῆς πρὸς τὸ περιοδικὸν ὀφειλῆς των, ὅπως ἐπισπεύσουν ταύτην, β) ὅπως τὰ ἐμβάσματα ἀποστέλλωνται ἀπροσώπως Ε. Ε. Σ. Ν., Λυκαβηττοῦ 1, Ἀθῆνας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — CONTENTS

Σελίς	Page
Ε.Π. ΦΩΤΙΑΔΟΥ: Ἀνάστασις	2
Ε.Π. ΦΩΤΙΑΔΟΥ: Ἀνάστασις	2
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Ἡ Ἑλλάς δημιουργὸς τοῦ Ἀνθρω-	3
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Ἡ Ἑλλάς δημιουργὸς τοῦ Ἀνθρω-	3
πισμοῦ	3
Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ: Ἐξοχικὴ Λαμπρὴ	4
Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ: Ἐξοχικὴ Λαμπρὴ	4
ΠΕΤΡΟΥ ΧΑΡΗ: Ἐνας - ἕνας	7
ΠΕΤΡΟΥ ΧΑΡΗ: Ἐνας - ἕνας	7
Σ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ: Ἡ ζωὴ τοῦ Ντινὸν	8
Σ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ: Ἡ ζωὴ τοῦ Ντινὸν	8
Χ.Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ: Διπλὴ Ἀνάστασις	9
Χ.Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ: Διπλὴ Ἀνάστασις	9
Θ.Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ: Ποίημα	9
Θ.Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ: Ποίημα	9
Α. ΒΑΡΕΛΛΑ: Πάσχα στὸ Μοναστήρι	10
Α. ΒΑΡΕΛΛΑ: Πάσχα στὸ Μοναστήρι	10
Α.Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗ: Ὁ γνωστὸς βάρσχος	11
Α.Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗ: Ὁ γνωστὸς βάρσχος	11
Α. ΜΕΤΑΞΑ: Ἡ Ἀνοιξὴ ἢ γαλανή	12
Α. ΜΕΤΑΞΑ: Ἡ Ἀνοιξὴ ἢ γαλανή	12
ΠΑΛΑΙΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ: Ἀστρονομικὰ	13
ΠΑΛΑΙΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ: Ἀστρονομικὰ	13
Η ΥΓΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ (Κείμενο Α. ΜΠΑΖΑ)	15
Η ΥΓΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ (Κείμενο Α. ΜΠΑΖΑ)	15
Η. ΠΡΑΒΕΖ: Ὁ βασιλεὺς κ' ἡ ἀράχνη (Διασκευή Σ.	19
Η. ΠΡΑΒΕΖ: Ὁ βασιλεὺς κ' ἡ ἀράχνη (Διασκευή Σ.	19
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ)	19
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ)	19
Κ. ΣΦΑΕΛΟΥ: Ἡ Παναγία στὸ Χρυσοβίτσι	20
Κ. ΣΦΑΕΛΟΥ: Ἡ Παναγία στὸ Χρυσοβίτσι	20
Ν.Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΛΗ: Τὸ αἶγδ.	22
Ν.Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΛΗ: Τὸ αἶγδ.	22
Σ.Π.: Ὁ Πιλάτος γιὰ τὸ Χριστὸ.	23
Σ.Π.: Ὁ Πιλάτος γιὰ τὸ Χριστὸ.	23
ΚΙΝΗΣΙΣ — ΔΡΑΣΙΣ Ε.Ε.Σ. καὶ Ε.Ε.Σ.Ν.	24
ΚΙΝΗΣΙΣ — ΔΡΑΣΙΣ Ε.Ε.Σ. καὶ Ε.Ε.Σ.Ν.	24
ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ. καὶ	26
ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ. καὶ	26
Ε.Ε.Σ.Ν.	26
Ε.Ε.Σ.Ν.	26
ΑΓΓΛΟΥ Χ.: Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον ἑνὸς ποντικῶ (Δια-	28
ΑΓΓΛΟΥ Χ.: Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον ἑνὸς ποντικῶ (Δια-	28
σκευὴ Σ. ΠΑΝ.)	28
σκευὴ Σ. ΠΑΝ.)	28
ΠΑΝ.: Τὸ δάκρυ τοῦ Χριστοῦ.	28
ΠΑΝ.: Τὸ δάκρυ τοῦ Χριστοῦ.	28
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ	29
ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ	29
Ι. ΒΕΡΝ: Ἡ μυστηριώδης νῆσος.	31
Ι. ΒΕΡΝ: Ἡ μυστηριώδης νῆσος.	31
Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ — Α. ΒΩΤΤΗ — Ν. ΠΡΕΑΡΗ: Στί-	
Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ — Α. ΒΩΤΤΗ — Ν. ΠΡΕΑΡΗ: Στί-	
χοι — Μουσικὴ σ-ᾶ ἐσώφύλλα.	
χοι — Μουσικὴ σ-ᾶ ἐσώφύλλα.	
Ε.Ρ. ΦΩΤΙΑΔΙΣ: The Resurrection.	2
Ε.Ρ. ΦΩΤΙΑΔΙΣ: The Resurrection.	2
EDITORIAL: Greece Creator of Humanitarianism. .	3
EDITORIAL: Greece Creator of Humanitarianism. .	3
A. PAPADIAMANTIS: Easter in the Country.	4
A. PAPADIAMANTIS: Easter in the Country.	4
PETROS HARIS: One by one.	7
PETROS HARIS: One by one.	7
S. SPILIOPOULOS: The Life of Henry Dunant. .	8
S. SPILIOPOULOS: The Life of Henry Dunant. .	8
CH. C. CHEROPOULOS: A Double Resurrection. .	9
CH. C. CHEROPOULOS: A Double Resurrection. .	9
TH. V. CONSTANDINOU: Poem.	9
TH. V. CONSTANDINOU: Poem.	9
A. VARELLAS: Easter in the Monastery.	10
A. VARELLAS: Easter in the Monastery.	10
A.P. KOURTIDIS: The Wise Frog.	11
A.P. KOURTIDIS: The Wise Frog.	11
A. METAXAS: The Blue Spring.	12
A. METAXAS: The Blue Spring.	12
OLD COLLABORATOR: Astronomy.	13
OLD COLLABORATOR: Astronomy.	13
HEALTH AT HOME: (Text by A. BAZA)	15
HEALTH AT HOME: (Text by A. BAZA)	15
H. PRAVEZ: The King and the Spider (adapted by	19
H. PRAVEZ: The King and the Spider (adapted by	19
S. PANAGIOTOPOULOS)	19
S. PANAGIOTOPOULOS)	19
K. SFAELLOS: The Virgin at Chrysovitsi.	20
K. SFAELLOS: The Virgin at Chrysovitsi.	20
N.G. DIMITROKALLIS: The Egg.	22
N.G. DIMITROKALLIS: The Egg.	22
S.P.: Pilatus' Opinion about Christ.	23
S.P.: Pilatus' Opinion about Christ.	23
H.R.C. and H.J.R.C. Movement — Activities. .	24
H.R.C. and H.J.R.C. Movement — Activities. .	24
FROM THE ACTIVITIES of the H.J.R.C. Groups. .	26
FROM THE ACTIVITIES of the H.J.R.C. Groups. .	26
AGLOU X.: From the Diary of a Mouse (adapted by	28
AGLOU X.: From the Diary of a Mouse (adapted by	28
S. PAN.)	28
S. PAN.)	28
PAN.: The Tear of Christ.	28
PAN.: The Tear of Christ.	28
READERS' COLLABORATION	29
READERS' COLLABORATION	29
J. VERN: The Mysterious Island.	31
J. VERN: The Mysterious Island.	31
S. SPERANTSAS — A. VOTTIS — N. PREARIS:	
S. SPERANTSAS — A. VOTTIS — N. PREARIS:	
Verse Music (Innercovers).	
Verse Music (Innercovers).	

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ: «Βασιφόρος», ἀγιογραφία 14ου αἰῶνος, Ναὸς Χρυσοσπηλαιώτισσας
Λευκωσίας Κύπρου.

*** Χριστὸς Ἀνέστη! ***

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
BIBLIOTHEKIZ ARXAIOTHTY
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.
16.8.85
36199

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

«Και εις την παρούσαν ζωήν είναι νεκροί όσοι δεν πιστεύουν εις άλλην ζωήν».

(Γκαίτε)

Ἡ πραγματικότητα, την οποίαν διέπουν οἱ νόμοι τῆς φύσεως, εὐρίσκεται εις πλήρη ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν μας κόσμον. Διότι τὸν ἐσωτερικὸν μας αὐτὸν κόσμον κυβερνᾷ ἡ ἐλευθερία. Καὶ ἀποτελεῖ καὶ αὐτὸς ἓνα σύμπαν. Καὶ ὅπως παραστατικῶς μᾶς εἶπαν δύο μεγάλοι καθολικοὶ διανοεῖται — ὁ Γάλλος φιλόσοφος καὶ μαθηματικὸς καὶ θερησκευτικὸς στοχαστής, ὁ Πασκάλ καὶ ὁ Γερμανὸς ἰδρυτὴς τῆς νεωτέρας ἐπιστημονικῆς φιλοσοφίας, ὁ Κάντ — ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος μᾶς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν καταθλιπτικὴν ἐντύπωσιν πὸν δημιουργεῖ μέσα μας τὸ αἰσθητὸν σύμπαν καὶ συναισθανόμεθα, ὅτι εἴμεθα ἀνώτεροι αὐτοῦ πὸν ὀνομάζομεν συνήθως πραγματικότητα.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦτον σύμπαν συγκροτεῖται ἀπὸ ἀξίας καὶ ἰδανικά, ἀπὸ τὸν ἀνὸς κανόνα τοῦ Ἀληθοῦς, τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τοῦ Ὁραίου, ἀπὸ τὴν ῥοπήν πρὸς τοὺς σκοποὺς περὶ τῶν ὁποίων δὲν γνωρίζει τίποτε ὁ ἐξωτερικὸς κόσμος τῶν αἰσθήσεων, ἀπὸ τὴν ἰδέαν τῆς τελειότητος καὶ ἀπὸ τὸν πόθον τοῦ ἀπολύτως καθαροῦ καὶ ἁγίου. Μεταξὺ τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου καὶ τοῦ κόσμου τῶν αἰσθήσεων ὑπάρχει συνεχὴς καὶ χωρὶς τέλος ἀγὼν: Διότι, ἀφοῦ ἀνήκομεν καὶ εἰς τοὺς δύο τοὺτους κόσμους, εἴμεθα διψυχοί. Καὶ γίνεται ὁ ἀγὼν, — ἀγὼν μεταξὺ πίστεως καὶ ἀπιστίας, μεταξὺ τῆς φνισιοκρατίας, πὸν τίποτε δὲν ἀναγνωρίζει πλὴν τῆς φύσεως καὶ τῶν νόμων τῆς (οἱ ὅποιοι ὅμως καὶ αὐτοί, ὡς πρὸς τὸν Μικρόκοσμον, ἀμφισβητοῦνται σήμερον) καὶ τοῦ ἰδανισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὀπισθεν καὶ ὑπεράνω τοῦ κόσμου τούτου διαβλέπει ἀθάνατον πνευματικὴν πραγματικότητα, ἀθανάτους ιδέας, ἀθανάτους δυνάμεις. Καὶ

ἀπὸ τὸν ἀθάνατον τοῦτον πνευματικὸν κόσμον πηγάζει ἡ ζωή, — καὶ ἀντλοῦμεν νόημα καὶ σκοπὸν εἰς τὸν βίον.

Εἰς τὸ τρομερὸν τοῦτο δίλημμα ἀπαντᾷ ἡ θρησκεία καὶ μόνη, — αὐτὴ καὶ μόνη εἶδε κατ' ἀπόλυτον μέτρον μὲ παρηγορίαν τὸν ταλαίπωρον ἄνθρωπον, τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος, χωρὶς αὐτὴν, ματαίως ζητεῖ τὸ θάλασπον τῆς ἐστίας μὲ τὸ σωτήριον φῶς. Καὶ ἡ θρησκεία γίνεται ἡ συνείδησις, ὅτι ἀνήκομεν εἰς κόσμον πὸν ὑπερβαίνει τὴν φθαρτὴν πραγματικότητα, εἰς τὸν κόσμον τοῦ Αἰωνίου. Καὶ μᾶς παρέχει ἡ θρησκεία τὴν δύναμιν νὰ ὑπερηδῶμεν τὰ ὅρια τῆς φύσεως, νὰ νικῶμεν ἐσωτερικῶς τὴν γυρὸ μᾶς πραγματικότητα, τὴν πραγματικότητα τῶν αἰσθήσεων. Προβάλλει ἡ θρησκεία τὸν θεὸν καὶ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ ὡς τὴν μόνιμον, μεγάλην καὶ πλήρη Ἀλήθειαν. Καὶ προσφέρει ἡ θρησκεία εἰς τὸν Σίσυφον, τὸν ἄνθρωπον, τὴν μόνην καταφυγὴν, ὅπου ἡμπορεῖ νὰ σωθῇ ὅταν τὸ παρόν, ἡ ἀγωνία τοῦ παρόντος, ἡ θανάσιμος συχνὰ ἀγωνία τοῦ παρόντος, ἐμβάλλουν εἰς κίνδυνον τὸν πνευματικὸν μας κόσμον, ὅταν αἱ συνθλιπτικαὶ δυνάμεις τῆς καθ' ἡμέραν ζωῆς, ἡ ἀδιαφορία καὶ ἡ σκληρότης μᾶς ὀδηγοῦν πρὸς τὸ σκότος πὸν ἀπειλεῖ νὰ σβήσῃ τὸ φῶς εἰς τὸ «ἅγιον Βῆμα» τῆς ψυχῆς μας.

Ἡ θρησκεία μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὴν συγκέντρωσιν καὶ τὴν ἐμβάθυνσιν, αἱ ὁποῖαι μᾶς ὀδηγοῦν πρὸς τὰ «ἐνδον», ὁπότε ἀπαλλασσόμεθα ἀπὸ τοὺς φνιστικὸς περιορισμοὺς καὶ πορευόμεθα πρὸς νέας δημιουργίας, στάδια νίκης τοῦ πνεύματος ἐναντὶον τῆς φθαρτῆς φύσεως, τῆς ὁποίας ὅμως μετέχει καὶ ἡ ψυχὴ μὲ τὰς ἀνάγκας καὶ τὰς ὁρμὰς τῆς. Ἡ συγκέντρωσις καὶ ἡ ἐμβάθυνσις μᾶς φέρουν πρὸς τὴν πίστιν τῆς ἀθανασίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γκαίτε εὗρε τὴν ὑψίστην γαλήνην, πὸν ματαίως ἀνεξήτει εἰς τὸν μακρὸν του βίον:

«Ὁ Θεὸς — ἔλεγε ὁ Γκαίτε — δὲν θὰ ἐδημιούργει τὸν κόσμον αὐτὸν διὰ νὰ περιστρέφεται μόνον κυλιόμενος εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἀν δὲν εἶχε τὴν πρόθεσιν νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ ὡς προπαρασκευητὴν ἀνωτέρου κόσμου πνευμάτων».

Μακρὰν τῆς πίστεως αὐτῆς ἡ ζωή θὰ ἦτο ἀγὼν μάταιος χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς τέρμα. Νόημα καὶ σκοπὸν προσδίδει εἰς τὸν ἀσίγαστον αὐτὸν ἀγῶνα μόνον ἡ πεποίθησις, ὅτι εἶναι ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς τελειώσεως, πὸν συνεχίζεται εἰς ἄλλον κόσμον. Τὴν πεποίθησιν ὅμως αὐτὴν, ἀσφαλὴ καὶ ἀκλόνητον, ἔχομεν μόνον μὲ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Θεανθρώπου, ὅπως ἤδη διέγνωσεν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «ὁ Πρῶτος μετὰ τὸν Ἐνα». Διὸ καὶ τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως — τὴν ὁποίαν ὡς τὴν κατ' ἐξοχὴν θερησκευτικὴν ἀλλὰ καὶ ἐθνικὴν ἐορτὴν ἐορτάζει ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξία — συμβολίζει τὴν τελικὴν νίκην τοῦ πνεύματος ἐναντὶον τῆς ὄλης, διὰ τοῦτο καὶ συμβολίζει ἐπίσης τὴν σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος ἀπὸ τὴν δούλωσιν εἰς τὴν φύσιν, ἀπὸ τὴν στεριότητα καὶ τὴν μηχανοποίησιν. Ἡ πίστις εἰς τὸν Ἀναστάντα Χριστὸν μᾶς ἀποτρέπει ἀπὸ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἑαυτοῦ μας! Καὶ γίνεται τὸ κατ' ἐξοχὴν ἐφόδιον διὰ τοῦ ὁποῖου εἰς τὸν στροβίλον τοῦ χρόνου κατορθώνομεν νὰ διατηροῦμεν μέσα μας τὸν Οὐρανόν, δηλαδὴ τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ ἐντὸς ἡμῶν σύμπαν εἶναι εὐρύτερον καὶ ἀνώτερον τῆς οἰασθήποτε πραγματικότητος πὸν ἡμποροῦμεν νὰ συλλάβωμεν μὲ τὴν αἴσθησιν. Διότι τὸ ἐνδον σύμπαν εἶναι ἀντανάκλασις τοῦ Κυρίου, ἀρκεῖ νὰ ἔχωμεν πάντοτε ἐν ὄψει τὴν εἰκόνα Του καὶ νὰ «μεταλαμβάνωμεν» αὐτῆς ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Καὶ πλήρης δέους ἐρωτᾷ ὁ ποιητής: «Διατὶ δὲν γηράσκει ποτὲ ἡ εἰκὼν Του; Διατὶ ἡμποροῦμεν νὰ ζητοῦμεν πάντοτε κατὶ νέον εἰς Αὐτήν, νὰ εὐρίσκωμεν πάντοτε κατὶ νέον;».

Ἡ ΕΛΛΑΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ

(Ἀναδρομὴ πρὸ τὰς Ἑλληνικὰς πνευματικὰς ἐπιτεύξεις)

ΒΑΡΥΣΗΜΑΝΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. ΓΕΩΡΓΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰς τὸν Πρόεδρον τοῦ Ε.Ε.Σ. ἐστάλη ἐπιστολὴ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνθρωπιστικῆς Ἐταιρείας Καθηγητοῦ κ. Κ. Βουρβέρη ἔχουσα οὕτω: «Σεβαστὲ Φίλε Κύριε Πρόεδρε,

Ἐπιθυμῶ πρῶτα νὰ ἐκφράσω τὴν μεγάλην χαράν μου, διότι, κατὰ τὴν τελευταίαν λογοδοσίαν Σας εἰς τὴν Γενικὴν Συνέλευσιν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Συντακτῶν, ἐπεδείξατε διὰ τοῦ λόγου καὶ τοῦ σφρίγγους τῆς προσωπικότητός Σας, πόσῃν ὑγείαν σώματος καὶ ρώμῃν φρενῶν ἐνέχει ὁ ἀρχηγέτης τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ τῆς συγχρόνου ἑλληνικῆς Humanitas, πολυφίλητος Πρόεδρος Κωνστ. Γεωργακόπουλος. «Εἴη τὰ ἔτη Αὐτοῦ πολλὰ καὶ εὐδαίμονα!».

Μετὰ τῆς χαρᾶς μου ὅμως ταύτης παραεὐγύννται καὶ τὸ ὑψηλὸν χρέος τῆς πρὸς Ὑμᾶς καὶ τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν εὐγνωμοσύνης μου, διὰ τὴν ἀπονομήν εἰς ἐμὲ καὶ εἰς ἄλλους ἀξιότιμους κυρίους τῆς ἐξόχως τιμητικῆς διακρίσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν Ἐκθεσιν πεπραγμένων 1969, σελ. 245. Ὁ ἀσπασμός, μὲ τὸν ὁποῖον Σὰς ἐχαιρέτισα ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν, προσλαμβάνει νῦν τὸ νόημα συναδελφώσεως καὶ συζυγίας τοῦ ἰδιοῦ μας Humanismus μὲ τὴν ἰδικὴν Σας Humanitas καὶ κοινῆς πορείας ad Pacem καὶ τὴν Eruditionem Graecam τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν, ὅπως τὴν συνέλαβον καὶ ἐθεμελίωσαν οἱ Τυτᾶνες τῆς πνευματικῆς οἰκουμένης πρόγονοί μας Ἀρχαῖοι, καὶ ὅπως τὴν ἐξέφρασεν ὁ θεῖος Πλάτων εἰς τοὺς Νόμους του, λέγων τὰ ἐξῆς ἀθάνατα ῥήματα: «Τὴν δὲ πρὸς ἀρετὴν ἐκ παίδων παιδεῖαν ποιοῦσαν ἐπιθυμητὴν τε καὶ ἐραστὴν τοῦ πολίτην γενέσθαι τέλεον ἄρχειν τε καὶ ἀρχεσθαι ἐπιστάμενον μετὰ δίκης, ταύτην τὴν τροφὴν ἀφορισάμενος ὁ ἐμὸς λόγος βούλει» ἂν μόνην παιδεῖαν προσαγορεύειν, τὴν δὲ εἰς χρήματα τείνουσιν ἢ τινα πρὸς ἰσχνὴν ἢ καὶ πρὸς ἄλλην τιὰ σοφίαν, ἀνευ νοῦ καὶ δίκης, βάνασόν τ' εἶναι καὶ ἀνελεύθερον καὶ οὐκ ἀξίαν τὸ παράπαν παιδεῖαν καλεῖσθαι».

Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς καὶ ἀγάπης,

Ὁ Πρόεδρος

ΚΩΝΣΤ. Ι. ΒΟΥΡΒΕΡΗΣ

Ἡ ὡς ἄνω ἐπιστολὴ ἐγράφη ἐξ ἀφορμῆς διμιλίας τοῦ Προέδρου κ. Κ. Γεωργακόπουλου γενομένης εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἔχει ἐπὶ λέξει ὡς ἐξῆς:

«Ὅταν ἡ σύγχρονος Ἀνθρωπότης ἀντιμετωπίζει τοὺς δι' ἀποσυνθετικῶν θεωριῶν καὶ ἐπιδιώξεων κινδύνους τῆς ἀθείας, τῆς ἀναρχίας καὶ τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως, ἢν ὁ ὕλισμος ἀπεργάζεται, ἀναδιπλοῦται πρὸς τὸ ἀνέσπερον φῶς τὸ ἐκπεμπόμενον ἀπὸ τὴν Θρησκείαν τῆς Ἀγάπης καὶ πρὸς τὰς φιλοσοφικὰς ἀρχὰς τὰς ἀναπνυχθείσας καὶ προβληθείσας εἰς τὴν Πατρίδα μας, ἰδίως κατὰ τὴν περίοδον τῆς κλασσικῆς Ἀρχαιότητος, καὶ ἀντλεῖ ἐκεῖθεν τὴν ἠθικὴν τῆς ἀντιδράσεως κατὰ τῶν ψυχοφθόρων καὶ λόγω βαρβαρὸν ἰδιοτελείας προβαλλομένων θεωριῶν καὶ ἐπιζητεῖ τὴν ἀποτροπὴν τῶν θανασίμων διὰ τὸν Ἑλληνο-

χριστιανικὸν πολιτισμόν, διὰ τὴν Ἐλευθερίαν τῶν Ἐθνῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ διὰ τὴν Δικαιοσύνην ἐπιδιώξεων. Οὕτω, κατὰ τὸ 1890, ὁ βαρὺνος ντὲ Κουμπερτέν εἶχε τὴν ἐμπνευσιν νὰ καλέσῃ εἰς Παρισίους ἐκλεκτοὺς ἐκπροσώπους τῆς τότε ὑγιούς Ἑυρωπαϊκῆς κοινωνίας καί, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν συμπολίτην μας Δημήτριον Βικέλαν, νὰ ἐπιτύχῃ

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Κ. Γεωργακόπουλος (δεξιὰ) καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν (ἀριστερὰ) κ. Π. Τρουμπόνης κατὰ τὸν πανηγυρικὸν ἐορτασμόν τῆς Παγκοσμίου Ἡμέρας τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ τὴν ἀνακήρυξιν τοῦ κ. Γεωργακόπουλου ὡς Ἐπιτίμου Μέλους τῆς Ἑνώσεως.

τὴν ἀναβίωσιν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, ὧν οἱ πρῶτοι ἐτελέσθησαν ἐν Ἀθῆναις τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1896. Ὁ ἐξόχως ἀνθρωπιστικὸς Ὀλυμπισμὸς ἐπέδρασεν ἐπὶ τῆς νεολαίας καὶ ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὴν τὴν πρὸς τὴν εὐγενὴ καὶ ἀνιδιοτελεῖ ἁμίλλαν κλίσιν. Ἀτυχῶς, αἱ μετὰ τὰς πρώτας συγχρόνους Ὀλυμπιάδας ἀναπτυχθεῖσαι τάσεις τοῦ «προαθλητισμοῦ» καὶ τοῦ ξενικοῦ «gringo», δι' ὧν ἀρεπτόχῃ ἀποφασιστικῶς ὁ ἀθλητικὸς ἐπαγγελματισμὸς, συμβαλλόντων εἰς τοῦτο καὶ τοῦ «ποδοσφαίρου» καὶ σφαλμάτων ἀσυγχωρήτων ἐπιτηδεῶν μαροφιλοδόξων, μονοπωλησάντων ἐν Ἑλλάδι τὸν Ὀλυμπισμόν, ἐξέτρεψαν τοῦτον ἀπὸ τὰ ἰδανικά του.

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ τώρα. Ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς, ματαίως ἀγωνισθεὶς μετὰ πίστεως καὶ ἐλπίδων πρὸς κατοχύρωσιν τῆς Εἰρήνης, ἡραγιάσθη νὰ χωρήσῃ βαθύτερον. Πέραν τῶν συμβάσεων, αἰτίας δὲν τηροῦνται, καὶ κατὰ τὴν ἐν Βιέννῃ XX Διεθνή Συνδιάσκεψιν του, ἀπεδέχθη νέον «σύνθημα», συμπληροῦν τὸ κατὰ τὴν ἰδρυσίν του, τῷ 1864, προβληθέν «INTER ARMA CARITAS» (ἐν ὅπλοις εὐσπλαγχνία), ἢτοι τὸ σύνθημα «ΔΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗΝ», ἵνα, συνειδητοποιουμένου τούτου ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, προέλθῃ ἐκ τῶν κάτω ἢ ἐξασφάλις τῆς Εἰρήνης. Οἱ Ἕλληνες αἰσθανόμεθα μεγάλην συγκίνησιν καὶ εὐλογον ἱκανοποίησιν, διαπιστοῦντες διὰ πολλοστήν φορὰν τὴν

Πεντακόσια βήματα από του ναού ο δρόμος έκατηφόριζε, και κατήρχετο τις εις ώραιαν κοιλάδα. Είς νερόμυλος εύρισκετο επί της κλιτύος εκείνης, παρά την όδόν.

Ακούσας ο Ιερέυς τόν ήδύν μοιμυρισμόν του ρύακος, αίσθαν-θεις επί του προσώπου του την δρόσον, ελυσμένης ότι είχε να λειτουργήση (πώς και πού να λειτουργήση;) και έκυψε να πίνη ύδωρ. Αλλά τó χεῖλός του δέν είχε βραχή άκόμη, και αἰφνης ένεθυμήθη, άνέντηψεν.

— Έγώ έχω να λειτουργήσω, είπε, και πίνω νερό;..

Και δέν έπτε.

Τότε ήλθεν εις αίσθησιν.

— Τι κάμνω εγώ, είπε, πού πάω;

Και ποιήσας τó σημεῖον του σταυρού :

— «Ημαρτον, Κύριε, έπτεν, ήμαρτον! μη με συνεισθής.

Έπανελαβε δέ :

— Έάν εκείνος έκλεψεν, ό Θεός άς τόν... συγχωρήση... κ' εκείνον κ' έμέ. Έγώ πρέπει να κάμω τó χρέος μου.

Ήσθάνθη δάκρυ βρέχον την παρεάν του.

— Ω Κύριε, έπτεν όλοψύχως, ήμαρτον, ήμαρτον! Σύ παρεδόθης διά τās άμαρτίας μας και ήμεῖς σέ σταυρώνομεν κάθε μέρα.

Και έστράφη πρós τόν άνήφορον σπεύδων να επανέλθη εις τó παρεκλήσιον, όπως λειτουργήση.

— Και ήθελα να πιώ και νερό, είπε, δέν είμαι άξιός να λειτουργήσω. Αλλά πώς να κάμω; Δέν πρέπει να μεταλάβω. Θά λειτουργήσω χωρίς μετάληψιν, δέν είμαι άξιός!.. «Δεύτε του καινού της άμπελου γεννήματος!..». Έγώ άξιός δέν είμαι!

Και επέστρεψεν εις τόν ναόν, όπου μετ' αγαλλιάσεως οι χωρικοί τόν είδον.

Έτέλεσε την ιεράν μυσταγωγίαν και μετέδωκεν εις τούς πιστούς, φροντίσας να καταλύση διά στόματος αὐτῶν όλον τó άγιον ποτήριον. Αὐτός δέν έκοινώνησεν, έπιφυλαττόμενος να τó εἴπῃ εις τόν πνευματικόν και πρόθυμος να δεχθῇ τόν κανόνα.

Περί την μεσημβρίαν, μετά την Β' Ανάστασιν, οι χωρικοί τó έστρωσαν υπό τās πλατάνους παρά την δροσεράν πηγήν.

Ός τάπητας είχαν την χλόην και τὰ χαμολούλουδα, ως τράπεζαν πτέριας και κλάδους σχοίνων.

Ή δροσερά αύρα ένίκει μετά θροῦ τούς κλώνας τῶν δένδρων και ό Φταμνήτης με την λύραν του άντέδιδε φθόγγους λιγυρούς.

Ή ώραία Ξανθή, ή σύζυγος του Φταμνήτου, έκάθητο μεταξὺ τῆς μητρός της Μελάχρας και τῆς θειᾶς - Κρατήρας, τῆς πενθεράς της, φροντίζουσα να έχῃ έν μέρει τās παρειάς κεκαλυμμένας με την μανδήλαν, και να βλέπῃ μάλλον πρós τόν κορμόν της γιγαντιαίας πλατάνου, όπως μη την κυττάζωσιν οι άνδρες και ζηλεύῃ ό σύζυγός της.

Ή άδελφή της, τó Αθώ, δεκαπεντοῦτις κόρη άγαμος, άφροντις, ώραία και αὐτή, ποσάκις δέν την επείραζε, λέγουσα :

— Άρή, τί τόν ήθελες, άρή; Δέν τόν επαιρνα, να μου χαρίζανε τόν οὐρανό με τάστρα.. Καλλίτερα να γινόμεν καλό-γρηα.

Τό βέβαιον ήτο ότι ό Φταμνήτης δέν διέπρεπεν οὐτ' επί κάλλει, οὐτ' επί μεγέθει σώματος, άλλ' ανεπλήρου τās έλλείψεις ταύτας δι' εὐστροφίας σώματος και πνεύματος, και διά φαιδρότητος και εύθυμίας.

Ό παπᾶ - Κυριάκος, προήδρευε του συμποσίου, έχων άπέναντί του την παπαδιά, βραχύσωμον, στρογγυλοπρόσωπον, μελαχροινήν, αγαθωτάτην, ήτις έν άθωότητι εξεκόλαπτε σχεδόν κατ' έτος έν παπαδόπουλον, χωρίς να την μέλει ούτε διά παλλη-καροβότανα, ούτε διά στρηφοβότανα, περί α τυρβάζουσιν έλλαι γυναῖκες.

Δεξιόθεν του ιερέως έκάθητο ό μπάρμπα - Μηλιός, προσετώς άμα και πρόθυμος θεράπων τῆς κοινότητος, είξεύρων να ψήνῃ, ως οὐδεις άλλος, τó άρνί, λιανίζων μεθοδικώτατα δι' όλους, και τρώγων και προπίνων.

Εις τās προπόσεις μάλιστα δέν είχαν εφάμιλλον. Μετά την σύντομον και τυπικήν του ιερέως πρόποσιν, έγερθεις ό μπάρμπα - Μηλιός, κρατών την τσότραν την επτακόκκιδον, ήρχισε να χα-ρετίζει τούς πάντας, και ένα έκαστον ως εξής :

— Χριστός άνέστη! Αληθινός ό Κύριος! Ζή και βασιλεύει εις πάντας τούς αἰώνας!

Εἶτα μετά τó προσίμιον εισήλθεν εις την ούσιαν :

— Γειά μας! καλή γειά! διάφορο! καλή καρδιά! Παπᾶ μ', να χαίρεσαι τó πετραχήλι σ', Παπαδιά, να χαίρεσαι τόν παπᾶ σ', και τὰ παιδάκια σ'! Εάδερφε Θεοδώρῃ! να ζήσης, να τσ' χαίρεσαι! Κουμπάρε Παναγιώτ'! Όπως έτρεξες με τó λάδ', να τρέξῃς και με τó κλήμα! Συμπεθέρα Κρατήρα! Να χαίρεσαι, μ' έναν καλό γαμπρό! Ανηψιέ Γιώργη! Τιμια στέ-φανα! Στο γάμο σας να χαρούμε! Κουμπάρα Κυπαρισσοῦ! Με μιὰ καλή νύφη να ζήσης να χαρής! Έβίβα όλοι! Τέ - περ - τε. Πάντα χαρούμενοι. Στην υγεία σας! Συμπεθέρα Ξανθή! Καλή λευθεριά! Στην υγεία σας! Πάντα χαρούμενοι! Πάντα με τó καλό!

Και άνάλογος πρós τó πρόσωπον υπήρξε και ή πόσις.

Αλλά και ό Φταμνήτης ήθέλησε να προπτή, κατ' άλλον όμως στενώτερον τρόπον' ήθέλησε να βρῇ την γυναῖκά του, και ήνάγκασεν αὐτήν ν' άπαντήσῃ εις την πρόποσιν.

— Μπρόμ!

— Πιέ κῃ δό μ'.

— Με κρασί!

— Καλῶς την άγάπη μ' τη χρυσῇ!

Και πῶν αὐτός μετεβίβασε την τσότραν εις την ώραίαν Ξανθήν, ήτις έβρεξε τὰ χεῖλη.

Εἶτα ήρχισαν τὰ άσματα. Έν πρώτοις τó Χριστός 'Ανέστη, ύστερον τὰ θύραθεν. Ό μπάρμπα - Μηλιός θελήσας να ψάλλῃ και αὐτός τó Χριστός 'Ανέστη! τó έγύριξε πότε εις τόν άμανέ και πότε εις τó κλέφτικο.

Αλλ' ό ιδιορρυθμότερος πάντων τῶν ψαλτῶν ήτο ό μπάρμπα - Κίτσος, γηραιός χωροφύλαξ, Χειμαρριώτης, παλαιός τακτικός, λησμονημένος από τῆς βαυαρικής εποχῆς έν τῇ νήσῳ. Αμφέ-βαλλε και αὐτός, αν τόν είχαν περασμένον εις τὰ μητρώα, πότε τού έστελναν μισθόν, πότε όχι. Έφόρει χιτῶνα με άνοι κτάς θυρίδας, βραχείαν περισκελίδα μέχρι του γόνατος και τουζούκια. Ό δήμαρχος του τόπου (διότι υπήρχε, φεῖ! και δήμαρχος) τόν είχε στείλει να κάμῃ Πάσχα εις τὰ Καλύβια, διά να φυλάξῃ δῆθεν την τάξιν, καιτοι οὐδεμιᾶς φυλάξεως ήτο άνάγκη. Τό βέβαιον είναι ότι τόν έστειλε να καλοπεράσῃ πλησίον τῶν άνοιτοκαρδῶν έξωμεριτῶν, οἵτινες του ήρε-σκον, του μπάρμπα - Κίτσου, άς τούς έλεγον και «τσουπλα-κιαῖς» ή «χαλκοδεραίς». Έάν έμενεν έν τῇ πόλει, ό δήμαρχος θά ήτο ύπόχρεως να τόν φιλεύσῃ τόν μπάρμπα - Κίτσον, καθώς τόν είχαν κακομάθει οι προκάτοχοί του, έλεγε, — να τόν φιλεύσῃ κουλούραν και αὐγά. Τί έθιμα!..

Ό μπάρμπα - Κίτσος, άφου ήσπασθη τρίς ή τετράκις την τσότραν, ήρχισε να ψάλλῃ τó Χριστός 'Ανέστη, κατ' ιδιάζοντα αὐτῷ τρόπον, ως εξής :

Κ'στό - μπρέ - Κ'στός άνέστη
έκ νεκρῶν θανάτων,
θάνατον μπατήσας,
κ' έντοις - έντοις μνήμασι,
ζῶνῃν παμμακάριστε!

Και όμως, μεθ' όλην την ιδιορρυθμίαν ταύτην, οὐδεις ποτε έψαλλεν ιερὸν άσμα μετά πλείονος χριστιανικοῦ αἰσθήματος και ένθουσιασμοῦ.

Αληθεῖς όρθόδοξοι Έλληνες.

Περί την δειλὴν είχαν άρχίσει ό χορός, χορός κλέφτικος (διότι αἱ γυναῖκες επεφυλάττοντο διά την Δευτέραν και Τρίτην, όπως χορεύωσι τόν συρτόν και την καμάρα), και ό παπᾶ - Κυριάκος, μετά τῆς παπαδιάς και του Ζάχου, όπως εγγλύτωση τó ξύλον χάριν τῆς ημέρας, (διότι ό πατήρ του είχε θυμώσει ειτα κατ' αὐτοῦ, ως γενομένου αἰτίου τῆς χασμαδίας εκείνης), άποχαρετίζαντες την συντροφίαν, κατήλθον εις την πολίγρην.

Ό παπᾶ - Κυριάκος έδωκε πλήρες εις τόν συνεφεμερίον του τó από τῆς έξοχῆς μερίδιον, και οὐτε κατεδέχθη να κάμῃ λόγον περί τῆς υποτιθεμένης κλοπῆς.

Έν τούτοις ό παπᾶ - Θεοδώρῆς οἰκοθεν τῷ έπτεν ότι τó εκ τῆς ένορίας μερίδιόν του εύρίσκετο έν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, του παπᾶ - Θεοδώρῃ. Έκρινε καλόν, είπε, να μετακομίσῃ διά τῆς έξωθύρας του άγίου βήματος οἰκαδε και τὰ δύο μερίδια, διά να μη βλέπουν τινές τῶν άγαν επιπολαίων και γλωσσαλγῶσιν ότι οι ιερεῖς έχουν δῆθεν πολλά εισοδήματα.

— Ό κόσμος ξεπαίζεται, έπτεν, άμα μᾶς ιδῇ μιὰ καλή μέρα να πάρουμε τίποτα λειτουργιαῖς, και δέν συλλογίζεται πόσες έβδομάδες και μήνες παρέρχονται άγονοί!

Ένταῦθεν ή παρανόησις του Ζάχου.

ΠΕΤΡΟΥ ΧΑΡΗ

τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν

Ένας - Ένας

Ήταν πόλεμος σέ όλο τόν κόσμο.

Κι ό χαϊδεμένος και άταχτος Γιαν-νάκης, πού άκουσε από τόν παπού του τó παραμῦθι του πολέμου, — ένας δράκος, λέει, πού τρώει τούς ανθρώπους και κανέναν δέν λυπάται, οὐτε τὰ μικρὰ παιδιὰ — ξέχασε πολ-λά από τὰ παιχνίδια του, ξαφνικά έγινε και πολὺ φρόνιμος.

Δέν τὰ καταλάβαινε όλα, με έβλεπε πώς για όλα αγωνίζονταν οι μεγάλοι, ό πατέρας του, ή μη-τέρα του, άκόμα κι ό παπούς, πού στα χρόνια του δέν έπρεπε να κου-ράζεται. Κ' έτρωγε πιά ό,τι του έδιναν, κι ό χαϊδεμένος και άτα-χτος Γιαννάκης είχε «προσαρμοσθῇ» πρὶν άπ' όλους τούς μεγάλους στην πολεμική ζωή. Δέχτηκε να όπλίσουν τις σόλες του με φοβερές και άκα-τάλυτες πρόκες, περιωρίστηκε σέ τετράδια με δώδεκα μόνο σελίδες, έβλεπε με πόση προσοχή γινόταν στο σπῆτι ή διανομή του σαπουνιοῦ και φροντιζε να έχῃ λιγότερες μον-τζούρες στα χέρια του.

Θυσίασε πολλά, έμενε όμως μ' ένα μεγάλο καημό. "Όταν του έδω-σαν επιτέλους οι δικοί του την άδεια και μιὰ καλούμπα για «να πετάξῃ και αὐτός άετό», άρχισαν οι άπαγορεύσεις. Προστασία τῶν τηλεγραφικῶν συρμάτων, αὐστηρό κινήγημα τῆς παιδικῆς δομῆς πού θέλει να πάῃ ψηλά, πολὺ ψηλά, να χαρῇ τó ύψος, να καυχηθῇ για τó τόλμημά της και να κάνῃ στο γα-λάζιο τ' οὐρανοῦ έπίμονους συνα-γωνισμούς και σκληροῦς άγῶνες. Κι όταν σέ λίγο ή καλούμπα του φούσκωσε περισσότερο κι ό λεπτός στέρεος σπάγγος της του έλεγε πώς μπορεί να πάῃ πέρα κι από τῇ φαντασία του, πῶς ψηλά, ως τὰ σύννεφα, οι άπαγορεύσεις έγιναν αὐστηρότερες. Ό πόλεμος άπαγό-ρευε τὰ παιχνίδια. Κ' ένῷ αὐτός πέταγε με σιδερένιες και δυνατές φτεροῦγες, άνησυχούσε άκόμα και για τούς χάρτινους άετούς, έτρεμε και για τις κλωστές πού κίναγε ένα παιδιάτικο χέρι.

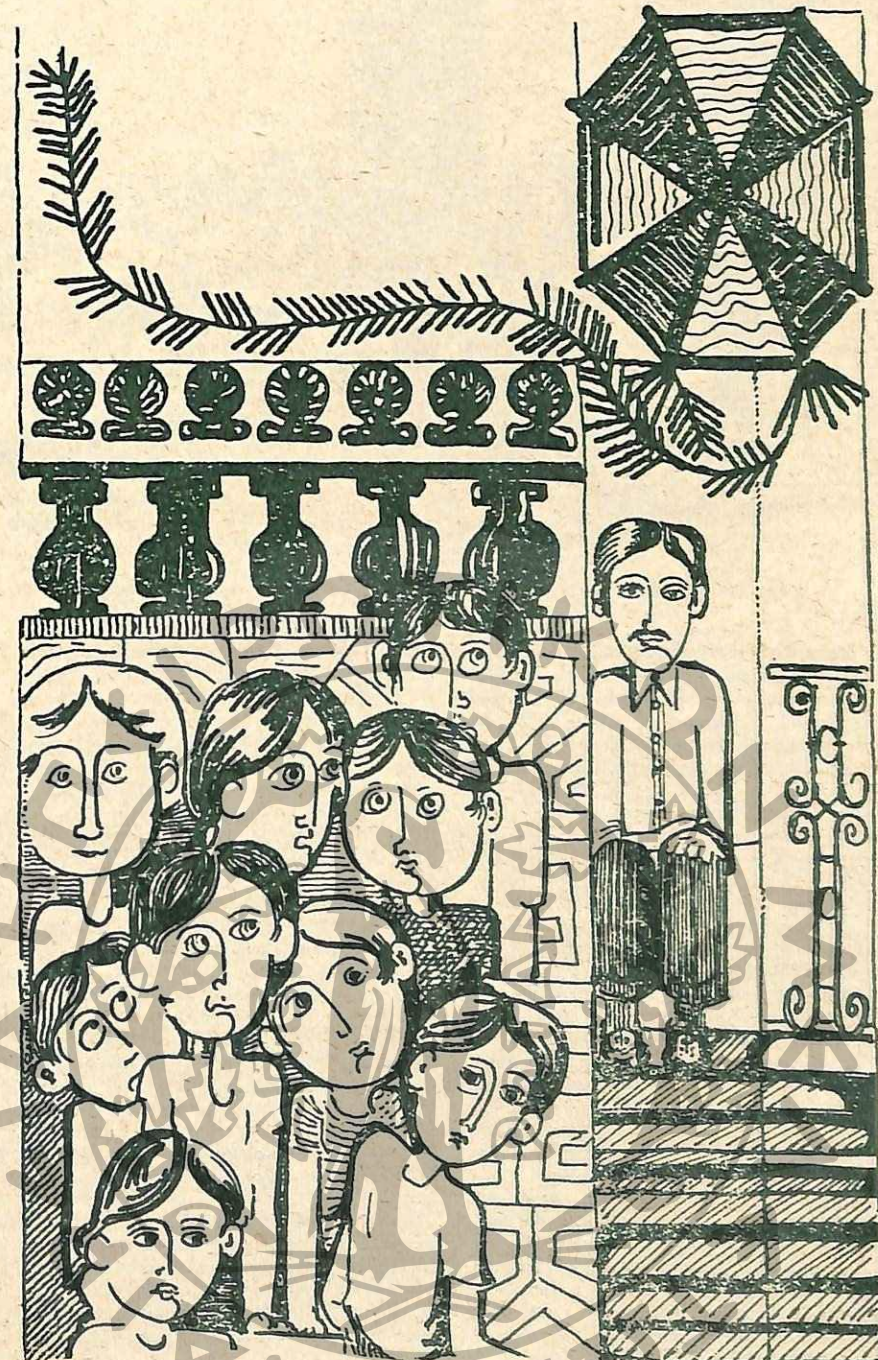
Όστόσο, ή καλούμπα είχε γίνει. Και ήταν προπολεμική. Δηλαδή ό σπάγγος της έκανε τώρα όλόκληρη περιουσία. Και δέν άφηνε σέ ήσυχία τó Γιαννάκη. Έψωνε τὰ μάτια του

στον οὐρανό, έψαχνε, δέν έβλεπε άετούς, με και πάλι δέν έμενε ικανοποιημένος. Ή διαταγή ήταν πολὺ αὐστηρή. Με και χωρίς τῇ διαταγή, ποιός μπορούσε να πε-τάξῃ τώρα άετό, ποιός είχε κα-λούμπα, ποιός δέν την επούλησε για να πάρῃ κάτι πῶς άπαραίτητο:

Έμενε πολλές ημέρες με τόν καημό του και με την καλούμπα του. Κ' ένα βράδυ, εκεί πού έβλεπε άμίλητος τ' άστρα και λογάριζε ότι κι ως αὐτὰ άκόμα μπορούσε να φτάσῃ ό άετός του — ό σπάγγος του ήταν άμέτρητος πιά, δέν είχε τέλος, — νίκησε τούς τελευταίους δισταγμούς του.

Ή άλλη μέρα άρχισε με άεράκι. Και τó μεσημέρι, όταν όλοι ήσύ-χαζαν, ό άετός, πού είχε κουρασθῇ να περιμένῃ στῇ σοφίτα, άνοιξε τὰ

(Συνέχεια στῇ σελίδα 14)

Σχεδ. ΠΕΤΡΟΥ ΖΑΜΠΑΚΗ

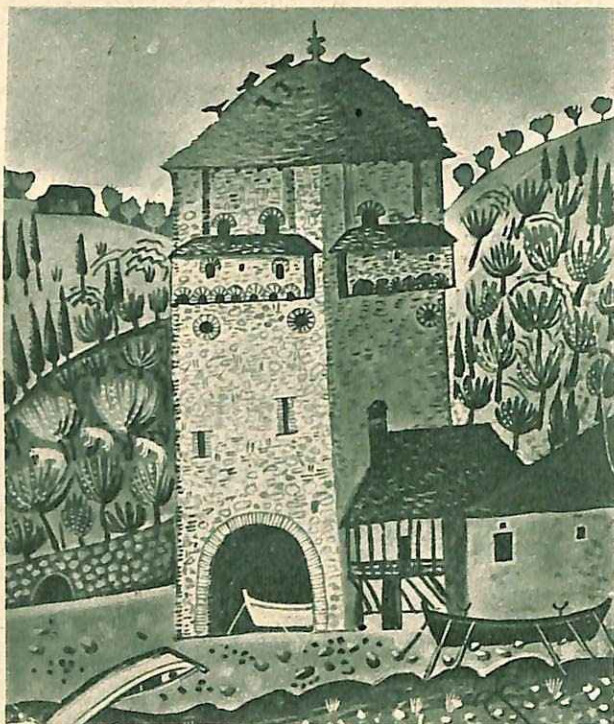
ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

ΠΑΣΧΑ στο Μοναστήρι. Τ' όνειρό μου!

Κάθε μέρα το αγνάντευα από τον κάμπο ν' ασπρίξη μέσα στο πράσινο του βουνού σαν κατάλευκο περιστέρι. Και κάθε σούρουπο άκουγα τις διπλές βαρειές καμπάνες νά σκίζουν τη σιωπή και νά γεμίζουν κατάνυξι τον αέρα.

Όπου και νάμουν στεκόμουν έκστατική κ' έκανα το σταυρό μου: «Άγιος ό Θεός, Άγιος ίσχυρός, Άγιος Άθάνατος, έλέησον ήμās!»

Είχα σκηνοθετήσει μόνη μου την ώρα του έσπερινού: Έβλεπα τον καλόγερο, σκυφτό από τα χρόνια, νά βγαίνει από την πολυκαιρινή ξύλινη πόρτα, νά πηγαίνει στο καμπαναριό με γεροντική βιασύνη, νά

Μοναστήρι των Ίβήρων

Σχεδ. ΡΑΛΛΗ ΚΟΥΪΔΗ

πιάνη με τα ροζιασμένα του χέρια το σκοινί που κυλιόταν, σαν φίδι στο χώμα, και νά χτυπά με δύναμι το σήμαντρο.

Κ' έβλεπα ακόμα δυό άετους νά γυρίζουν πίσω στη φωλιά τους, στο βράχο, και μ' άπλωμένες τις φτερούγες τους νά προστατεύουν το έρημικό μοναστήρι. Κι ό ήχος της καμπάνας νά σέρνεται από τη βουνοπλαγιά, νά σεργιανάη στις φυλλωσιές των δέντρων, κ' ύστερα νά χαϊδεύη τον κάμπο: Καληνύχταaaa! Καληνύχταaaa!

Μετά από τις καμπάνες, ή νύχτα έπεφτε σαν θηλιά επάνω στο χωριό. Με χίλια μάγια, με χίλιες φωνές ξάπλωνε στα κεραμίδια μας και πίσω απ' τα ματόφυλλά μας. Τα παιδιά νυστάζαμε νωρίς, και νωρίς πέφταμε στα κεντημένα σεντόνια της μητέρας, με το μεγάλο μονόγραμμα: Α.Θ.

Πάσχα στο Μοναστήρι. Τ' όνειρό μου! Όταν μου το ύποσχέθηκαν, άνοιξαν οι πόρτες της καρδιάς μου και ξεχύθηκε άκράτητη ή χαρά. Άποβραδís έτοιμασα τα ρούχα μου στην καρέκλα. Άπό κάτω τα παπούτσια μου καλογναλισμένα, άστραφτερά. Μιά μικρή γκλίτσα για την άνηφόρα κ' ένα ψαθάκι για τον ήλιο, ένα καλαθάκι με παιχνιδάκια, μια μπάλλα, μια κούκλα, όλα έτοιμα, συγγυρισμένα.

Όλη τη νύχτα έβλεπα όνειράτα: Τεράστιες καμπάνες νά σημαίνουν «Χριστός Άνέστη», καλογέροντας νά στέκουν σαν παραστάτες στην πόρτα του μοναστηριού, μια μεγάλη κάμαρα μ' ένα ξύλινο άπέριττο τραπέζι, άγιους στούς άσπρους τοίχους, κεριά και θυμίαμα.

Με ξύπνησαν χαράματα, όταν ό Αδερνός έτοιμάζε το δρόμο για νά ανατείλη ό ήλιος. Σαν καλοκουρντισμένη μηχανή, πλύθηκα, ντύθηκα, χτενίστηκα, πήρα τα πράγματά μου και περίμενα ύπομονετικά στην αδή.

Τό Πάσχα είχε έρθη νωρίς, ή άνοιξη δέν είχε προλάβει νά φουντώσει, μα ώστόσο την ένοιωθες παντού και ιδίως μέσα στην καρδιά σου. Τι άνέβασμα ήταν εκείνο! Δέν θά ξεχάσω ποτέ την εδνυχία που ένοιωθα άνηφορίζοντας το μονοπάτι του βουνού. Μου έλεγαν ν' άνέβω στο γαϊδουράκι, μα τό άρνήθηκα με ύπερηφάνεια. —Θ' άνέβω με τα πόδια! Έχω την γκλίτσα μου!

Η γκλίτσα ήταν πιο ψηλή από μένα. Μάλλον βάρος ήταν, παρὰ ξεκούρασι. Όστόσο αφού κρατούσαν οι μεγάλοι θά ήταν άδικο νά ύστερήσω εγώ. Σαν κατσίκι έτρεχα και πηδούσα πάνω στον κακοτράχαλο δρόμο. Κλωτσούσα τις πέτρες και στεκόμουν νά τις ακούσω νά κατρακυλάνε στην πλαγιά. «Μή», φώναζε ή μητέρα, «θά χαλάσης τα καλά σου παπούτσια». Μα ποιός νοιαζόταν για τα παπούτσια, όταν ή άνοιξη φώναζε «έλα», όταν τό μοναστήρι γινόταν πραγματικότητα, όταν ό ήλιος χαρωπός μās έβλεπε ν' άνηφορίζουμε μαζί τον τό βουνό;

Τέσσερις μέρες θά έβλεπα την αδή νά ροδίζει με τριαντάφυλλα τις πλαγιές του βουνού. Τέσσερις μέρες θά ζούσαμε τα πάθη και την Άνάστασι του Χριστού μέσα σέ ύμνους, σέ κεριά και σέ λιβάνι. Τέσσερις μέρες ψηλά, κοντά στο Θεό.

Είχα περιέργεια νά δώ αν ή φαντασία μου με είχε προδώσει. Μα ποιά ήταν ή χαρά μου, όταν αντίκρισα την παλιά ξύλινη πόρτα, τις δυό βαρειές καμπάνες και τό σκοινί νά σέρνεται στο χώμα! Μόνο τούς άετους δέν είδα. «Δέν πειράζει, σκέφτηκα, είναι πρωτό ακόμα. Τό σούρουπο θά φανούν κι αυτοί».

Την πρώτη μέρα στολίσαμε τον έπιτάφιο και ψάλλαμε τό: «Ω γλυκό μου έαρ, γλυκυτότόν μου τέκνον», που τό έψαλλα σώστά, χωρίς νά καταλαβαίνω όλες τις λέξεις. Τό δράμα του Θεανθρώπου, που παιζόταν μέσα στη μικρή εκκλησία του μοναστηριού, με είχε καθηλώσει. Εκεί ψηλά είχαν όλα μια γνησιότητα, σαν τον καθαρό αέρα του βουνού. Κ' ήμουνα τόσο σίγουρη ότι όλα γίνονται στ' αλήθεια, ώστε έκλαιγα

με δάκρυα στην περιφορά του Έπιταφίου. Κ' έκλαιγε μαζί μου κι ό γκιώνης κρυμμένος σ' ένα από τα πεύκα της αλής.

Όλο τό άπόγευμα του Σαββάτου έπαιξα με την καρδιά μου. Είχαμε μαζευτή τόσα παιδιά! Κρυφτό, κυνηγητό, βόλους... Χορτάσαμε παιχνίδια. Ύστερα σκάψαμε στο χώμα μικρές τρυπούλες, βάλαμε μέσα λουλούδια μικρά και χαμομήλια, τα πατούσαμε μ' ένα γναλί και κάναμε ζωγραφικούς πίνακες.

Κατά τις δέκα, με κόπο κρατούσα τα μάτια μου άνοιχτά. Μα έκανα κουράγιο γιατί πρώτα απ' όλα μ' ενδιαφέρει ή Άνάστασι. Ήμουν σίγουρη ότι θά γίνη τό θαύμα, κι ότι εκεί μπροστά μου θά κυλήσει ή χοντρή πέτρα του τάφου και θά τιναχτή όλόθρος ό Χριστός σαν άστρο της γής που πάει νά στολίση τον ούρανό. Οι κακοί στρατιώτες θά πέσουν θαμπωμένοι με τα μούτρα στο χώμα, και μια στρατιά άγγέλων με άσπρους χιτώνες θά τραγουδά με γλυκές φωνές: «Χριστός Άνέστη εκ νεκρών, θανάτω θάνατον πατήσας καί...». Θά φιλήσω τη μητέρα μου, τον πατέρα μου, θά τσουγκρίσω με τ' αυγά με τούς φίλους, θ' άνάψωμε βεγγαλικά, θά φωτισή τό βουνό φίλους, θ' άνάψωμε βεγγαλικά θά φωτ στη τό βουνό από χιλιάδες κεράκια και θά λένε οι άνθρωποι από τον κάμπο: «Για δές, κατέβηκαν τ' άστέρια τ' ουρανού στο μοναστήρι και τρεμοπαίζουν μέσ' στη σκοτεινιά...».

ΟΤΑΝ ΞΥΠΝΗΣΑ, ήταν Κυριακή πρωί. Η Άνάστασι είχε γίνει χωρίς έμένα. Δέν είχα τσουγκρίσει ούτε αυγό, ούτε βεγγαλικά είχ' άνάψει, ούτε είχα δη τις στρατιές των άγγέλων. Ήμουν άπαρηγόρητη. — Γιατί δέν με ξυπνήσατε; Γιατί δέν μου ρίχνατε κρύο νερό στα μούτρα!

Δέν ξυπνούσε, χρυσό μου! Τό κεφάλι σου έγερνε στους ύμνους και τα ματόφυλλά σου ήταν διπλοκλειδωμένα!

Άκου διπλοκλειδωμένα! Τ' όνειρό μου νά δώ την Άνάστασι στο Μοναστήρι είχε διαλυθί σαν καπνός. Η χαρά μου είχε σβήσει. Είχα ένα θυμωμένο πρόσωπο και τό περιέφερα σαν σημαία από τό κελλί μας στη αδή, από την αδή στην εκκλησία, κι από την εκκλησία στο καμπαναριό. Εκεί συνάντησα τό γέρο καλόγερο.

— Μ' αφήνεις, του είπα, νά χτυπήσω την καμπάνα;

— Θά σ' αφήσω τ' άπόγευμα, την ώρα της Άγάπης.

— Έγώ κοιμήθηκα και δέν είδα την Άνάστασι, του είπα πικραμένη, αφήνοντας όλο μου τό παρόπονο νά ξεσπάσει.

— Έτσι συμβαίνει με τα παιδιά, μου είπε με καλωσύνη. Τα περισσότερα νυστάζουν και τα παίρνει ό ύπνος.

— Μα εγώ ήρθα στο Μοναστήρι για νά δώ την Άνάστασι...

— Δέν πειράζει, μου είπε και πάλι, ή Άνάστασι γίνεται κάθε μέρα, όταν τό θέλεις.

— Ποι γίνεται; τον ρώτησα άπορημένη.

— Μέσα στις καρδιές, μου άπάντησε με σοβαρότητα. Έλα λοιπόν τ' άπόγευμα νά χτυπήσεις την καμπάνα!

Τότε βέβαια δέν κατάλαβα και σπονδαία πράγματα απ' τα λόγια του χιονάτου γέρον. Μα θυμάμαι ότι άμέσως μαλάκωσε ή ψυχή μου άρχισα πάλι νά γελάω και πήγα νά γυρίσω κ' εγώ τη σούβλα με τό ψητό

τ' αρνί, που είχε άρχίσει νά σκορπά) μια λαχταριστή μυρωδιά στον αέρα.

Μα πολλές φορές, όταν κάτω με βαράννη, κι όταν αυτό τό κάτω τό αντιμετωπίζω με άγάπη και καλωσύνη, νοιώθω ότι μέσα μου γίνεται ένα θαύμα, σαν νά κυλά ή βαρεία πέτρα κι από μέσα μου νά τινάζεται όλόθρος ό Χριστός σαν άστρο της γής που πάει νά στολίση τον ούρανό.

— Η καρδιά μου έχει Άνάστασι!

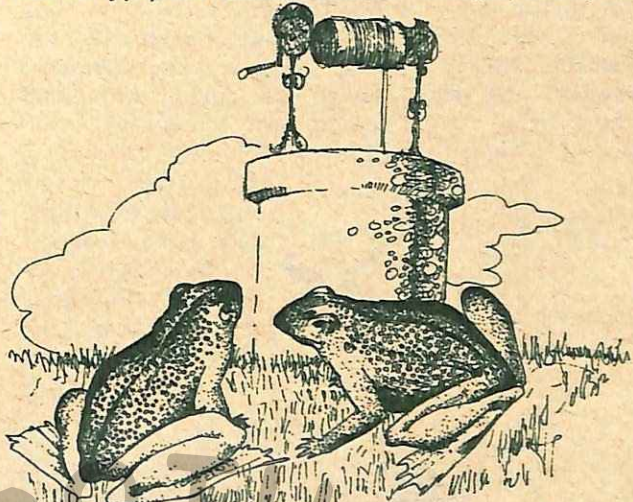
Τό λέω και τό πιστεύω.

ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗ

Ο ΓΝΩΣΤΙΚΟΣ ΒΑΤΡΑΧΟΣ

Πολλοί βάτραχοι ζούσαν μέσα σέ μια μικρή λίμνη. Τό καλοκαίρι όμως, από την πολλή ζέστη, ή λίμνη ξεράθηκε.

Οι βάτραχοι άναγκάστηκαν νά φύγουν από κεί και νά ζητήσουν άλλο κατοικία. Άποχαιρετίστηκαν

λοιπόν συγγενείς και φίλοι και γείτονες, και σκορπίστηκαν σέ διάφορα μέρη.

Δυό άχώριστοι φίλοι τράβηξαν σ' ένα μεγάλο λιβάδι. Εκεί έλπίζανε νά βρουν μέρος καλό για νά ζήσουν.

Στό δρόμο που πήγαιναν, άπάντησαν ένα βαθύ πηγάδι.

«Νά ώραίο μέρος για νά μείνουμε», είπε ό ένας. «Είναι όπως τό θέλουμε. Νερό ήσυχο και πολύ, που δέ θά σπερέψη ποτέ. Κανείς δέ θά έρθη νά μās πειράξη: έδώ θά ζήσουμε εύτυχισμένοι. Έλα νά κατέβουμε, μη χάνουμε καίρό».

Κ' ήταν έτοιμος νά πηδήσει στο πηγάδι. Ό άλλος τον κράτησε διαστικά από τό πόδι και του λέει:

«Στάσου, άδερφέ, τί κάνεις; Μ' ένα πήδημα, αλήθεια, μπορούμε νά κατέβουμε κάτω: πριν όμως τό κάμουμε αυτό τό πήδημα, πρέπει νά συλλογιστούμε: πώς θ' άνέβουμε, αν τύχη και ξεραθί αυτό τό πηγάδι;»

Ό πρώτος βάτραχος στάθηκε, συλλογίστηκε λίγο κι είπε:

«Σωστά μιλάς, άδερφέ. Έγώ μίλησα σαν άσυλλόγιστος και συ σά γνωστικός.»

Και τράβηξαν τό δρόμο τους.

Ό,τι κάνης και ό,τι πής, τά στερνά νά στοχαστής.

Ἡ θεία Λένα ὡς γράφει:

Η ΑΝΟΙΞΙ Η ΓΑΛΑΝΗ

Καλά μου παιδιά,

Στὸ παλιό μου σπίτι, ἐκεῖ ποὺ καθόμουν χρόνια πολλά, δίπλα στὴν ἐξώπορτα, στὸν κήπο, θρισκόταν μιὰ μυγδαλιά. Μέσα στὸ καταχρῆμων, στὸ ξεροβόρι καὶ στὸ χιονιά, ἓνα μικρὸ τῆς ἀνθισμένο κλαράκι μου ἔφερνε πάντα, κάθε χρόνο, τὸ μήνυμα τῆς ἀνοιξης. Καὶ τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ μήνυμα τῆς πρώτης καλοκαιριᾶς μου ἔδινε τὴν ἐντύπωσι, μαζί μὲ τὸ ξανάνωμα τῆς φύσης, μιὰς καλοσημαδιᾶς μέσα σὲ σκοτάδι, μιὰς ἀχτίνας ἡλίου σὲ μιὰ βαρυσυννεφιασμένη μέρα, μιὰς ἐλπίδας μέσα στὶς στενοχώριες τῆς ζωῆς.

Ἔτσι καὶ τώρα, ποὺ τὰ χρόνια πέρασαν, ὅταν κάθε χρόνο ζυγώνῃ ἡ Ἀνοιξι, ξανάρχεται πάντα στὸ νοῦ μου αὐτὴ ἡ εἰκόνα τῶν παιδιαστικῶν ἀναμνήσεών μου. Θυμοῦμαι τὸ ἀνθισμένο κλαράκι τῆς μυγδαλιάς, ποὺ δέρνεται μέσα στὴ μπόρα καὶ στὸ χιονιά, κι ὥστόσο θὰ φέρῃ σταθερά, βέβαια, τὸ ἐλπιδοφό-

ρο μήνυμα τῆς Ἀνοιξης. Ἡ αἰσιοδοξία τότε πλημμυρίζει τὴν ψυχὴ μου, κι ὅπως ὅλα γύρω στὴ φύσι ἔπαιρναν καινούργια ὄψι καὶ νέες δυνάμεις, ἔτσι κι ἐγὼ αἰσθανόμουν νὰ κυριεύωμαι ἀπὸ αἰσιοδοξία καὶ καλὴ διάθεσι γιὰ δουλειά.

Ἔτσι, κάπως, νομίζω, θὰ πρέπει νὰ νιώθετε κ' ἐσεῖς κάθε χρόνο τὸν ἐρχομὸ τῆς Ἀνοιξης: Μὲ αἰσιοδοξία καὶ μὲ χαρά!

Τώρα, στὸ καινούργιο μου σπίτι, ἔχω φίλο ἓνα μικρὸ χελιδονάκι, ποὺ ἔρχεται κάθε πρῶτὴ καὶ μοῦ χτυπάει μὲ τὸ ράμφος του τὸ τζάμι τοῦ μπαλκονιοῦ μου. Εἶναι σὰ νὰ μοῦ λέῃ: «Καλημέρα, Θεία Λένα, Ἀνοιξι! Ἐλα, ἐτοιμάσου νὰ πᾶς στὸ γραφεῖο σου,

νὰ γράψῃς γιὰ τὰ παιδιά ποὺ περιμένουν νὰ σὲ διαβάσουν».

Τὸ καλημέρισμα αὐτὸ μοῦ δίνει κέφι καὶ γεμίζει αἰσιοδοξία τὴν ἡμέρα μου. Τὸ χελιδονάκι σιμπολογάει τὰ ψυχουλάκια ποὺ τοῦ ἔχω ἐτοιμάσει ἀποβραδὶς, ραμφίζει δυὸ-τρὶς φορές τὸ τζάμι, — αὐτὸ εἶναι τὸ «εὐχαριστῶ» του, βλέπετε — καὶ συνεχίζει τὸ χαρούμενο πέταγμά του. Καθὼς τὸ βλέπω νὰ χάνεται στὸν ἀπέναντι κήπο, τὸ χαιρετάω κ' ἐγὼ καὶ τοῦ λέω:

«Σ' εὐχαριστῶ, καλὸ μου χελιδονάκι, γιὰ τὸ καλὸ σου μήνυμα. Ναί, ἔρχεται ἡ Ἀνοιξι. Τὰ δέντρα θὰ βγάλουν καινούργια φύλλα. Ἡ φύσι θ' ἀρχίσῃ σιγὰ-σιγὰ νὰ ξαναγεννιέται. Τὰ φύλλα θὰ λουλουδίσουν, θὰ σχηματιστοῦν οἱ καρποί. Πήγαινε στὰ καλὰ μου παιδιά νὰ δώσῃς καὶ σ' αὐτὰ τὸ ἐλπιδοφόρο σου μήνυμα».

Ἔρχεται ἡ Ἀνοιξι! Ἡ πολυπόθητη, ἡ χιλιотραγουδισμένη σὰν κρινομέτωπη νυφούλα. Ποῦ γιὰ χάρι της...

...δουλεύουν μύριοι μαστοράδες,
πρῶτοι στὴν τέχνη καὶ στὸ νοῦ,
τ' ἀγέρι, ὁ ἥλιος, τὸ φεγγάρι
κι ὅλα τ' ἀστέρια τ' οὐρανοῦ.

Φτιάχνουν τὸ θόλο γαλαζένιο,
ὅλη τὴ γῆ χρυσὴ φωλιά
καὶ τῆς σωριάζουν γιὰ στολίδια,
ἄνθη καὶ δέντρα καὶ πουλιά.

Καὶ τὸ ψηλότερο βουνάκι
τὸ φτιάχνουν γυάλινο θρονί,
κ' ἐκεῖ βασίλισσα θρονιάζουν
τὴν Ἀνοιξι τὴ γαλανή...

...ὅπως τραγουδάει στοὺς ὁμορφους στίχους του ὁ ἀξέχαστος ποιητὴς μας Σωτῆρης Σκίπης.

Ἄς συνεχίσουμε λοιπὸν ὅλοι τὴν προσπάθειά μας μὲ περισσότερη ὀρεξι. Κι ὅπως ἡ φύσι ἀποκτᾷ καινούργιους χυμούς, ἄς ἀποκτήσουμε κ' ἐμεῖς καινούργια δύναμι γιὰ νὰ ἐκτελέσουμε τὸ χρέος μας.

Στὸ καλὸ, μικρὸ μου χελιδονάκι! Καλῶς μάς ἤρθες!...

Μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ στοργή,
Ἡ Θεία Λένα

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ

Εἶναι πολὺ φυσικὸν νὰ διερωτηθῇ κανεὶς, ἂν μὲ τὰ νεώτερα ἀστρονομικὰ ὄργανα κατώρθωσεν ἡ Ἀστρονομία νὰ δώσῃ μιὰν σαφὴ εἰκόνα τοῦ χώρου τοῦ Σύμπαντος καὶ τῆς μορφῆς τοῦ κόσμου. Βεβαίως μὲ τὰς νεωτέρας πληροφορίας ἡμποροῦμεν νὰ ἔχωμεν μιὰν εἰκόνα ὀρεκτὰ σαφῆ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἐννοήσωμεν, πρέπει νὰ διευκολύνωμεν τὴν σκέψιν μας χρησιμοποιοῦντες τὰς γνωστὰς μας γεωγραφικὰς ἐννοίας.

Διὰ νὰ κατανοήσωμεν τὴν Γῆν, ἐκάμαμε τὰς ὑποδιαιρέσεις: Κοινότης - νομὸς - κράτος - ἡπειρος - γῆνη σφαῖρα. Τὰς ἰδίας αὐτὰς ὑποδιαιρέσεις θὰ χρησιμοποιήσωμεν τώρα διὰ νὰ κατανοήσωμεν πῶς εἶναι τὸ Σύμπαν. Εἰς αὐτό, ἡ Γῆ παίζει τὸν ρόλον τῆς κοινότητος. Καὶ προάστιον τῆς κοινότητος Γῆς εἶναι ἡ Σελήνη. Νομὸς μας εἶναι τὸ πλανητικὸν ἡλιακὸν σύστημα μὲ πρωτεύουσαν τὸν ἥλιον καὶ ἄλλας πόλεις καὶ χωριά τοὺς πλανήτας, τοὺς δορυφόρους τῶν πλανητῶν καὶ τοὺς πλανητοειδεῖς μικροὺς ἀστέρας. Κράτος εἶναι ὁ Γαλαξίας μας. Αὐτὸς περιλαμβάνει ὅλα τὰ ἄστρα ὅσα βλέπει τὴν νύκτα ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὰ τὰ ἄστρα ἀνέρχονται εἰς ἑκατὸ δισεκατομμύρια καὶ καθένα ἐξ αὐτῶν ἀποτελεῖ ἓνα ἥλιον, δηλαδὴ ἓνα ἀστροικὸν νομόν. Ρόλον ἡπείρου εἰς τὸ σύμπαν κάμνει ἡ ὁμάς γαλαξιδίων. Καὶ τοιαῦτα ὁμάδες γαλαξιδίων εἶναι ἀπειράριθμοι, ἀφοῦ καὶ οἱ γαλαξίδι ἀνέρχονται εἰς πολλὰ δισεκατομμύρια. Τὸ σύνολον τῶν γαλαξιδίων καὶ τῶν ὁμάδων τῶν ἀποτελεῖ τὸ Σύμπαν, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν πιθανωτέραν ἐκδοχὴν ἔχει σχῆμα σφαιροειδές.

Καὶ τὰς μὲν γεωγραφικὰς ἐννοίας τὰς ἀντιλαμβάνομεθα διότι ἄλλας μὲν βλέπομεν μὲ τὸ μάτι, ἄλλας δὲ μὲ τοὺς χάρτας καὶ τὴν ὑδρογειον σφαῖραν. Διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν ὅμως πιστοτέραν εἰκόνα τοῦ Σύμπαντος πρέπει νὰ αἰσθητοποιήσωμεν τὰ μεγέθη καὶ τὰς ἀποστάσεις μὲ παρομοιώσεις. Καὶ ἐν πρώτοις πόσον μεγάλη εἶναι ἡ Γῆ; Ἐὰν φαντασθῶμεν μιὰν κορδέλα γύρω ἀπὸ τὴν Γῆν κυκλικῶς, καὶ τὴν μετρήσωμεν θὰ τὴν εὗρωμεν νὰ εἶναι 50 φορές μεγαλυτέρα ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ νοτιωτέρου ἄκρου τῆς Ἑλλάδος, τὴν Κρήτην, ἕως τοῦ βορειωτέρου, εἰς τὰ σύνορα τῆς Βουλγαρίας παρὰ τὸν Νέστον.

Διὰ νὰ καταλάβωμεν τὴν ἀπόστασιν Γῆς (κοινότητος) καὶ ἡλίου (πρωτεύουσας τοῦ νομοῦ) πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ ἀπόστασις αὕτη καλύπτεται ἐὰν βάλωμεν μιὰν κοντὰ εἰς τὴν ἄλλην 11.000 σφαῖρας ἴσας μὲ τὴν Γῆν. Ἐὰν φαντασθῶμεν πολὺ μεγαλυτέρας ἀπὸ τὴν Γῆν. Ἐὰν φαντασθῶμεν ὡς κοῦφιο μπαλλόνι καὶ εἰσώμεν μέσα του σφαῖρας ἴσου μεγέθους πρὸς τὴν Γῆν, τότε διὰ νὰ γεμίσῃ θὰ πρέπει νὰ εἰσώμεν μέσα 1.300.000 γῆνας σφαῖρας. Καὶ ἂν θελήσωμεν νὰ καλύψωμεν τὴν ἀπόστασιν ἡλίου - Γῆς μὲ σφαῖρας ἴσας μὲ τὸν ἥλιον, τότε θὰ χρειασθῶμεν 109 ἡλιακὰς σφαῖρας. Ἡ ἀπόστασις ἡλίου - Γῆς μετρεῖται μὲ τὸν χρόνον ποὺ χρειάζεται νὰ φθάσῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς Γῆς. Ὁ χρόνος αὐτὸς εἶναι ὀκτώμισιν λεπτὰ τῆς ὥρας.

Αἱ ἄλλαι κοινότητες τοῦ ἡλιακοῦ νομοῦ, δηλ. τοῦ ἡλιακοῦ πλανητικοῦ συστήματος, ἐκτὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀπέχουν ἀπὸ ἡμᾶς πολὺ περισσότερον ἀπὸ ὅτι ἀπέχει ὁ ἥλιος. Ὁ τελευταῖος πλανήτης τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος, ὁ Πλούτων, ἀπέχει ἀπὸ ἡμᾶς πεντέμισιν ὥρας, δηλαδὴ σαράντα φορές περισσότερον μακριὰ μας ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν τοῦ ἡλίου.

Καὶ διὰ νὰ ἔχωμεν μιὰν ἰδεάν ἀναλογίαν μεγεθῶν καὶ ἀποστάσεων καὶ ποῖαν θέσιν ἔχει ὁ ἡλιακὸς νομὸς μας μὲ τὰ χωριά του καὶ τὴν πρωτεύουσάν του εἰς τὸ διάστημα, ἄς φαντασθῶμεν ἓνα ἄκρον οὐράνιον σφαιρικὸν σχήματος μὲ ἀκτῖνα ἐνὸς χιλιομέτρου (δηλ. διάμετρον 2 χλμ.). Τότε εἰς τὸ κέντρον θὰ κεῖται ὁ ἥλιος εἰς μέγεθος ἐνὸς μετροῦ καρπουζιοῦ. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς ἄκρας τῆς σφαῖρας θὰ εἶναι σκορπισμένοι αἱ ἐννέα κοινότητες μὲ τὰ γύρω τῶν προάστια, ἄνω, κάτω, δεξιὰ, ἀριστερά, εἰς διαφόρους θέσεις ὡς ἐξῆς: Ὁ Ἑρμῆς εἰς ἀπόστασιν 10 μέτρων ἀπὸ τὸν ἥλιον καρπουζι ὡς κόκκος σινάπεως. Ἡ Ἀφροδίτη ὡς φακὴ εἰς 18 μέτρα. Ἡ Γῆ ὡς φακὴ εἰς 25 μ. Ὁ Ἄρης ὡς σινάπι εἰς 40 μ. Ὁ Ζεὺς ὡς καρὺδι εἰς 130 μ. Ὁ Κρόνος ὡς φουντούκι εἰς 240 μ. Ὁ Οὐρανὸς ὡς ρεβίθι εἰς 490 μ. Ὁ Ποσειδὼν ὡς ρεβίθι εἰς 750 μ. καὶ ὁ Πλούτων ὡς σινάπι εἰς 1000 μ. Ὅλοι οἱ πλανῆται περιστρέφονται περὶ τὸν ἥλιον σκόρπιοι πρὸς τὸ ἓνα μέρος τῆς σφαῖρας ἢ τὸ ἄλλο, ἐνῶ ὅλος ὁ ἄλλος ὡρὸς ὁ τεράστιος εἶναι κενός.

Πέραν ἀπὸ τὸ ἀραιοκαταφυγμένον αὐτὸ τμήμα τοῦ Συμπαντικοῦ νομοῦ τοῦ ἡλίου ἐκτείνεται ἓνα ἀπέραντον χάος, ἓνα σκοτεινὸν κενὸν καὶ μόνον ἔπειτα ἀπόστασιν τεσσάρων ἐτῶν φωτός καὶ πλέον διαγράφονται τὰ σύνορα ἄλλων νομῶν τοῦ Σύμπαντος.

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΟΥ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Τὸ χαρακτηριστικώτερον τμήμα τοῦ οὐρανοῦ τὸν Ἀπρίλιον κεῖται πρὸς τὸ Ἀντικὸν τμήμα, ὅπου οἱ λαμπροὶ ἀστέρες Σείριος καὶ Προκύνων, ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ὁρίωνος καὶ οἱ τρεῖς πλανῆται Κρόνος, Ἄρης, Ἀφροδίτη. Ὁ Κρόνος προχωρεῖ φρόνιμα μαζὶ μὲ τὰς γειτονικάς του Πλειάδας καὶ τὰς Υάδας, εἰς τὴν αὐτὴν περίπου θέσιν ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου. Ὁ Ἄρης ὅμως καὶ ἡ Ἀφροδίτη προχωροῦν πρὸς τὰ ὀπίσω. Καὶ ἐνῶ εὐρίσκοντο ἀπὸ δύο μηνῶν εἰς εὐθείαν καὶ εἰς ἴσην ἀπόστασιν Κρόνος - Ἄρης - Ἀφροδίτη, σιγὰ-σιγὰ ἡ ἀπόστασις ἐσμικρύνθη. Καὶ κατὰ τὰ μέσα τοῦ Ἀπριλίου Ἄρης καὶ Ἀφροδίτη θὰ εὐρεθῶν ὑπεράνω τοῦ Κρόνου πρὸς Β καὶ θὰ ἀποτελοῦν ἓνα τρίγωνον. Τὴν 16ην καὶ 17ην Ἀπριλίου κοντὰ εἰς τὸν Ἄρη καὶ τὴν Ἀφροδίτην θὰ παρενῶσκειται καὶ ἡ ἀξέουσα μῆνη, ὥστε ἡ λαμπρότης τῆς περιοχῆς θὰ εἶναι ἐξαιρετικὴ. Τὴν 13ην θὰ ἔχωμεν Νέαν Σελήνην καὶ τὴν 28ην Πανσέληνον.

ΠΑΛΑΙΟΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

Ένας - Ένας

(Συνέχεια από τη σελίδα 7)

πτερά του στην ταράτσα του σπιτιού και ώρμησε στον ουρανό.

Όταν πέρασε η πρώτη λαχτάρα, ο Γιαννάκης άκουσε και είδε γύρω του συναγεμώ. Όλοι οι φίλοι του καμάρωναν, από τις ταράτσες τους, το κατόρθωμά του, περήφανο και πολύχρωμο στον κατακάθαρο ουρανό, οι πιο κοντινοί του φώναζαν, οι πιο μακρινοί του κινούσαν τα μαντήλια τους. Φωνές όμως και μαντήλια ήταν μια ομαδική έκσταση. Και σε λίγο, ο Γιαννάκης βρέθηκε ανάμεσα σε δέκα παιδιά, που είχαν ανέβει στη σοφίτα και στην ταράτσα λαχανιασμένα και φοβισμένα για τη μεσημεριανή αταξία τους, και αγωνιζόταν σαν τιμονιέρης, που θέλουν να του άρπάξουν το τιμόνι.

Όλα τα παιδιά ζητούσαν να κρατήσουν κι αυτά τον αέτο, όλα να νοιώσουν την όρμη του ανέμου μέσα στις τρυφερές παλάμες τους, όλα να γίνουν κυβερνήτες στο μικρό αεροσκάφος, που δεν είχε μόνο γαλήνη εκεί πάνω αλλά και δυνατή φουρτούνα, επικίνδυνη μάλιστα φουρτούνα.

Η μεγάλη, η κρίσιμη στιγμή δεν άργησε να 'ρθη. Και την κατάλαβε πρώτος ο αέτος, κι ως ήταν τόσο ψηλά, κι ως έβλεπε σαν παιχνίδι τη διαμάχη των παιδιών. Δεν ένοιωσε πια δυο χέρια να τον κρατάνε αλλά δέκα, δεκαπέντε, είκοσι, δεν αισθανόταν σταθερότητα και αποφασιστικότητα, και, καθώς άκουσε να 'ρχεται από μακριά άνεμος δυνατός, άρχισε ν' αγωνιζεί. Τότε θέλησε να κατέβη χαμηλότερα για ν' αποφύγη τον μεγάλο άνεμο. Αλλά η μια όρμη είχε γίνει έντεκα

πάνω στη μικρή ταράτσα και του έστειλαν γρήγορο και αυστηρό μήνυμα ν' ανέβη πάλι ψηλά, πολύ ψηλά. Τα δέκα παιδιά ήταν τώρα γύρω - γύρω στο Γιαννάκη, κραταγαν όλα μαζί το σπάγγο και δε συμφωνούσαν ούτε στην πιόπαρα μικρή, ούτε στην πιο ακίνδυνη κίνηση.

Σε λίγο, άρχισαν οι φωνές, που έφταναν ως τον αέτο ψηλά και μεγάλωναν την αγωνία του, αλλά κατέβηκαν και κάτω στο σπίτι και ξύπνησαν τον πατέρα του Γιαννάκη.

Πετάχτηκε πάνω τρομαγμένος, έτρεξε στη σοφίτα, βγήκε στην ταράτσα, είδε τους έντεκα κυβερνήτες του αέτος που κινδύνευε, αλλά

δεν θύμωσε, δεν τους φοβέρισε, δεν τους έστειλε στα σπίτια τους.

Σταθήτε, τους φώναξε. Σταθήτε εκεί που βρίσκεστε και κοιτάξτε τι γίνεται εκεί πάνω.

Τα παιδιά ήξεραν τι άγωνα έκανε ο αέτος με τον μεγάλο άνεμο που είχε έρθη πιο όρμητικός κ' έρεθισμένος από την παρουσία του στο γαλάζιο χώρο, αλλά όταν σήκωσαν τα μάτια τους στον ουρανό, ανατρίχιασαν. Λίγο ακόμα κι ο άνεμος θα νικούσε, λίγο ακόμα και η φουρτούνα θα σκόρπιζε το χαρτί πουλι σε χίλια κομμάτια.

Τότε πρόσταξε πάλι τα παιδιά ο πατέρας του Γιαννάκη:

Στην άκρη όλοι: 'Ο Γιώργος μόνο, ο Γιώργος.

Κ' επειδή η στιγμή δεν σήκωνε γκρίνιες και χρονοτριβή, άρπαξε το σπάγγο, παραμέρισε τ' άλλα παιδιά και τον έδωσε στο Γιώργο.

Να σε δώ, του είπε, και κράτησε σε απόστασι τ' άλλα παιδιά.

Ο αέτος χαροπάλενε πάνω. Αλλά κι ο Γιώργος είχε ελεύθερα πια τα χέρια. Άφησε σπάγγο, μάζεψε σπάγγο, κράτησε, περίμενε, βοήθησε τον αέτο ν' αποφύγη νέα όρμη του ανέμου, τον έφερε πιο κάτω, τον έσωσε από τον άμεσο κίνδυνο.

Τώρα έσύ, Γιαννάκη, φώναξε πάλι ο πατέρας του.

Κι ο Γιώργος έδωσε το σπάγγο σ' αυτόν που τελείωνε βάρδια σε πηδάλιο.

Ο Γιαννάκης δε φάνηκε λιγότερο άξιος. Ένας νέος έλιγμός, μια φρόνιμη υποχώρησι, και πάλι ένα πήδημα προς τ' πάνω, για να μη βρεθή ο αέτος πολύ χαμηλά σε κρίσιμη στιγμή και χτυπηθή με τις στέγες των σπιτιών αντί να μονομαχήση με τον άνεμο.

Σε λίγο, ο αέτος ζυγιάζονταν ψηλά - ψηλά σταθερός και περήφανος και τον κυβερνούσε ένας μόνο, το παιδί που ήρθε όγδοο με τη σειρά του να τον κρατήσει.

Ο πατέρας του Γιαννάκη δεν περίμενε περισσότερο.

Καταλάβατε, τους είπε. Σε άλλες δουλειές όλοι μαζί, μονοιασμένοι και ενωμένοι. Στο τιμόνι, ένας - ένας!

Και δεν θέλησε να τους διαλύση τη συγκέντρωσι και το παιχνίδι. Είχε σηκωθεί πάλι άνεμος. Και καλούσε τα παιδιά να του πουν τι συμβουλή τους έδωσε ο πατέρας του Γιαννάκη.

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

* 'Ολόκληρο το χρυσάφι που είναι επάνω και κάτω από την γή δεν έχει άξιαν ίση με την Άρετή.

ΠΛΑΤΩΝ

* Θέλετε να αισθανθήτε μιάς στιγμής εύτυχια; Έκδικηθήτε. Θέλετε να είσαστε πάντα εύτυχισμένος; Συγχωρείστε!

LA CORDAIRE

* 'Η ψυχή ενός λαού είναι ή θέλησίς του να ζήση εύτυχισμένος.

Γ. ΣΑΝΔΗ

* 'Η εύτυχία δημιουργεί τους φίλους, στη δυστυχία όμως δοκιμάζεται ή φιλία.

ΜΠΑΛΖΑΚ

* 'Η φιλία είναι μία χαρά που μεγαλώνει όσο περισσότερο παλιώνει. (Άνατολίτικη Παροιμία)

* Είναι καλό να δίνης όταν σου ζητούν, όμως πόσο καλύτερο να δίνης χωρίς να στο ζητήσουν!

ΑΓΝΩΣΤΟΣ

* 'Η άξια της ψυχής ενός ανθρώπου φαίνεται όχι στις ελπίδες του, αλλά στις απέλπισίς του.

ΚΡΟΤΣΕ

* Τα προτερήματα της καρδιάς κάνουν τους φίλους. Τα προτερήματα του πνεύματος δημιουργούν τους έχθρους.

ΜΑΛΑΠΑΡΤΕ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΝΤΥΝΑΝ

(Συνέχεια από την σελίδα 8)

βατήρια και να φυγαδεύη από το Παρίσι προσωπικότητες που είχαν προγραφή από την τρομοκρατική κομμουνιστική οργάνωσι. Τόση ήταν ή ανατρεπτική μανία των ανθρώπων της Κομμούνας του 1871, ώστε και από τα ασθενοφόρα του Γαλλικού «Συλλόγου βοήθειας προς τους τραυματίες», έσβησαν τα σήματα του Έρυθρου Σταυρού και τα αντικατέστησαν με την επιγραφήν «Παγκόσμιος Δημοκρατία - Κομμούνα των Παρισίων». Οι άγώνες που κατέβαλλε ο Ντυνάν, με συνεχή κίνδυνο της δικής του ζωής για τη σωτηρία ανθρωπίνων υπάρξεων κατά την διάρκεια της φοβερής εκείνης περιόδου, είχαν γι' αυτόν και μία ιλαροτραγική συνέπεια: οι πράκτορες της αντίθετου παρατάξεως τον έχαρακτήρισαν όργανο της Κομμούνας. Αιτία ή σύγχυσι που γινόταν ανάμεσα στην «Διεθνή» Έρυθροσταυρική Έταιρεία και στην Πρώτη Έργατική «Διεθνή», που είχε συσταθή στα 1866, δύο χρόνια μετά την ιδρυτική του Έρυθρου Σταυρού Σύμβασι της Γενεύης.

ΣΤΑΘΗΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΥΓΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Υπό ΑΘΗΝΑΣ Β. ΜΠΑΖΑ
'Ιατρού 'Υγειονολόγου - Δ)ντού 'Υπουργείου
Κοινωνικών 'Υπουργείου
Σχεδ. Μ. ΠΡΟΤΟΓΕΡΙΔΗ

ΕΠΙΔΗΜΙΚΗ ΕΓΚΕΦΑΛΟΝΟΣΤΙΑ ΜΗΝΙΓΓΙΤΙΣ

Είναι μια βαρεία μεταδοτική άρρώστια. 'Οφείλεται σ' ένα μικρόβιο, τον μηνιγγιτιδόκοκκο, που εντοπίζεται κυρίως στις μήνιγγες του έγκεφάλου, δηλαδή στους λεπτούς χιτώνας που περιβάλλουν τον έγκεφαλο και τον νωτιαίο μυελό. Τα συμπτώματα είναι: πονοκέφαλος, πυρετός, ναυτία και συχνά έμετος. 'Η μετάδοσι γίνεται όταν έλθωμε σ' επαφή με μολυσμένα άτομα, από τα σταγονίδια του στόματος και της μύτης των άρρώστων, αλλά και των ανθρώπων που έμολύνθηκαν χωρίς να έχουν εκδηλή άρρώστια, των υγιών μικροβιοφορέων όπως τους λέμε. 'Ο χρόνος επώσεως, από την στιγμή που έγινε ή μόλυνσις έως ότου εκδηλωθούν τα συμπτώματα, είναι 2 - 10 ήμερες.

Μηνιγγίτις, δηλαδή φλεγμονή των μηνίγγων, με παρόμοια κλινικά συμπτώματα μπορεί να προκληθή και από άλλα μικρόβια, όπως: πνευμονόκοκκο, στρεπτόκοκκο, κ.κ. Τα ξεχωρίζουμε με διάφορες μικροβιολογικές εξετάσεις.

'Η θεραπεία γίνεται με τα φάρμακα που έμποδίζουν την ανάπτυξη των διαφόρων παθογόνων μικροβίων (τά συνήθη αντιβιοτικά και τις σουλφαμίδες). Διά να προλάβωμε την μετάδοσι της άρρώστιας χρειάζεται να γίνη απομόνωσις του άρρώστου, αλλά και αυτών που ήλθαν σ' επαφή με τον άρρωστο. και οι όποιοι θα πρέπει να παρακολουθούνται επί 7 ήμερες. από γιατρό που θα τους πη τι πρέπει να κάνουν.

Τα κρούσματα μηνιγγιτίδος πρέπει να δηλώνονται στις Κρατικές 'Υγειονομικές 'Υπηρεσίες, όπως και κάθε λοιμώδες νόσημα, ώστε να γίνεται επιδημιολογική, όπως λέγεται, έρευνα και

και τα πλάσμιδια. Ταμπώντας κατόπιν έναν ύγιη, τον μολύνει και έτσι συνεχίζεται αυτός ο κύκλος της μεταδόσεως.

Διά να διακόψωμε αυτόν τον κύκλο πρέπει να κάνωμε δλόκληρη σειρά αντιγνέων, αυτών που έγιναν και γίνονται συνέπεια σύμψνω με το πρόγραμμα του 'Υπουργείου Κοινωνικών 'Υπηρεσιών, και που το έκτελούν οι περιφερειακές 'Υγειονομικές 'Υπηρεσίες.

Δεν άρκούν όμως μόνον οι προσπάθειες του Κράτους για να φέρουν το ποθητό αποτέλεσμα. δηλαδή να εξαλείψωμε και το τελευταίο κρούσμα έλονοσίας από τη χώρα μας, να μην αφήσωμε να πολλαπλασιασθή ή επικίνδυνη αυτή ασθένεια από περιστατικά που ήρθαν από το έξωτερικό, κ' έτσι και τις δυσάρεστες συνέπειες για το πληθυσμό να προλάβωμε για να κρατήσωμε τα πρώτα στην Παγκόσμια προσπάθεια της καταπολεμήσεως της νόσου. Χρειάζεται ή βοήθεια και ή συνεργασία όλων μας με τους άρμόδιους 'Υγειονομικούς υπαλλήλους, όπως άλλωστε έγινε και στο παρελθόν.

Όπου χρειάζεται ψευασμός, να βοηθήσωμε να γίνη το συντομότερο.

Όπου πρέπει, να γίνεται αιματολογική εξέτασις των υπόπτων και όπου υπάρχουν άρρωστοι, να γίνεται σωστή θεραπεία με την κανονική λήψι των φαρμάκων.

Κυρίως είναι απαραίτητη ή αναζήτησις κάθε ύποπτου περιστατικού έλονοσίας.

Κάθε κρούσμα πρέπει να δηλώνεται άμέσως, όπως άλλωστε επιβάλλεται και από το Νόμο.

Γίνονται επίσης κάθε χρόνο εξυγιαντικά έργα για την καταπολέμησι των έστιών και των κωνοποιδών και δοείλομεν όλοι μας να προσφέρωμε τις υπηρεσίες μας στους άρμόδιους με σχετικές υποδείξεις κλπ.

Όλο αυτό το πρόγραμμα άρχίζει τον Άπρίλιο και διαρκεί δλόκληρη την θερινή περίοδο.

Είναι συμφέρον όλων μας να βοηθήσωμε στην επιτυχία του προγράμματος διά να προστατεύσωμε την υγείαν μας.

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ Κ' Η ΑΡΑΧΝΗ

Ο γενναῖος βασιλιάς τῆς Σκωτίας Ροβέρτος Bruce (1329), ζοῦσε ἀπὸ μῆνες πολλοὺς βίο γεμάτο στε-
ρήσεις καὶ κινδύνους μέσα στὰ σκυ-
θρωπὰ βουνὰ τῆς ρημαγμένης του
χώρας. Καὶ δὲν ἦταν μόνο κοντά
του οἱ ἀφοσιωμένοι σύντροφοί του,
μὰ καὶ ἡ βασιλίσσα κι ὅλη τῆς ἡ
ἀκολουθία.

Σὰν ἄγρια θηρία τοὺς κυνηγοῦσαν
οἱ Ἀγγλοι, κανένας δὲν τοὺς ἔδινε
ἄσυλο, τὰ τρόφιμά τους εἶχανε
σωθῆ. Ὅ,τι ἔκανε τὸ ψάρεμα καὶ
τὸ κυνήγι. Μὰ ἄρχισε νὰ χειμω-
νιάζῃ. Πῶς θὰ ζοῦσαν οἱ ἀρχοντι-
κὲς γυναῖκες στὸ ὑπαιθρο τέτοιον
καιρὸ; Πῶς θὰ τριγυρνοῦσαν στὰ
βουνὰ ὅταν θὰ τὰ σκέπαζε τὸ χιόνι;
Καὶ πῶς θὰ μπορούσαν νὰ κοι-
μηθοῦν ἔξω ἀπὸ στέγη μὲ τόσο
κρύο;

Εἶχε ἓναν πύργο ἀκόμη ὁ βασι-
λιάς — τὸν μόνο ποὺ τοῦχε ἀπο-
μείνει. Ἔστειλε ἐκεῖ λοιπὸν τὴ βα-
σιλίσσα μὲ τὴν ἀκολουθία τῆς καὶ
πρόσταξε τὸ νεαρὸ ἀδερφό του ν'
ἀναλάβῃ τὴ φρούρησίν τους.

Ὅσο κι ἂν τὸν παρακάλεσε ἡ
εὐγενική καὶ ἡρωϊκή βασιλίσσα, ποὺ
δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀποχωρισθῇ, δὲν
κατάφερε νὰ τὸν πείσῃ. Τὴν ἀπο-
χαιρέτησε μὲ συγκίνησι, πῆρε τοὺς
λίγους ἄντρες του καὶ πῆγε σ' ἓνα
μακρινὸ νησί, στὴς ἱρλανδικὲς ἀκτές.

Οἱ Ἀγγλοι δὲν ἄργησαν νὰ μά-
θουν πῶς βρισκότανε στὸν πύργο
ἡ βασιλίσσα. Κάναν ἐφοδο καὶ τὸν
πήραν, σκότωσαν τὸν ἄνθρωπο κι
ἀνδρεῖο φρουρὸ καὶ σκλαβώσανε τὴς
ἀρχοντικὲς γυναῖκες.

Ὅταν τῶμαθε ὁ βασιλιάς ἀπελ-
πίστηκε τόσο, ποὺ οἱ γενναῖοι του
φοβήθηκαν ὅτι θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ
λύπη. Τοῦ κάκου προσπαθοῦσαν νὰ
τὸν παρηγορήσουν. Ἔτσι λοιπὸν
πήγανε χαμένοι τόσοι κόποι, τόσοι
ἡρωῖσμοι, τέτοιο θάρρος υπεράν-
θρωπο; Νὰ μὴ μπορῇ μήτε ἓνα
μικρὸ μέρος ἀπὸ τὸ μεγάλο του
βασιλεῖο νὰ ξαναπάρῃ, καὶ νάχῃ
σκοτωθῇ ὁ ἀγαπημένος του ἀδερφός,
καὶ νάναί σκλάβος ἡ ἀνεκτίμητη
βασιλίσσα;

Ἦταν δλότελα χαμένος. Δὲν τοῦ-
μενε παρὰ νὰ πάρῃ τοὺς πιδὲ ἐμ-
πιστους ἄντρες του καὶ νὰ πᾶνε
στὴν Παλαιστίνη γιὰ νὰ πολεμήσουν
τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἐνῶ τέτοια εἶχε στὸ νοῦ του
ἐξαπλωμένος σ' ἓνα ξεφτισμένο στῶ-
μα, καὶ ἐνῶ γεμάτος ἀπογοήτευσ-
κοιτοῦσε τὸ σάπιο ταβάνι τῆς κα-
λύβας ὅπου εἶχαν στριμωχθῇ, ἡ
ματιὰ του ἔπεσε σὲ μιὰν ἀράχνη
κρεμασμένη ἀπὸ ψηλά. Πρόσεξε
πῶς ἀγωνιζότανε νὰ σκαλώσῃ σ'
ἓνα δοκάρι, μὰ δὲν τὰ κατάφερε.
Δοκίμασε τέσσερες, πέντε, ἕξι φο-
ρές. Τοῦ κάκου! Σκέφθηκε πῶς

Ἡ ἀράχνη ταραντούλη

καὶ ἐκεῖνος ἕξι φορές εἶχε πολεμήσει
μὲ τοὺς Ἀγγλους καὶ νικηθῇ ὅλες
αὐτὲς τίς φορές.

— Ὅμοια ἀκριβῶς εἶναι καὶ μένα
ἡ θέσι μου, εἶπε μέσα του. Ὅμοια
ἡ θέσι τῆς ἀράχνης. Εἶμαι πε-
ρίεργος νὰ ἰδῶ τί θ' ἀποκάνῃ. Ὅ'
ἀπελπισθῇ καθὼς ἐγώ, ἡ θὰ συ-
νεχίσῃ τὸν ἀγῶνα τῆς;

Πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ κάνῃ ὅ,τι
καὶ ἡ ἀράχνη. Ἄν αὐτὴ ἐξακολου-
θοῦσε νὰ ἐπιμένῃ, κι ἂν τελικὰ
πετύχαινε τὸ σκοπὸ τῆς, ἔπρεπε
νὰ τὴν μιμηθῇ. Διαφορετικὰ...

Μὲ μάτια φλογισμένα ὁ βασιλιάς
ἐξακολουθοῦσε νὰ κατασκοπεύῃ τὸ
μικροσκοπικὸ πλάσμα ποὺ εἶχε μεί-
νει ἀσάλευτο στὴν ἄκρῃ τῆς δικτῆς
του κλωστῆς, ἴσως γιὰτὶ εἶχε χάσει
κάθε ἐλπίδα, καθὼς κι αὐτός...

Ἐαφνικὰ εἶδε τὴν ἀράχνη νὰ τι-
νάξεται πρὸς τ' ἀπάνω μ' ὅλη τῆς
τῆ δύναμιν, καὶ νὰ δένῃ ἐπιτέλους
τὸ νῆμα τῆς στὸ δοκάρι!

— Τὶ μάθημα μοῦ δίνει, ἀδά-
μαστο πλάσμα! φώναξε ὁ βασιλιάς.
Ποτέ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεται
κανεὶς! Ποτέ! Μπορεῖ τὴ στιγμὴ
ποὺ νομίζει πῶς ἔχασε τὰ πάντα,
νὰ κερδίσῃ τὰ πάντα! Πρέπει καὶ

ἐγὼ ν' ἀγωνιστῶ ἐδῶ, στὴν πα-
τρίδα μου, μιὰν ἀκόμη φορά. Ποιὸς
ἔξερει, μπορεῖ νὰ πετύχω, ὅπως
ἐσύ!

Σύναξε ἀμέσως ἀποφασιστικὰ
τοὺς πιστοὺς του συντρόφους, ἔφυγε
ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ νησί καὶ πῆγε στὴν
Ἀρρα. Ἐκεῖ βρῆκε ἓναν ἐμπιστό
τοῦ ἀγωνιστῆ, ποὺ ἐπικεφαλῆς με-
ρικῶν στρατιωτῶν εἶχε κατορθώσει
νὰ καταλάβῃ ἓνα φρούριο ὕστερα
ἀπὸ μάχην σκληρή. Ὁ Ἀγγλος διοι-
κητὴς καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς
ἄντρες εἶχαν ἐξοντωθῇ, κι ὅσοι
γλύτωσαν τῶραλαν στὰ πόδια.

Ἀφοῦ οἱ δυὸ μικρὲς μονάδες ἐνώ-
θησαν, ξεκίνησαν νὰ χτυπήσουν τὸν
ἐχθρό, καὶ τότε ἡ τύχη τοῦ ἡρωῖ-
κοῦ βασιλιά τῆς Σκωτίας ἄλλαξε
ἐντελῶς! Τὴ μιὰ νίκη διαδέχονταν
ἡ ἄλλη. Σὲ λίγον καιρὸ ἐδιώξε καὶ
τὸν τελευταῖον Ἀγγλο ἀπὸ τὴ χώρα
του, κατάρθρωσε μάλιστα νὰ τὴν
μεγαλώσῃ. Καὶ ἐπὶ χρόνια πολλὰ
ἐβασίλευσε, καὶ οἱ Σκωτσέζοι τὸν
τιμοῦσαν σὰν τὸν πιὸ γενναῖο καὶ
τὸν πιὸ σοφὸ ἀπ' ὅλους τοὺς βα-
σιλιάδες τους. Κι ὅλα αὐτὰ τὰ
χρωστοῦσε σὲ μιὰν ἀράχνη!

Λένε πῶς ἀπὸ τότε μήτε ἐκεῖνος
μήτε κανένας ἀπόγονός του δὲν
ἐπείραζε ποτέ του ἀράχνη, ἔστω
κι ἂν τύχαινε νὰ βρίσκεται μέσα
στὸ παλάτι.

(Διασκευή)

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Πολλὰ εἶναι τὰ θύματα, κυ-
ρίως μεταξὺ τῶν παιδιῶν,
τὰ ὁποῖα, ἀπὸ ἀγνοία τοῦ
σοβαροτάτου κινδύνου, πε-
ριεργάζονται ἐγκαταλελει-
μένα πολεμοφόδια (χειροβομ-
βίδες, νάρκες, κ.λ.π.). Γι'
αὐτὸ τονίζομε καὶ πάλιν
ὅτι δὲν πρέπει νὰ περιεργά-
ζωνται τέτοια ἀντικείμενα,
οὔτε ν' ἀφήνουν ἄλλους νὰ
τὰ πλησιάζουν, ἀλλὰ μόλις
τὰ ἀντικρύζουν, νὰ εἰδοποι-
οῦν ἀμέσως τὴν πλησιεστέ-
ραν ἀστυνομικὴν ἢ στρατιω-
τικὴν Ἀρχήν.

Εὐτυχῶς ἡ ἱατρική καὶ Φαρμακευτικὴ ἐπιστήμη, μὰζι μὲ
τόσες σπουδαῖες ἀνακαλύψεις, τὰ τελευταῖα χρόνια βρῆκαν τὰ
μέσα νὰ θεραπεύουν τὴν ἀρώστια αὐτὴ ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπο νὰ
τὴν προλαμβάνουν.

Καὶ ἐπειδὴ ἓνα γράμμάριον προλήψεως ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓνα κιλὸ
θεραπείας, δηλαδὴ τὸ νὰ προλαμβάνωμε μιὰ ἀρώστια κοστίζει
πολὺ λιγώτερα ἀπὸ τὸ νὰ τὴν θεραπεύωμε, ἄς μᾶλιν μερικὰ
παράγματα ποὺ θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ προφυλαχθοῦμε καὶ ἂν
αὐτὴν τὴν ἀσθένεια.

Ἀλλὰ τί εἶναι φυματίσις;

Εἶναι μιὰ ἀρώστια ποὺ ὀφείλεται σ' ἓνα εἰδικὸ μικροβίον,
βακτηρίδιον τοῦ Κώλῃ λέγεται ἀπὸ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ποὺ τὸ ἀνε-
κάλυψε, καὶ μεταδίδεται μὲ τὰ σταγονίδια τοῦ ἀρώστου ποὺ
βγαίνουν μὲ τὴν ὁμιλία καὶ τὸ βῆχα ὅπως μεταδίδονται καὶ ἄλλες
μολυσματικὲς ἀρώστεις.

Ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι ἡ φυματίσις δὲν ἀρχίζει συνήθως μὲ
θωρακὸν φανερό, δηλαδὴ ὑψηλὸ πυρετὸ κλπ. ὅπως ἡ δ-
στρακία, ἡ ἱνὰρ καὶ μερικὲς ἄλλες, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ περάσῃ και-
ρὸς γιὰ νὰ ἐκδηλωθῇ τὰ συμπτώματά τῆς.

Ἡ πηρὴ λοιπὸν ἀπὸ ὅπου μποροῦμε νὰ πάρωμε τὴν ἀσθένεια
εἶναι ὁ ἀρρώστος, ἰδίως ὅταν νοσηλεύεται στὸ σπίτι, ἐκτὸς ἐὰν
ξέρῃ καὶ ὁ ἴδιος καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν περιποιῶνται τί πρέπει
νὰ κάμουν ὥστε νὰ μὴ κινδυνεύουν νὰ κολλήσουν τὴν ἀρώστια
αὐτή.

Τὰ ὑποπτα συμπτώματα ποὺ παρουσιάζονται στὴν ἀρχὴ εἶναι :
κούρασις, ἀδυναμία, ἀνορεξία, ἀπώλεια βάρους, νυκτερινοὶ ἰδρώτες,
ἓνας βήχας ποὺ παρατείνεται, ἀποχρῆμεις, μικρὸς πυρετός, πόνου
στὸ στήθος καὶ καμιά φορὰ αἱμόπτυσις.

Ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ κανεὶς ὡς ἐκεῖ, θὰ πρέπει νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ
γιατρό, μόνος αἰσθανθῇ τὰ πρῶτα συμπτώματα καὶ ν' ἀκολου-
θήσῃ πιστὰ τὴς δειγνῆς καὶ τὴς συμβουλῆς ποὺ θὰ τοῦ δώσῃ ὁ
γιατρός ἐὰν τυχὸν διαπιστώσῃ αὐτὸς τὴν ἀρώστια.

Χρειάζεται ἀνάπαυσις, καλὸ φαγητὸ καὶ καθαρὸς ἀέρας, ἐκτὸς
ἀπὸ τὰ φάρμακα, ποὺ θὰ τοῦ γράψῃ ὁ γιατρός καὶ ποὺ ἂν τὰ
πάρῃ ὁ πάσχων τακτικὰ θὰ γίνῃ γρήγορα καλά.

Ὁφείλει κυρίως νὰ προσέχῃ ὠριμένα πράγματα γιὰ νὰ προ-
φυλάξῃ τοὺς ἄλλους ποὺ ζοῦν γύρω του. Καὶ αὐτὰ εἶναι τὰ ἑξῆς :
Νὰ μὴ φτύνῃ ὅπου τυχόν, ἀλλὰ σὲ εἰδικὸ δοχεῖο, ποὺ ἀφοῦ τοῦ

ρίξωμε ἀπολυμαντικὸ τὸ χύνομε στὸν ὑπόνομο, ἡ στὸ μαντήλι
τοῦ ἀρώστου, τὸ ὁποῖο νὰ βράζεται πρὶν νὰ πλυθῇ.

Νὰ προσέχῃ ὁ ἀσθενὴς ὅταν βῇχῃ νὰ βᾷχῃ τὸ μαντήλι ἢ τὸ
χέρι του μπροστὰ στὸ στήθος. Νὰ μὴν μιλάῃ ποὺν κοντὰ στοὺς
ἄλλους καὶ κυρίως σὲ παιδιὰ, καὶ φυσικὰ ν' ἀποφεύγῃ τὸ φιλημα.

Τὰ ἐσώρουκα, πετσέτες, σεντόνια κλπ. πρέπει νὰ βράζωνται.
Κάθε ἀτομικὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀρώστου νὰ εἶναι ἐξχωριστὰ
(ὅπως ὀδοντόβουρτσες, πετσέτες, σεντόνια κλπ. πρέπει νὰ βράζωνται).
Ἄν τὰ προσέχῃ ὁ ἀσθενὴς ὅταν βῇχῃ νὰ βᾷχῃ τὸ μαντήλι ἢ τὸ
χέρι του μπροστὰ στὸ στήθος. Νὰ μὴν μιλάῃ ποὺν κοντὰ στοὺς
ἄλλους καὶ κυρίως σὲ παιδιὰ, καὶ φυσικὰ ν' ἀποφεύγῃ τὸ φιλημα.

Ὅταν κάνη σχολαστικὰ ὅ,τι τοῦ πῇ ὁ γιατρός, τότε ἡ ἀρώστια
θεραπεύεται γρηγορώτερα.
Πόσο ὅμως πιδὲ εὐχολὰ καὶ καλύτερα εἶναι νὰ προλάβωμε τὴν
ἀρώστια ἀπὸ νὰ τὴν θεραπεύωμε. Πῶς; Μὲ λίγη καλὴ θελήσιν
καὶ μὲ μικρὰ προσπάθεια! Πρέπει νὰ ζοῦμε ὑγιεινὰ, ὥστε νὰ
εἴμαστε ἡρόδοι καὶ νὰ μπορῇ ὁ ὁργανισμός μας νὰ νικᾷ στὸν πό-
λεμον ποὺ κάνει μὲ τὰ μικροβία, γιὰτὶ τὸ ν' ἀποφεύγωμε τελείως
τὰ μικροβία εἶναι ὀνόμαζον ἂν ὄχι ἀδύνατον. Τὸ νὰ ἔχωμε ὅμως
τὴς ἱκανότητες νὰ τὰ καταπολεμοῦμε μόνος μποῦμε στὸν ὁργανι-
σμό μας εἶναι πιδὲ εὐχολο.

Θὰ ρωτήσετε ἴσως : πῶς δυναμώνει ὁ ὁργανισμός μας ὥστε
νὰ εἶναι νικητὴς; Ἀποκρίσεται : μὲ καλὴ καὶ θρεπτικὴ τροφή,
μὲ ἀρκετὸν ὕπνον, — ἀποφεύγοντας φυσικὰ τελείως τὰ ἐξονύχια —
μὲ τὸν καθαρόν ἀέρα. Ἐνῶς περίπατος στὴν ἐξοχὴ ἄς εἶναι ἡ
πιδὲ συγχὴ ψυχαγωγία μας.

Ἄς ἀποφύγωμε τὴν ἀκοπήν κούρασι καὶ ἄς πηγαίνομε ἀμέσως
στὸ γιατρὸ μόνος αἰσθανθῇ τὰ ὑποπτα συμπτώματα.

Μαζὶ μ' αὐτὰ, τὸ πλεόν ἀποτελεσματικὸν ὅλο ποὺ διαβέται
σήμερα ἡ ἐπιστήμη διὰ τὴν πρόλησιν τῆς φυματιώσεως εἶναι ὁ
ἐμβολιασμός μὲ τὸ ἀντιφυματικὸ ἐμβόλιον B.C.T., ποὺ γίνετα
στὴς ὑγειονομικὲς ὑπηρεσίες δωρεάν.

Ἄς μὴν ἀμελήσωμε λοιπὸν. Καὶ ἄς πολεμήσωμε τὴν φυματίσιν,
ἀφοῦ ἐξαρκάται ἀπὸ μᾶς.

ΡΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΠΥΡΕΤΟΣ

Συνεχὰ ἀκοῦμε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸν ρευματικὸν πυρετό,
ὁ ὁποῖος ἐκδηλοῦται μὲ : ἰσχυροὺς πόνους σὲ διάφορα σημεῖα
τοῦ σώματος καὶ κυρίως, στὰ ἄκρα καὶ στὴς ἀρθρώσεις, μὲ πυ-

ΤΟ ΑΥΓΟ, ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

“Όλα τὰ πουλιά, χωρίς καμμιὰ ἀπολύτως ἐξαίρεσι, πολλαπλασιάζονται μὲ μὲ αὐγά. Κάθε αὐγὸ δηλαδὴ ἀποτελεῖ ἡ μᾶλλον μπορεῖ νὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀρχὴ μιᾶς καινούργιας ζωῆς. Καὶ ἄλλα ζῶα βέβαια πολλαπλασιάζονται μὲ αὐγά, ὅπως τὰ ψάρια ἢ τὰ ἑρπετά. Τὰ ζῶα ὅμως αὐτὰ κρατοῦν τὰ αὐγά μέσα σὲ εἰδικὰ ὄργανά τους ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα πρὶν τὰ γεννήσουν. Συχνὰ μάλιστα τὰ κρατοῦν τόσο, ὥστε μόλις γεννηθοῦν τὰ αὐγά, ἀμέσως ἐκκολάπτονται καὶ τὰ νέα ζῶα. Αὐτὸ δὲν συμβαίνει στὰ πουλιά. Μόλις τὸ αὐγὸ διαπλασθῇ τελείως μέσα στὸν ὀργανισμό του, τὸ πουλὶ ἀμέσως τὸ γεννᾷ σὲ μέρος διαλεγμένο ἀπὸ πρὶν καὶ κατὰλληλα προετοιμασμένο ἀπὸ τὸ ἴδιο, τὴ φωλιά. Τὸ γεγονός αὐτό, μᾶς λένε οἱ φυσιοδίφες, ἀποτελεῖ πρόνοια τῆς φύσεως, ὥστε τὸ πουλὶ νὰ ἀπαλλάσσεται ὅσο γίνεται γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ βάρος τῶν αὐγῶν του. Διαφορετικὰ θὰ ἐδυσκολευόταν πολὺ στὸ πέταγμα του μὲ τὸ πρόσθετο βάρος. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγὸ τὰ αὐγά δὲν διαπλάσσονται ὅλα μαζί, ἀλλὰ ἕνα-ἕνα κάθε ἡμέρα.

Ἀλλὰ οὔτε ἐκκολάπτονται ποτὲ οἱ νεοσσοί, τὰ μικρὰ πουλάκια, ἀπὸ τὰ αὐγά μόλις γεννηθοῦν. Πρέπει τὰ αὐγά νὰ ὑποβληθοῦν στὴν ἐπώασι, στὸ κλώσισμα, πού διαρκεῖ ἀρκετὲς ἡμέρες, σὲ ἄλλα εἶδη λιγώτερες καὶ σὲ ἄλλα περισσότερες.

Στὸ κέντρο κάθε αὐγοῦ βρίσκεται ὁ κρόκος ἢ λέκιθος, πού ἀποτελεῖται κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ νερό καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἀπὸ θρεπτικὲς οὐσίες ἐξαιρετικῆς ποιότητος. Ὁ κρόκος ἀποτελεῖ τὰ 20 - 35 τοῖς ἑκατὸ τοῦ βάρους τοῦ αὐγοῦ. Στὰ πουλιά, πού μετὰ τὴν ἐκκόλαψι μένουν ἀρκετὸ διάστημα στὴ φωλιά, ὥσπου νὰ γίνουν ἱκανὰ νὰ πετάξουν, ὁ κρόκος εἶναι μικρότερος. Στὰ πουλιά, πού λίγες ὥρες, ἀφοῦ ἐκκολαφθοῦν, εἶναι ἱκανὰ νὰ περπατήσουν καὶ νὰ τρέξουν, ὅπως π.χ. τὰ κοτόπουλα ἢ τὰ περδικόπουλα, ὁ κρόκος εἶναι μεγαλύτερος. Τὸ γιατί συμβαίνει αὐτό, εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ καταλάβουμε : Τὰ πρῶτα θὰ μείνουν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των. Ἐπομένως δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἀναπτυχθοῦν τέλεια μέσα στὸ αὐγὸ. Τὰ δεύτερα πρέπει νὰ βγοῦν ἀμέσως ἱκανὰ γιὰ κίνησι καὶ προφύλαξι ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς των. Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἀναπτυχθοῦν καλύτερα μέσα στὸ αὐγὸ — ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ περισσότερη τροφὴ καὶ αὐτὴ τὴ βρίσκουν στὸ μεγαλύτερο κρόκο. Τὸ νέο πουλάκι δηλαδὴ ἀρχίζει νὰ διαπλάσσεται στὴν ἐπιφάνεια τοῦ κρόκου καὶ ὅσο ἀναπτύσσεται, τρέφεται ἀπὸ τὴ θρεπτικὴ οὐσίαν πού περιέχονται στὸ αὐγὸ καὶ καταλαμβάνει τὴ θέσι τους.

Γύρω ἀπὸ τὸν κρόκο βρίσκεται ἕνα πυκνόρρευστο καὶ κολλώδες ὑγρὸ σὰν ζελατίνη, τὸ ἀσπράδι ἢ λευκωμα τοῦ αὐγοῦ. Ἡ πρώτη χρησιμότητά τοῦ λευκώματος εἶναι ἡ προστασία τοῦ κρόκου ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ χτυπήματα. Προσέξετε τί συμβαίνει, ὅταν ἕνα αὐγὸ μᾶς πέσῃ χάμω. Τὸ κέλυφος σπάζει τὸ λευκωμα γίνεταί καὶ ἀπλώνεται γύρω —

δὲν σκορπίζεται ὅπως τὸ νερό — ἀλλὰ ὁ κρόκος τὶς περισσότερες φορὲς μένει ἀκέραιος. Τὴ δύναμι τοῦ χτυπήματος τὴν δέχεται ὅλη τὸ ἀσπράδι καὶ ἔτσι ὁ κρόκος δὲν παθαίνει τίποτε.

Τὸ λευκωμα ἀποτελεῖται κατὰ τὰ 9)10 ἀπὸ νερό. Εἶναι ὅμως τέτοια ἡ σύστασι τοῦ λευκώματος, ὥστε τὸ νερό αὐτὸ δύσκολα ἐξατμίζεται, ἀν καὶ τὸ κέλυφος (τσόφλι) τοῦ αὐγοῦ ἔχει χιλιάδες πόρους. Οἱ πόροι αὗτοι εἶναι ἀναγκαῖοι γιὰ νὰ ἀναπνέτῃ τὸ ἐμβρυο, ὅπως λέγεται τὸ πουλάκι κατὰ τὸ διάστημα πού διαπλάσσεται μέσα στὸ αὐγὸ. Τὸ λευκωμα, μὲ τὴ σειρά του, προστατεύεται ἀπὸ δυὸ μεμβράνες λευκὰς, ἐλαστικὰς καὶ μεγάλης ἀντοχῆς. Οἱ δυὸ αὗτὲς μεμβράνες ἐμποδίζουν τὰ διάφορα μικρόβια νὰ περάσουν ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ κελύφους στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐγοῦ καὶ νὰ βλάψουν τὸ ἐμβρυο. Ἀλλὰ καὶ ἀν περάσουν τὶς μεμβράνες, πάλι θὰ συναντήσουν ἐμπόδιο τὸ λευκωμα, πού δυσκολεύει τὸν πολλαπλασιασμό τους. Ὅταν γεννηθῇ τὸ αὐγὸ, τὸ ἐσωτερικὸ του συστέλλεται καὶ τότε οἱ δύο μεμβράνες χωρίζονται καὶ σχηματίζουν πρὸς τὴν μεγαλύτερη κορυφὴ τοῦ αὐγοῦ ἕνα ἀεροθάλαμο. Ὁ ἀέρας πού περιέχεται σ' αὐτὸν θὰ χρησιμεύσῃ γιὰ τὶς πρῶτες ἀναπνοὲς τοῦ νεοσσοῦ, ὥσπου νὰ τρυπήσῃ τὸ κέλυφος καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ ἀναπνέῃ ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα.

Τὸ ἐξωτερικὸ περίβλημα τοῦ αὐγοῦ, τὸ κέλυφος, εἶναι ἀρκετὰ σκληρὸ. Ἀποτελεῖται κατὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος του ἀπὸ ἀνθρακικὸ ἀσβέστιο, ἀπὸ τὰ ἴδια συστατικὰ δηλαδὴ πού ἀποτελεῖται καὶ τὸ μάρμαρο. Τὰ συστατικὰ αὐτὰ σχηματίζουν μικροὺς κρυστάλλους, πού ἔχουν τὸ σχῆμα σφήνας, καὶ διατάσσονται μὲ τὸ λεπτότερο μέρος τους πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐγοῦ. Ἡ διάταξι αὐτὴ τῶν κρυστάλλων δίνει στὸ κέλυφος μεγαλύτερη ἀντοχὴ ἀπὸ ὅση φαίνεται νὰ ἔχῃ λόγω τῆς λεπτότητός του. Καὶ τοῦτο γιὰτὶ σὲ κάθε ἐξωτερικῇ πίεσι οἱ κρυστάλλοι σφηνώνονται περισσότερο μεταξύ τους καὶ κάνουν τὸ κέλυφος πῶς ἀνθεκτικὸ.

Βέβαια ἀν τὸ αὐγὸ εἶχε σχῆμα σφαιρικὸ, ἀν δηλαδὴ ἦταν στρογγυλὸ σὰν τόπι, τότε ἡ ἀντοχὴ τοῦ θὰ ἦταν μεγαλύτερη. Ἐν τούτοις κανενὸς εἶδους πουλιῶν τὰ αὐγά δὲν ἔχουν τέτοιο σχῆμα. Ἰσα - ἰσα τὰ αὐγά ἔχουν δικό τους χαρακτηριστικὸ σχῆμα, στενόμακρο, μὲ τὴ μὴ κορυφὴ λεπτότερη ἀπὸ τὴν ἄλλη, πού λέγεται ῥοειδές. Καὶ ἐδῶ πάλι ὑπάρχει ἡ πρόνοια τῆς φύσεως. Ἐνα σφαιρικὸ αὐγὸ, ὅταν ἀρχίσῃ νὰ κυλᾷ, δὲν σταματᾷ εὐκόλο. Τὸ αὐγὸ μὲ τὸ δικὸ του ῥοειδὲς σχῆμα, πού μοιάζει μᾶλλον σὰν ἀχλάδι, στριφογυρίζει σχεδὸν ἐπὶ τόπου καὶ σταματᾷ σὲ μικρὴ ἀπόστασι, ἐκτὸς πᾶς ἀν ἡ κλίσι τοῦ μέρους εἶναι πολὺ μεγάλη. Στὸ σταμάτημά του συντελεῖ τὸ ῥοειδὲς σχῆμα του καὶ τὸ βάρος του.

Τὰ περισσότερα εἶδη τῶν πουλιῶν, καὶ ἰδίως τὰ ἀποδημητικὰ, κάνουν μιὰ φωτοκία τὸ χρόνο, γεννοῦν δηλαδὴ μιὰ φορὰ ὀρισμένο ἀριθμὸ αὐγῶν, τὰ ὅποια

κλωσσοῦν καὶ ἐκκολάπτονται τὰ νέα πουλάκια. Σπανίως μερικὰ εἶδη μπορεῖ νὰ κάμουν δεύτερη φωτοκία. Καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ ἡ φύσις ἔχει προνοήσει. Τὰ ἀποδημητικὰ πουλιά πρέπει νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ αὐγὸ, νὰ τραφοῦν καλὰ, νὰ ἀναπτυχθοῦν καὶ νὰ γίνουν ἱκανὰ νὰ περάσουν τὶς τεράστιες ἀποστάσεις πού χωρίζουν τοὺς τόπους τῆς γεννήσεώς των, ἀπὸ τοὺς τόπους, ὅπου θὰ διαχειμάσουν. Τὰ πουλιά δευτέρας ἢ τρίτης φωτοκίας δὲν θὰ μπορούσαν νὰ τὰ πετύχουν ὅλα αὐτὰ καὶ ἐπομένως θὰ ἐχάνονταν ἀσκοπα.

Δυὸ καὶ τρεῖς φωτοκίαις κάνουν τὰ ἐνδημικὰ πουλιά, ἐκεῖνα δηλαδὴ πού μένουν ὅλο τὸ χρόνο στὸν ἴδιο τόπο, ὅπως στὴν πατρίδα μας οἱ σπουργίτες καὶ οἱ κορυδαλλοί. Ὅσο γιὰ τὸν ἀριθμὸ τῶν αὐγῶν κάθε φωτοκίας, καὶ ἐδῶ ὑπάρχουν πολλὲς διαφορὲς. Συνήθως τὰ μεγάλωσυμα πουλιά, π.χ. οἱ ἀετοί, οἱ γυψες, οἱ πελαργοὶ γεννοῦν λίγα αὐγά ἀπὸ ἕνα ὡς πέντε τὸ πολὺ. Ἐνῶ τὰ μικρὰ γεννοῦν περισσότερα. Ἡ παπαδίτσα, π.χ., γεννᾷ μέχρι 12 καὶ ἡ πέρδικα μέχρι 16.

Μετὰ τὴν φωτοκία ἀρχίζει τὸ κλώσισμα, ἡ ἐπώασις. Τὰ αὐγά πρέπει νὰ διατηρηθοῦν σὲ ὀρισμένη θερμοκρασία, ἀρκετὴ ὑψηλὴ, γιὰ νὰ ἀναπτυχθῇ τὸ ἐμβρυο καὶ νὰ διαπλασθῇ τὸ πουλάκι. Ἡ φροντίδα αὐτὴ ἀνήκει συνήθως στὸ θηλυκὸ, στὴ μητέρα. Στὸ διάστημα αὐτὸ τὸ ἀρσενικὸ φροντίζει γιὰ τὴ διατροφή καὶ τὶς ἄλλες ἀνάγκες, πού ἔχει τὸ ταῖρι του. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ πολλὰ εἶδη, στὰ ὅποια ἡ ἐπώασι τῶν αὐγῶν γίνεται καὶ ἀπὸ τὰ δυὸ μὲ τὴ σειρά. Ὅσο γιὰ τὴ διάρκειά τῆς ἐπώασεως καὶ ἐδῶ ὑπάρχουν μεγάλες διαφορὲς ἀνάμεσα στὰ διάφορα εἶδη. Ὁ ἀετός, π.χ. κλωσσᾷ τὰ αὐγά του 42 ἡμέρες καὶ ὁ γύπας 51. Ὁ κορυδαλλὸς 12 καὶ τὸ ἀηδόνι 14. Ὁ κύκνος 38 καὶ ὁ σπουργίτης 13.

Ὅταν τὸ νέο πουλάκι διαπλασθῇ τέλεια πρέπει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ αὐγὸ. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ διαθέτει δυὸ κατάλληλα ὄργανα. Τὸ ἕνα εἶναι ἕνα σκληρὸ δόντι, ἕνα κοίκαλακι πού ἔχει στὴν ἐπάνω σιαγόνα τοῦ ράμφους του. Μὲ τὸ δόντι αὐτὸ χτυπᾷ καὶ σπάζει τὸ κέλυφος καὶ θὰ ἀρχίσῃ πᾶς ν' ἀναπνέῃ. Τὸ δεύτερο εἶναι ἕνας ἰσχυρὸς μῦς, πού βρίσκεται στὸ πίσω μέρος τοῦ λαμποῦ του. Αὐτὸς θὰ δώσῃ στὸ δόντι τὴ δύναμι πού χρειάζεται, γιὰ νὰ σπᾷσῃ τὸ κέλυφος. Ὅταν γίνῃ αὐτό, τὸ μὲν δόντι πέφτει, ὁ δὲ μῦς γίνεται ἀτροφικὸς — καὶ τὰ δυὸ δὲν χρειάζονται πιά. Ἀπὸ τὴ στιγμή πού ὁ νεοσσὸς θὰ σπᾷσῃ τὸ κέλυφος τοῦ αὐγοῦ, θὰ περάσουν μερικὲς ὥρες ἢ καὶ ἡμέρες, δυὸ - τρεῖς, ὥσπου νὰ βγῇ στὸν ἐλεύθερο ἀέρα, ἕνα νέο πλάσμα, μιὰ καινούργια ζωὴ, ἕνα μικρὸ θαῦμα, ἀπὸ τὰ πολλὰ, τὰ ἀμέτρητα θαύματα τῆς φύσεως.

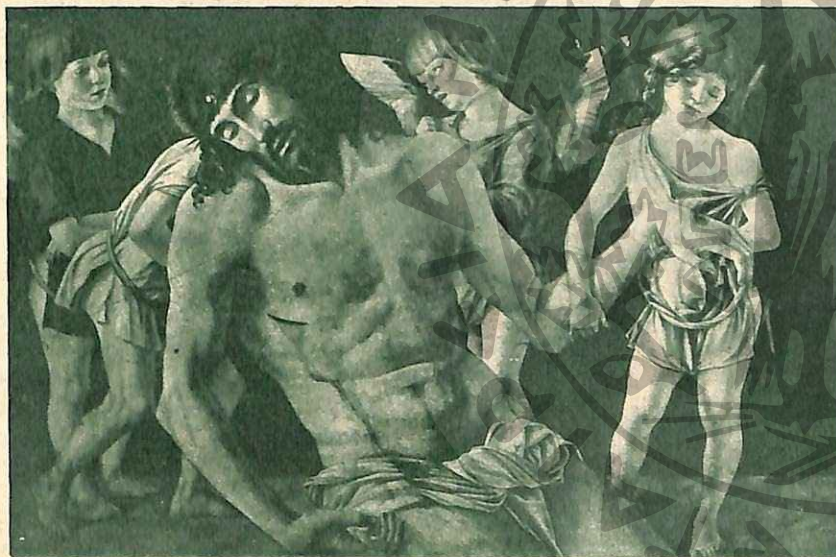
Ο ΠΙΛΑΤΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

(Μιὰ ἐπιστολὴ ἄγνωστη στοὺς πολλοὺς)

Στὸ Ἀρχεῖο τῶν Καισαρίν (τῆς Ρώμης) ὑπάρχει μιὰ ἐπιστολὴ τοῦ Πιλάτου σταλμένη στὸν αὐτοκράτορα τῶν Ρωμαίων Τιβέριο ἀπὸ τὴν Ἰουδαία, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴ Σταύρωσι. Νά τί γράφει στὸν πανίσχυρο κύριό του ὁ ἄδουλος Ἐπαρχὸς τῆς Ἰουδαίας, πού κατὰ τὴν Παράδοσι, γιὰ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὶς τύψεις γιὰ τὸ κρίμα του ἔπεσε καὶ πνίγηκε σὲ μιὰν ἐλβετικὴ λίμνη:

«...Σοὺ κάνω γνωστὸν ὅτι ζῇ ἐδῶ ἕνας ἄνθρωπος ἐξαιρετικὰ ἐνάρετος, πού λέγεται Ἰησοῦς Χριστός. Ὁ λαὸς τὸν ἀποκαλεῖ προφήτῃ τῆς ἀλήθειας κ' οἱ μαθηταὶ του λένε πὼς εἶναι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πού ἔπλασε οὐρανὸ καὶ γῆ κι ὅλα ὅσα ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρξουν στὸν κόσμος. Πραγματικά, Καίσαρ, καθημερινῶς ἀκούγονται θαυμάσια πράγματα γι' αὐτὸν τὸν Ἰησοῦ Χριστό! Μὲ μιὰ καὶ μόνο λέξι του ξαναφέρνει στὴ ζωὴ νεκροὺς καὶ γιὰτρεῖει ἀρρώστους. Ἐχει ἀνάστημα μέτριο, εἶναι πολὺ ὠραῖος, κ' ἡ ὄψι του ἀποπνέει τόσο μεγαλεῖο, πού ἐμπνέει ἀγάπη μαζί καὶ φόβο σ' ὅσους τὸν ἀντικρύζουν. Τὰ μαλλιά του ἔχουν τὸ χρῶμα τοῦ ὠριμου φουντουκιοῦ· εἶναι δηλαδὴ κοκκινωπά, πέφτουν ὡς τοὺς ὤμους κ' εἶναι χωρισμένα στὴ μέση τοῦ κεφαλιοῦ, καθὼς τὸ συνηθίζουν οἱ Ναζωραῖοι. Τὸ μέτωπό του, πού φανερώνει ἡρεμία καὶ γαλήνη, εἶναι πλατὺ· καμμιὰ ρυτίδα ἢ κηλὶδα δὲν

ἔχει στὸ ἐλαφρὰ ροδόχρωμο πρόσωπό του. Στὴ μύτη καὶ στὸ στόμα του δὲν ὑπάρχει κανένα ψεγάδι, καὶ τὸ γένι του, πού ἔχει τὸ ἴδιο χρῶμα μὲ τὰ μαλλιά, δὲν εἶναι πολὺ μακρύ, καὶ χωρίζεται στὴ μέση. Τὸ βλέμμα του εἶναι σεμνότατο καὶ σοβαρὸ καὶ τὰ μάτια του πεντακάθαρα καὶ φωτεινά. Τὸ φέγγος, πού σὰν νὰ ξεχύνεται ἀπὸ ἕνα ἥλιο, ἀστράφτει στὸ πρόσωπό του, εἶναι τέτοιο, ὥστε κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀντικρύσῃ. Ἐκεῖνη ἡ λάμψι σὲ κάνει νὰ τρομάξῃς, κι ὅταν συμβουλευῇ καὶ διδάσκῃ κλαίγοντας, ἐμπνέει τὴν ἀγάπη καὶ τὸν σεβασμὸ σὲ ὅλους. Λένε πὼς δὲν τὸν εἶδαν ποτὲ νὰ γελάῃ, παρὰ μόνο νὰ δακρύζῃ πότε - πότε. Τὰ χέρια του εἶναι πλαστικώτατα. Ἡ ὁμιλία του εἶναι πολὺ εὐχάριστη, παρουσιάζεται ὅμως σπάνια· καὶ εἶναι πάντα γεμάτος μετριοφροσύνη ὅταν θρίσκεται μὲ ἄλλους — τόσο στὴν ἔκφρασι ὅσο καὶ στοὺς τρόπους. Εἶναι ὁ ὠραιότερος ἄντρας πού μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς, καὶ μοιάζει ἐντελῶς μὲ τὴ Μητέρα του, πού εἶναι ἡ ὁμορφότερη γυναίκα τοῦ κόσμου. Κι ἂν, Μεγαλειότητε Καίσαρ, ἐπιθυμῆς νὰ τὸν ἴδῃς, ὅπως ἔμαθα, γράψε μοῦ το κ' ἐγὼ θὰ σοὺ τὸν στείλω ἀμέσως. Ὅσο γιὰ τὶς γνώσεις του, κάνουν κατάπληξι σ' ὁλόκληρὴ τὴν Ἰερουσαλήμ. Ξέρει κατὰ βάθος ὅλες τὶς ἐπιστήμες, χωρὶς ποτὲ νὰ σπουδάσῃ καμμιὰ, καὶ πεζοπορεῖ ξεσκουφωτὸς καὶ χωρὶς

ΠΕΤΕΙΝΟΙ ΚΙ ΑΛΕΠΟΥ

(Παραμυθία)

Δυὸ πετεινοὶ μαλώναν ὁλοένα. Μιὰ μέρα νίκησε τὸν ἄλλον ὁ δυνατότερος καὶ τὸν ἔδωξε ἀπὸ τὸ νοτέτσι. Ἐπειτα πήδησε σὲ μιὰ στεγνὴ χαμηλὴ καὶ ἱστάθηκε ἐκεῖ νὰ διαλαλήσῃ τὸ θρίαμβό του. Ὁ νικημένος ὅμως, ἐκεῖ πού εἶχε λουιμώξει, ἄλλο δὲν ἔκανε ἀπὸ τὸ νὰ συλλογίζεται πὼς θὰ πάθῃ ἐκδίκησι. Κι ὅταν τὸ θῆρε, ἔτρεξε στὴ φωλιά μιᾶς ἀλεπούς καὶ τῆς εἶπε:

— Μὴ μὲ φᾶς, ἦρθα γιὰ τὸ καλό σου. Ἐλα μαζί μου, κ' ἐγὼ θὰ σὲ πᾶω σ' ἕνα νοτέτσι ὅπου θρίσκεται ὁ μεγαλύτερος καὶ πιὸ καλοθρεμμένος κόκορας τοῦ κόσμου.

Καταχαρούμενη ἡ ἀλεπού ἀκολούθησε τὸν προδότη καὶ θῆρε στὸν ὕπνο τὸν νικητῇ, πού εἶχε βαρυνεστήσει πιά νὰ ξεφωνίξῃ. Τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ λαμποῦ καὶ τὸν ξεκοκάλισε στὴ στιγμή. Ὅσοι γύρισε στὸν ἄλλον, πού ἀπὸ τὴ χαρά του καμάρωνε καὶ διαλαλοῦσε ἀδιάνοπα:

— Δὲν ἦταν δὰ καὶ τόσο μεγάλος, ἐλόγου του, τοῦ εἶπε. Ἰσα πού μοῦ ἄνοιξε τὴν ὄρεξι.

Καὶ μ' ἕνα της σάλτο, τὸν μάγκωσε καὶ αὐτὸν ἡ καλὴ σου, καὶ τὸν ἔφαγε.

II.

σαντάλια. Λένε πὼς τέτοιος ἄνθρωπος δὲ φάνηκε ἐδῶ ποτέ, μήτε ἀκούστηκε... Πολλοὶ Ἰουδαῖοι πιστεύουν πὼς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, ἄλλοι ὅμως τὸν κατηγοροῦν, ὅτι ἀντιστρατεύεται τοὺς νόμους τῆς Μεγαλειότητός σου. Πολὺ μ' ἐνοχλοῦν οἱ κακόβουλοι αὗτοι Ἑβραῖοι. Κανένα δὲν ἔδωκε ποτὲ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κι ὅλοι ὅσοι τὸν ξέρουν, βεβαιώνουν πὼς μόνον εὐεργεσίες ἔχει κάνει. Μολαταῦτα, ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος νὰ ὑποταχθῶ σ' ὅ,τι μὲ διατάξῃ ἡ Μεγαλειότητά σου. Ἰερουσαλήμ Ζ' Ἰνδικτιῶνος, Νέα Σελήνη.

Πιστότατος κ' εὐπειθέστατος τῆς Μεγαλειότητός σου,

ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ

Ἐπαρχὸς τῆς Ἰουδαίας

Γιὰ τὴν ἀντιγραφή: Σ.Π.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Ε.Ε.Σ.

Πρὸς τὸν κ. Πρόεδρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Σεβαστέ μας κύριε Πρόεδρε τοῦ
Ε.Ε.Σ.,

“Ολοι ἡμεῖς οἱ Ἐρυθροσταυριῖτες τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου Ἄνδρονιάνων αἰσθανόμαστε βαθειὰ ὑποχρέωσι νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμε γιὰ χρέωσι νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμε γιὰ τὸ ὥραϊο περιοδικὸ τοῦ Ε.Ε.Σ. Νεότητος ποὺ μᾶς στέλλετε σχεδὸν δωρεάν. Σὲ ὅλους αὐτοὺς ποὺ κοπιᾶζουν γιὰ νὰ τὸ γράψουν, ἡμεῖς χρωστοῦμε μεγάλη χάρι.

Τὸ περιοδικὸν τοῦ Ε.Ε.Σ. Νεότητος μᾶς ὁδηγεῖ στὸ δρόμον τὸν καλόν, στὸ δρόμο τῆς ἀγάπης, στὸ δρόμο τοῦ Χριστοῦ, στὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος μας τῆς Λατρευτῆς. Ἀπὸ τώρα καὶ σὲ ὅλη μας τὴν ζωὴ θὰ ἀκολουθήσωμε τὸν δρόμον ποὺ μᾶς ἀνοίγει ἡ ἐρυθροσταυρικὴ ἰδέα μὲ τὴν καθοδηγήσῃ καὶ τῶν Δασκάλων μας καὶ ἔτσι θὰ εἴμαστε πάντοτε πραγματικὰ εὐτυχεῖς.

Γιὰ τίς ὁμάδες τοῦ Ε.Ε.Σ. Νεότητος τοῦ Σχολείου μας :

Περικλῆς Μπελιάς
Βελισσάριος Χρυσάγης
Φιλῶ Κουντούρη
Εὐαγγελία Σπύρου
Ἰωάννης Δήμου
Εὐαγγελία Καλαμπάλικ
Ἑλένη Βασιλάμου

Τῆς ἑκτῆς τάξεως.

ΔΕΙΞΑΙΝΟΙ ΠΡΑΞΕΙΣ

Ἐρυθροσταυρίται μαθηταί, οἱ
ὅποιοι, ὡς μᾶς γράφουν οἱ κ.κ.
Δ)νταί των, ἀνεῦρον ἀπολεσθέντα
χρήματα καὶ ἀντικείμενα καὶ τὰ
παρέδωσαν εἰς τοὺς δικαιοῦχους.
Ὁ Ε.Ε.Σ.Ν. τοὺς ἐπαινεῖ καὶ τοὺς
συγγαίρει.

1) Μαρ. Κουναβοῦ, Στυλ. Κουτῇ
Δημ. Σχολ. Ἀνθηροῦ Μουζακίου.

2) Ζήσης Κουκουζίκας, Σταῦρος
Μητρουλήκης Δημ. Σχολ. Φυλα-
κτοῦ Σουφλίου.

3) Μαρ. Μπόσια, Έλλην. Σχολ.
Μίντεν Δυτ. Γερμανίας.

4) Τιμοθ. Μακρῆς, 3ου Δημ.
Σχολ. Καλαμάτας.

5) Θωμάς Τσούλης, Δημ. Σχολ.
Αϊανής Κοζάνης.

6) Ἰωαν. Τσιώτας, Δημ. Σχολ.
Βεύης Ἀμυνταίου.

7) Γεωργ. Μπατλης, Δημ. Σχολ.
Κρανέας Πρεβέζης.

8) Ματθαῖος Καλδάνης, Δημ. Σχ
Πολύβρυσος Πρεβέζης.

9) Δημ. Τριανταφύλλου, 19ου
Δημ. Σχολ. Ἡρακλείου.

*

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ

Ο Σταθμός Πρώτων Βοηθειών του Έλληνικού Έρυθρου Σταυρού εξυπρέτησε διὰ τῶν διαφόρων Ὑπηρεσιῶν του κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Φεβρουάριον 1972 8.770 ἀσθενεῖς καὶ τραυματίας, ἐκ τῶν ὁποίων 1.201 ἐξυπηρετῶμεναι περιπτώσεις ἡσφαλισμένων Ι.Κ.Α.

Οἱ ἐξυπηρετηθέντες κατὰ κατηγορίας ἔχουν ὡς ἐξῆς :

α) Τραύματα, κατάγματα 3.840.
β) Παθολογικά νοσήματα 3.680. γ) Λοιπαί περιπτώσεις (δηλητηριάσεις, έγκαύματα κ.λ.π.) 1.250.

Χαρακτηριστικαὶ περιπτώσεις :

Δηλητηριάσεις τροφικάι, φαρμα-
κευτικάι 109. Δηλητηριάσεις διὰ
διοξειδίου τοῦ ἄνθρακος 14. Καρ-
διολογικά νοσήματα 653. Λοιμώδη
νοσήματα 21. Ἐγκύματα 138.
Μέθη 94. Ἡλεκτροπληξία 3.

Ἐλήφθη αἷμα πρὸς ἐξέτασιν ἀπὸ ὀδηγῶνς αὐτοκινήτων ὑπόπτους μέθης 6. Ἐγένοντο ἐκ τοῦ Ἀεροδρομίου Ἑλληνικοῦ μεταφοραὶ ἀσθενῶν καὶ τραυματιῶν ἀφικνουμένων ἐξ Ἑπαρχιῶν ἡ ἀντιστροφῶς ἐν συνόλῳ 42. Παροχή διὰ τοῦ αὐτοματῶν ἱατρικῶν ὀδηγιῶν εἰς ποντοπόρα πλοῖα δι' ἀσθενοῦντα μέλη τῶν πληρωμάτων των 50. Τὸ Κέντρον Αἰμοδοσίας Ε.Ε.Σ. παρέσχε δωρεάν δι' ἀπόρους φιάλας αἵματος 168.

*

ΠΕΝΘΗ

ΚΡΙΤΩΝ ΔΗΛΑΒΕΡΗΣ

Τὴν 28ην Φεβρουαρίου ἐκηδεύθη ὁ ἐν Γερμανίᾳ ἀποθανὼν Ἐπίτιμος Πρόεδρος τοῦ ἐν Πειραιεὶ Τμήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Κρίτων Δηλαβέρης, ὅστις εἶχε διατελέσει ἐπὶ μακρὸν Πρόεδρος του.

Τὸ Κεντρικὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Ε.Ε.Σ. κατέθεσε στέφανον ἐπὶ τῆς σοροῦ καὶ ἐξέδωσε ψήφισμα, δημοσιευθὲν εἰς τὸν καθημερινὸν Τύπον.

ΑΙ ΥΙΟΘΕΣΙΑΙ ΣΥΝΒΗΚΙΖΟΝΤΑΙ

(Ἀποστολαὶ εἰδῶν βοήθειας ἀπ' εὐθείας)

1) Τὸ Γυμν. Μεγάρων Ἀττικῆς, 2 σάκκους με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολεῖον Πέτρας Ζαγορίου. 2) Τὸ Α' Οἶκον. Γυμν. Ἀθηνῶν, 4 σάκκους με εἶδη βοηθείας, εἰς Δημ. Σχολ. Μαράθου Καρδίτσης. 3) Τὸ 3ον Δημ. Σχολ. Ν. Ἑρακλείου Ἀττικῆς, 7 σάκκους με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Ἡλιοβουνίων Πρεβέζης καὶ 2 σάκκους εἰς Δημ. Σχολ. Κουρεμάδου. 4) Τὸ 21ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν, 1 σάκκον με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Γρανίτσης Εὐρυτανίας, ἀνὰ 2 σάκκους εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Ζεφερίου Ἀττικῆς, Βαβουρίου Θεσπρωτίας καὶ Σκαμνελίου Ἰωαννίνων, ἀνὰ 1 δὲ σάκκον εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Περθωρίου Τριπόλεως καὶ Μαυροπούλου Ἰωαννίνων καὶ εἰς τὸ «Σπίτι τῆς Στοργῆς» Ἀνω Γλυφάδας Ἀττικῆς. 5) Τὸ Β' Γυμν. Ἀρρ. Πειραιῶς, 2 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Καλυβίων Κορινθίας, ἀνὰ 1 σάκκον εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Πανοράματος καὶ Ζευγολατίου Κορινθίας καὶ ἀνὰ 1 δέμα εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Λάγκας, Κάτω Ταρσοῦ, Μαρτίου καὶ Μωσιᾶς Φενεοῦ Κορινθίας. 6) Τὸ Ἰδιωτ. Λύκειον «Ἑλληνισμός» Πειραιῶς, ἀνὰ 2 καὶ 3 σάκκους με εἶδη βοηθείας εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Ἀντιμαχεῖας Κῶ καὶ Κεφαλοβρύσου Πωγωνίου Ἰωαννίνων. 7) Τὸ 1ον Νηπυγεῖον Παιανίας Ἀττικῆς, 6 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Ἀμβρακίᾳς Τριχωνίδος. 8) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Λιβαδίου Ἐλασσόνης, 2 σάκκους με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Τρανῆς Λάγκας Γορτυνίας. 9) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Λιβαδίου Ἐλασσόνης, 5 σάκκους με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Ροδιανῆς Κοζάνης. 10) Τὸ 6ον Δημ. Σχολ. Κιάτου Σικυῶνος, 1 χαρτίον με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Πλάκας Καλαβρύτων. 11) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Ξυλοκάστρου Κορινθίας, 1 σάκκον με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Ἀετοῦ Τρικάλων. 12) Τὸ Δημ. Σχολ. Καλλονῆς Λέσβου, 2 σάκκους με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Κεφαλοβρύσου Αἰτωλικοῦ. 13) Τὸ Δημ. Σχολ. Καρυωτικῶν Σικυῶνος, 3 χαρτίγια με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Κορφοβουνίου Ἀρτης. 14) Τὸ Δημ.

ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

Σχολ. 'Αγίων Θεοδώρων Κορινθίας, 1 δέμα με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Φτεριᾶς Γορτυνίας. 15) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Λαμίας, 3 δέματα με εἶδη βοηθείας, εἰς Δημ. Σχολ. Φτεριᾶς Γορτυνίας. 16) Τὸ Δημ. Σχολ. Ἐσταυρωμένου Σητείας, 2 δέματα με εἶδη βοηθείας, εἰς Δημ. Σχολ. Ξερολιβάδου Ἀμφιλοχίας. 17) Τὸ Γυμν. Δεσκάτης Γρεβενῶν, 1 δέμα με γραφικὴν ὕλην εἰς Δημ. Σχολ. Βλυζιανῶν Μεσολογγίου. 18) Τὸ Δημ. Σχολ. Κλημέντι Καίσαρι Κιάτου, 1 χαρτ)τιον με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Βλυζιανῶν Μεσολογγίου. 18) Τὸ Δημ. Σχολ. Τζίτζιφῆ Χανίων Κρήτης, 1 δέμα με γραφ. ὕλην, εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Βλυζιανῶν Μεσολογγίου. 20) Τὸ Δημ. Σχολ. Χουμερίου Πεδιάδος Κρήτης, ἀνὰ 1 δέμα με εἶδη βοηθείας εἰς .ἀ Δημ. Σχολ. Βλυζιανῶν Μεσολογγίου καὶ Φτεριᾶς Γορτυνίας. 21) Τὸ Δημ. Σχολ. Κομνηνῶν Ἐορδαίας, 2 χαρτ)ματα με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Γιαννοπούλου Ἀμφιλοχίας καὶ 1 δέμα εἰς τὴν ἄπορον οἰκογένειαν τοῦ Ἀναστ. Ἀύρου, εἰς Κεφαλῶν-βρυστον Αἰτωλικοῦ Μεσολογγίου. 22) Τὸ Δημ. Σχολ. Μουλκίου Σικυῶνος, ἀνὰ 4, 3 καὶ 2 δέματα ἀντιστοιχῶς εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Ν. Ἀργυρίου Εὐρυανίας, Ξηροκάμπου Μουζακίου καὶ Μορφίου Παραμυθιάς. 23) Τὸ 7ον Δημ. Σχολ. Παγκρατίου Ἀθηνῶν, ἀνὰ 9, 6 καὶ 4 σάκκους ἀντιστοιχῶς εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Κοσμαδαίων Σάμου, Βαλτεσινίκου Γορτυνίας καὶ Καστανέας Σάμου. 24) Τὸ 6ον Δημ. Σχολ. Καλλιθέας Ἀθηνῶν, 11 σάκκους με εἶδη βοηθείας, εἰς Δημ. Σχολ. Πουρναριᾶς Γορτυνίας. 25) Τὸ Γυμν. Ἄρρ. Βύρωνος Ἀθηνῶν, 3 χαρτ)τια με εἶδη βοηθείας, εἰς Δημ. Σχολ. Καρυοφύτου Ξάνθης. 26) Τὸ Ἰδιωτ. Σχολ. Β. Τσαμτσούρη - Ἀνεστοπούλου, ἀνὰ 4 καὶ 3 σάκκους ἀντιστοιχῶς εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Κάτω Μελεᾶ καὶ Ὁξυᾶς Καστοριᾶς, 2 σάκκους καὶ 3 χαρτ)τια εἰς Δημ. Σχολ. Σιδηροχωρίου Καστοριᾶς, 4 σάκκους καὶ 3 χαρτ)τια εἰς Δημ. Σχολ. Χαλάρων Καστοριᾶς καὶ 10 χαρτ)τια εἰς Δημ. Σχολ. Βυσινέας Καστοριᾶς. 27) Τὸ Γυμν. Κορωπίου Ἀττικῆς, 10 σάκκους εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Χρυσῆς Καστοριᾶς. 28) Τὸ Ἰδιωτ. Σχολ. Β. Κρεατσούλη - Σταυράκη Γλυφάδας Ἀττικῆς, 6

σάκκους με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Βλασίου Μουζακίου. 29) Τὸ 9ον Δημ. Σχολ. Αἰγάλεω Ἀθηνῶν 1 σάκκον με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Τσόπελα Πραμάντων Ἰωαννίνων. 30) Τὸ Δημ. Σχολ. Πλάκας Μήλου, 1 δέμα με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Τσόπελα Πραμάντων Ἰωαννίνων. 31) Τὸ Δημ. Σχολ. Νιπιδητοῦ Ἡρακλείου Κρήτης, 1 δέμα με ξηροὺς καρπούς εἰς Δημ. Σχολ. Τσόπελα Ἰωαννίνων. 32) Τὸ Πανορμίτειον Γυμν. Σύμης Λαδωκανήσου, ἀνὰ 3 χαρτοῦγια ἀντιστοιχῶς εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Ἀγ. Βλασίου Τριγωνίδος καὶ Ἐμπάσου Ἀμφιλοχίας. 33) Τὸ Δημ. Σχολ. Μερόπης Μεσσήνης, 1 κιβώτιον καὶ 1 χαρτοκυτίον με εἶδη τροφίμων διὰ τὸ Δημ. Σχολ. Πέτρας Ζαγορίου. 34) Τὸ Γυμν. Θηλέων Ζωγράφου Ἀθηνῶν, 5 σάκκους με εἶδη βοηθείας, εἰς Δημ. Σχολ. Πετροκεράσου Λαγκαδᾶ. 35) Τὸ Δημ. Σχολ. Γονούσης Σικυῶνος, 5 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Ἰτέας Γρεβενών. 36) Τὸ Ἰδιωτ. Σχολ. Τσαμουρᾶ Ν. Χαλκιδόνης Ἀθηνῶν, 3 σάκκους με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Συτομένου Ἀργινίου. 37) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Μεγάρων Ἀττικῆς εἰς Δημ. Σχολ. Τρικόρφου Φιλιατῶν, 6 δέματα με εἶδη βοηθείας. 38) Τὸ Ἰδιωτ. Σχολ. Α. Κωνσταντέα Ἀθηνῶν, 3 σάκκους με εἶδη βοηθείας εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Γαύρου Ναυπακτίας. 39) Τὸ Δημ. Σχολ. τῆς Ἰσραηλ. Κοινότητος Ἀθηνῶν, Κοινότητος Ἀθηνῶν, 1 δέμα εἰς Δημ. Σχολ. Πεντακόρφου Ἀργινίου καὶ 3 χαρτοῦγια εἰς Δημ. Σχολ. Δραγωγίου Ὀλυμπίας. 40) Τὸ 19ον Δημ. Σχολ. Νικαίας Πειραιῶς, 7 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Ραβέντης Φιλιατῶν. 41) Τὸ 1ον Νηπιαγεῖον Μεγάρων Ἀττικῆς, 5 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Μπελοκομίτη Εὐρυτανίας. 42) Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Μεγάρων Ἀττικῆς, 9 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Γολεμίου Ναυπακτίας. 43) Τὸ Ἰδιωτ. Σχολ. Γιουρμετάκη Δραπετσῶνος Πειραιῶς, ἀνὰ 1 κιβώτιον με εἶδη βοηθείας εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Μαράθου (1ον) Μουζακίου καὶ 1ον Ὀρεστιάδος Ἐβρου. 44) Τὸ 54ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν, 6 σάκκους καὶ 1 δέμα με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Μικροχωρίου Ἰωαν-

νίνων. 45) Τὸ Δ' Γυμν. Θηλέων Ἀθηνῶν, 3 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Καταφυγίου Καρδίτσης. 46) Τὸ 69ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν, 5 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Ἀνατολ. Φραγκίστης Εὐρυτανίας. 47) Τὸ Ἰδιωτ. Δημ. Σχολ. Α. Κρουσταλλάκη Ἀθηνῶν, 5 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς βον Δημ. Σχολ. Ξάνθης. 48) Τὸ 26ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν, ἀνὰ 4, 5 καὶ 7 σάκκους με εἶδη βοηθείας εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Μονοδενδρίου Ζαγορίου - Μετσόβου, Ἱερομνήμης Δωδώνης καὶ Καστάνιανης Πωγωνίου. 49) Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Παιανίας Ἀττικῆς, 15 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Δόξης Διδυμοστείου. 50) Τὸ Γυμν. Μακροπούλου Ἀττικῆς, 20 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Ἄνω Κρυφόβου Δωδώνης. 51) Τὸ Δημ. Σχολ. Γερακίου Ἡρακλείου Κρήτης, 1 δέμα με ξηρούς καρπούς εἰς Δημ. Σχολ. Καρίτσης Λαρίσης. 52) Τὸ Δημ. Σχολ. Χουρчулиδίου Ζακύνθου, 1 δέμα με εἶδη βοηθείας εἰς Δημ. Σχολ. Μικροχωρίου Ἰωαννίνων. 53) Τὸ 45ο Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν, ἀνὰ 2 μὲν σάκκους με εἶδη βοηθείας εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Σίμιας καὶ Κυπαρισίου Ἰστιαίας, 5 δὲ σάκκους εἰς τὸ Δημ. Σχολ. Βουτᾶ Ἰστιαίας. 54) Τὸ Ἰδιωτ. Σχολ. «Ἅγιος Διονύσιος Ἀρεοπαγίτης» Ν. Ψυχικοῦ Ἀθηνῶν, ἀνὰ 1 δέμα ἀντιστοίχως εἰς τὰ Δημ. Σχολ. Μακροχώρας Θεσπρωτίας καὶ Δάφνης Λεχαιῶν. 55) Οἱ Ἐρυθροσταυρίται μαθηταὶ Νικόλαος καὶ Βίκτωρ Σαρκινὸς 3 δέματα με εἶδη βοηθείας εἰς ἐνδεεῖς συναδέλφους των τοῦ Δημ. Σχολ. Μικροχωρίου Ἰωαννίνων. 56) Ἡ Κα Ἀνδρονίκη Μαυραντῆ, ἐκ Πειραιῶς, 1 δέμα με εἶδη βοηθείας εἰς τὴν ἄπορον οἰκογένειαν τοῦ Ἀναστ. Λύρου, εἰς Κεφαλόβρυσον Αἰτωλικοῦ.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Οἱ Ἐυθροσταυρῖτες μας πού
στέλνουν χειρόγραφα γιά τή Στή-
λη Συνεργασίας, δέν πρέπει να
γράφουν κι ἀπό τίς δύο ὀψεις τοῦ
χαρτιοῦ, γιὰτί δυσκολεύουν τοὺς
τυπογράφους. Διαβάζουμε μόνον τὰ
κείμενα πού εἶναι γραμμένα ἀπὸ
τὴ μιᾶν ὀψι.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ

Βοήθεια εις σεισμόπληκτους και ένδεεις
Help to the needy

Ε.Ε.Σ. Γυμνασίου Γουμένισσης
Juniors of High School Gumenissa

Ε.Σ.Ν. 5ου Δημ. Σχολ. 'Αχαρνών 'Αττικής
Juniors of 5th Elem. School Acharne Attica

Ε.Σ.Ν. 2ου Δημ. Σχολ. Καλαμάτας
Juniors of 2nd Elem. School Kalamata

Ε.Σ.Ν. 'Ιδιωτ. Δημ. Σχολ. Δ.Δ. Ναυτικού Χανίων
Juniors of Private School, Chanea, Crete

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μουλκίου Σικυώνος
Juniors of Elem. School Mulki Korinthos

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Βάμου Χανίων
Juniors of Elem. School Vamos, Crete

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μελιγαλάς
Juniors of Elem. School Meligala

Ε.Σ.Ν. 6ου Δημ. Σχολ. 'Ηρακλείου 'Αττικής
Juniors of 6th Elem. School Heraklion, Attica

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Αιγάλεω 'Αθηνών
Juniors of Elem. School Aegaleo Athens

Ε.Σ.Ν. Γυμν. Θηλ. 'Αμαλιάδος
Juniors of High School for girls Amalias

ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.

Βοήθεια εις Κοινότητες και σχολεία
Health in the Home

Ε.Σ.Ν. 1ου Δημ. Σχολ. 'Ελευθερουπόλεως
Juniors of 1st Elem. School Eleftheroupolis

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μεσοβουνίου Παραμυθίας
Juniors of Elem. School Mesovouni Paramythia

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Ποντοκόμης Κοζάνης
Juniors of Elem. School Pontokome Kozane

Ε.Σ.Ν. Γυμνασίου Χρυσουπόλεως
Juniors of High School Chrysoupolis

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μοναστηρακίου Δράμας
Juniors of Elem. School Monasteraki Drama

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μελιγγών 'Ιωαννίνων
Juniors of Elem. School Meliga, Epirus

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Βεύης 'Αμυνταίου
Juniors of Elem. School Vev Amyntaeo

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μεγ. Καλυβίων Τρικάλων
Juniors of Elem. School M. Kalynvia Tricala

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Βογατσικού Καστοριάς
Juniors of Elem. School Vogatsiko Kastoria

Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Καλλιρρόης Μεσσήνης
Juniors of Elem. School Kallirroee Peloponnessus

του "Αγγλου Χ.

Ἡ μέρα πρώτη: Πάρα πολλή δουλειά είχα τή βδομάδα πού πέρασε. Ἐροζάνισα τόσο πολύ! Χθές όμως έκανα επιτέλους μιὰ τρυπά στην κουζίνα, κοντά στο ντουλάπι — δέν είναι καλό μέρος;

Τό βράδυ παραξενεύτηκα πού βρήκα τήν τριπίτσα μου φραγμένη με κάρβουνο. Φαίνεται πώς ή νοικοκυρά δέν ήξερε ποιός τήν έκανε. Τήν άνόητη, λίγο άν σκεπτότανε, θά τό καταλάβαινε.

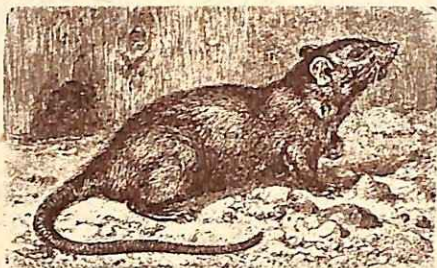
Σήμερα τό πρωί άνοιξα ήλλη τρυπά, βγήκα μάλιστα έξω κ' έκανα βόλτες για νά τής δείξω πώς εγώ άνοιξα τίς τρύπες. Μά πάλι δέν κατάλαβε τίποτα κ' έφραξε και τήν καινούργια.

Ἡ μέρα δεύτερη: "Αλλάξα θέσι, πήγα στη σάλα. Ἐδῶ είναι πύ μορφωμένος ό κόσμος. Πρίν από λίγο πρόβαλα, κι άμέσως όλοι άνέβηκαν στis πολυθρόνες. Έχω άκούσει πώς οι άνθρωποι ζώνουν ύπόγλυσι σ' όσοις σέβονται, μά δέ φανταζόμουν πώς άνεβαίνουν και στα καθίσματα! Πρέπει νά όμολογήσω πώς αυτό μ' άρεσε πολύ.

Ἡ μέρα τρίτη: Σήμερα είχα τήν περιέργεια νά μπῶ στην τραπεζαρία. Ήταν εκεί ένας κρεμνταλάς. Πέταξε ένα παπούτσι κατά τό μέρος μου. Μόνο τήν άκρη τής ούράς μου άγγιξε — έντελώς τυχαία νομίζω. Αυτό τό διηγήτηκα στον άδιόρθωτο Μαυρομούστακο, κ' εκείνος γέλασε παράξενα. Είπα, βλέπετε, μερικοί δικοί μας, πού σινηθίζουν νά γελάνε περισσότερο απ' ό,τι πρέπει.

Ἡ μέρα τέταρτη: Βρήκα ένα κομμάτι ψωμί άλειμμένο με βούτυρο, μπροστά στην τρύπα μου. Ήταν χρωματισμένο μ' ένα όμορφο γαλάζιο χρώμα. Φαίνεται πώς κάποιος από τούς ανθρώπους του σπιτιού είχε επίτηδες για μένα έτοιμάσει αυτό τό άκριβό δώρο — τί άγάπη, αλήθεια! Δέν είχα τό κουράγιο νά καταστρέψω αυτό τό άριστούργημα, για τοῦτο κ' έφαγα μόνο μερικά άσπρα ψίχουλα πού ξεχώριζαν όλόγυρα.

Ἡ μέρα πέμπτη: Τί τρομάρα πού μ' έπιασε όταν, άφού διηγήτηκα στον Μαυρομούστακο τήν ιστορία του χρωματισμένου ψωμιού, τόν άκουσα νά με ρωτάει περιγελα-

Μεγάλυμος ό οικολόγιος

στικά: «Δέν έφαγες, βέβαια, πολύ απ' αυτό;» Του άπάντησα πώς όχι, γιατί δέ μου βαστούσε νά καταστρέψω μιὰ τέτοια όμορφιά. «Πά-

λι καλά, σώθηκες», έκανε. «Γιατί αυτό τό θαυμάσιο ψωμί ήταν διηγησιασμένο». «Δέν τό πιστεύω», είπα πεισματικά — κι άς τό πιστευα, κι άς είχα τρομοκρατηθώ. «Καλά-καλά, θά ιδής όταν θά πάη, όπως πιστεύω, νά τό φάη ή γάτα», μουρμούρισε ό φίλος μου. Πήγα στο στέκι μου και παραφύλαξα. Πραγματικά, σέ λίγο είδα τή γάτα νά σιγοπερπατάη, νά σιύβη άπάνω από τό ψωμί και νά τό τρώη. Στην άρχή φουρκίστηκα: Άκούς νά μου παίρνει αυτό τό θαυμάσιο δώρο μου! Θυμήθηκα όμως και τά λόγια του Μαυρομούστακου, παρηγορήθηκα και κάθησα νά ιδώ τί θ' άπογίνη. Σέ λίγο είδα τή γάτα νά σέρνεται στο πάτωμα ξεφωνίζοντας σπαρακτικά. Μάζεψα τά πράγματά μου κ' έφυγα απ' αυτό τό κακό σπίτι τρέχοντας. Έδῶ πού είμαι τώρα, στο διπλανό, βρήκα ήσυχία. Έλπίζω νά περάσω καλά.

(Διασκευή)

Σ. ΠΑΝ.

Λαϊκοί θρύλοι

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Μέσα στο λιονύρι τής έρήμου τό άβάσταχτο, πορευότανε μιὰ χλωμή κι άδύνατη γυναίκα, κρατώντας από τό χέρι τό μικρό της αγόρι, πού ήτανε λιγνό και θλιμμένο.

Ή κούρασι και ή πείνα τούς έίχαν έξαντλήσει και τούς δύο.

Κρατώντας με τό άλλο της χέρι ένα τόσο δά μικρό κομμάτι ψωμιού ή μητέρα, έπέμενε νά τό δώση στο παιδί, μά εκείνο δέν τό δεχότανε.

— "Όχι, μάνα, τής έλεγε. Έγώ έφαγα χθές. Τώρα πρέπει έσύ νά τό φας.

Έκείνη τή στιγμή πέρασε κοντά τους ένα άλλο παιδί, πού κι αυτό διάβαινε μες στην πυρωμένη έρημο. Ήταν γεμάτο γλύκα κι όμορφιά. Τά όλόξανθα μαλλιά του και τά μεγάλα γαλανά μάτια του σκορπούσανε μιάν ούράνια λάμψη.

Σίμωσε, στάθηκε για λίγο, και με τά κρινοδάχτυλά του άγγιξε τό

κομμάτι του ψωμιού και είπε με τή μελωδική του φωνή:

— Κ' οι δύο σας μπορείτε νά φάτε. Ποτέ δέ θά σωθώ τοῦτο τό ψωμί, γιατί αυτό είναι τό θέλημα του Έπουράνιου Πατέρα μου!

Χαμογελούσε άγγελικά, μά ή συμπόνια είχε θολώσει τά μάτια του. Κι άξαφνα δύο δάκρυα, πού άντανακλούσαν τό βαθύ ουρανό, πέσανε άπάνω στην καυτερή άμμο τής φρυγμένης έρήμου. Κ' εύθυσ ή άμμος έσκεπάστηκε από δροσερή χλόη, κ' ή χλόη στολίστηκε από λουλούδια κάτασπρα, πού μοιάζανε με άστέρια. Ποτέ ίσαμε τότε, καμμιά άνοιξη, δέν είχε στολιστή με τέτοια λουλούδια!

Ό Χριστός ήταν εκείνο τό παιδί και τ' άνθη οι μαργαρίτες.

Όταν κόβετε μαργαρίτες, νά θυμώσατε τά δυο θεία δάκρυα πού τίς έκαναν νά φυτρώσουν.

ΠΑΝ

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ!

"Ανοιξι, μήνας Νισάν. Οι νέες βιολέττες και άνεμώνες, τά χαμομήλια, οι ζωηρές παπαρούνες, τά κρινάκια του άγρου «πού δέν κοπιούν» και τά πολύχρωμα τριαντάφυλλα τών κήπων, σχηματίζουν τριγύρα τό μυροδόλο και φανταχτερό πλαίσιο τής όμορφιάς στη γή τής Παλαιστίνης. Ή πρώτη άρωματισμένη θαλπωρή του Άπρίλη, κατεβαίνοντας από τίς πλαγιές του Λιβάνου, άποτινάζει τή νάρκη στη φύσι κι άπομακρύνει τήν τυραννία του γέρο-χειμώνα. Σέ λίγο θά όργιάση στο χρώμα και στο άρωμα όλόκληρη ή άνοιξιάτικη φύσι, πανηγυρίζοντας με τή μαγεία τών Ουρανών. Άερμών και Κάρμηλος και τά ρείθρα του Όρδάνη χαίρονται. Οι άκρολιμνίες τής Τιβεριάδας και τά περίχωρα τής Ίερουσαλήμ πανηγυρίζουν.

— Ίερουσαλήμ! Ίερουσαλήμ! Τά πλήθη τών προσκυνητών σου άλαλάζουν σήμερα «άκούσαντες ότι έρχεται ό Ίησους, έλαβον τά βαία τών φοινίκων και έξήλθον εις ύπάντησιν αύτῷ, και έκραύγαζον! Όσαννά, εύλογημένος ό έρχόμενος έν όνόματι Κυρίου, ό Βασιλεύς του Ίσραήλ».

Δέν ύπάρχει καμμιά άμφιβολία ότι αυτός ό ταπεινός καθαλλάρης πού έρχεται, πρῶς και δίκαιος, όπως τόν άραματίστηκε ό Προφήτης, «έπιβεδικώς επί πῶλον υἱόν ύποζυγίου», ό γλυκός Ναζωραίος, πού επί μία τριετία άναστάτωσε όλόκληρη τήν Παλαιστίνη με τά θαύματα και τίς θείες διδαχές, είναι ό Άναμενόμενος ό ΧΡΙΣΤΟΣ, ή προσδοκία του Ίσραήλ, τό χλωρό ραβδί από τή ρίζα του Ίεσσαί, πού θά άναστηλώση πιδό λαμπρό τόν άξέχαστο θρόνο του Δαυΐδ.

Ό άπλοϊκός λαός, «ό μη είδώς», πόσες περισσότερες άποδείξεις χρειαζόταν ύστερα από τά τόσα μεγαλουργήματά του; Μήπως προχθές ακόμα στη Βηθανία δέν νίκησε τόν θάνατο; Ούτε έέχασε τή δύναμή του έναντίον τών δαιμόνων. Θυμάται πώς έπέτιμψε τούς άνέμους, πώς έψώμισε τούς πεινασμένους στην έρημιά, πώς σκορπούσε άπλόχερα τίς θεραπείες στο πέρασμά

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ!

του. Και τώρα στα πρόθυρα τής Σιών αντιδῶ σε μυριόστομη επινίκια κραυγή: «Όσαννά! Εύλογημένος ό έρχόμενος, Βασιλεύς του Ίσραήλ». Ποιός μπορεί νά άμφιβάλλη ότι Αυτός είναι ό άπεσταλμένος του Θεού πού θά σαρώση τίς ρωμαϊκές λεγεώνες, θά χαρίση τήν πολιτική έλευθερία στους σκλάβους Ίουδαίους, θά σκορπίση τά κράτη τών ειδώλων; Δόξα μεγάλη άνατέλλει για τήν Σιών ξανά. Ό Θεός τών πατέρων δέν έέχασε τίς έπαγγελίες του!

— "Όχι, παράνομοι Ίουδαίοι. Ό Θεός δέν έέχασε τίς έπαγγελίες του, εύδοκει και εκπληρώνονται οι ύποσχέσεις του. Ποιός όμως σας διαβεβαίωσε πώς ό Μεσσίας πού άναπλάθει ή άχαλίνωτη φαντασία σας σύμφωνα με τίς παράλογες κοσμικές σας έπιθυμίες θά είναι έτσι; Μήπως οι φωνές τών Προφητών πού κάθε Σάββατο διαβάζετε; Γιατί άποδείχνεσθε άπειροι τής πραγματικής του Χριστού βασιλείας και παραφέρεσθε, στρώνοντας τά ίμάτιά σας στο πέρασμά του, αντί νά ρίχνετε στα πόδια Του τά πάθη και τίς άμαρτίες σας; Πώς παραγνωρίζετε τήν άληθινή φύσι του Βασιλέως σας; Ή βασιλεία Του είναι τόσο διάφορη από αυτή πού φαντάζεστε. Δέν θρονιάζεται με τίς πομπές και τούς άλαλαγμούς στους δρόμους τής Ίερουσαλήμ, αλλά στις καρδιές τών ανθρώπων, στα στήθη τών άπλοϊκών, τής Μαρίας, του Λαζάρου, του Ζακχαίου, κάτω από τίς ταπεινές στέγες και έντελώς άθόρυβα. Δέν σας δίδαξαν οι Προφῆτες σας πώς δέν έρχεται με καταγίδες πού συντρίβουν τίς πέτρες, ούτε με φωτιά και καπνούς, ούτε με τρομερούς σεισμούς και άνέμους πού διαλύουν βουνά, αλλά με «φωνή αύρας λεπτής, κάκει Κύριος»;

Και σεις, οι Μαθηταί Του, γιατί τάχα κρίνετε έτσι επιπόλαια και δέν είσχωρείτε με τή σκέψι σας στη λογική σειρά τών συμβαινόντων; Δέν βλέπετε πού έρχεται τόσο ταπεινά, χωρίς νά έπιζητή πανηγυρισμούς, χωρίς σαλπικτές και άρματα στολισμένα, «επί πῶλον όνου»,

εύχαριστημένος με τόν τίτλο του Προφήτη «πρῶς και δίκαιος και σώζων αύτός»; Τά μάτια σας δέν θά άνοίξουν νά δῆτε ποιός είναι;

Ατάραχος από τούς γύρω ύστερισμούς, ξένος πρὸς τήν ταραχή, βαδίζει γαλήνιος με τό όνάριον βλέπει, χωρίς νά πλανάται, τό δρόμο του Γολγοθά: τό Δείπνο, τήν Καινή Διαθήκη, τό φίλημα του προδότη, τό ράπισμα του δούλου, τούς ψευδομάρτυρες, τό πραιτώριο, τούς έμπαιγμούς, τή φραγγέλωσι, τόν σταυρό στον Κρανίου τόπον, όλα σαν μιὰ λιτανεία πένθιμων εικόνων περνούν μέσα στην προγνωστική Του διάνοια, τή στιγμή πού τά μάτια Του άντικρύζουν τήν Πόλι πού λαμποκοπᾷ πέρα για πέρα με τίς μαρμαρίνες οίκοδομές της. Είναι λαμπρό τό θέαμα τής Ίερουσαλήμ από τήν κορυφή του «Όρους τών έλαιών», με τά τείχη και τούς πύργους, τόν Ναό και τά άρχοντικά της. Τήν βλέπει, άναστενάζει, κλαίει, και λέει θλιβερά: «Ίερουσαλήμ! Ίερουσαλήμ! Προφητοκτόνε, πού λιθοβολείς τούς άπεσταλμένους του Θεού. Πόσες φορές ήθέλησα νά μαζέψω τά παιδιά σου, καθώς ή δρυνίθα τά πουλιά της, κάτω από τίς φτερούγες της και δέν θέλησες; Μά τώρα θά άπομείνης έρημη!»

Σαν πανόραμα άναπηδᾷ μπροστά Του ή μελλοντική της καταστροφή, ό σωρὸς τών έρειπίων της, τό ματοκύλισμά της από τούς τραχείς στρατιώτες του Τίτου, νά σφαδάξη και νά ξεψυχᾷ για τήν άμετανοησία της: «ήξουσιν ήμέραι επί σε και παρεμβάλουσιν οι έχθροί σου και περικυκλώσουσιν σε και συνέξουσιν σε πανταχόθεν και έδαφιοῦσιν σε και τά τέκνα σου έν σοί και οὐκ άφίσουσιν λίθον επί λίθον έν σοί».

Ή προφητεία του ΧΡΙΣΤΟΥ αλήθεψε τόσο γρήγορα!

Ή «Πόλι του Θεού», άφού κατάντησε πόλι φονευτών, ή «θυγατέρα Σιών», με τήν πνευματική της όκνηρία και ύπερηφάνεια, έρημώθηκε. Οι κάτοικοί της, πού «έπλάτυναν τά φυλακτήριά των και έμεγάλυναν τά κρᾶσπεδα τών ίματίων αύτών», δοκίμασαν τήν όργήν του Κυρίου Σαβαώθ. Και οι άρχοντές της «οί φιλοῦντες τήν πρωτοκλησίαν

έν τοις δείπνοις καὶ τὰς πρωτοκα-
θεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ
τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς,
ἐσύρθησαν αἰχμάλωτοι στὸν θρίαμ-
βο τοῦ κατακτητοῦ. Οἱ Γραμματεῖς
καὶ οἱ Φαρισαῖοι σου, ὦ «Θύγατερ
Σιών, οἱ περιάγοντες τὴν θάλασσαν
καὶ τὴν ξηρὰν ποιῆσαι ἕνα προσή-
λυτον», οἱ ἴδιοι δὲν θάχουν θέσι
στὴν «Βασιλεία τοῦ υἱοῦ Δαυὶδ»,
γιατί ἡ βασιλεία θὰ δοθῇ στὰ ἔθνη
ποῦ τὴν ἐργάζονται καὶ πολλαπλα-
σιάζουν τοὺς καρπούς της καὶ ζη-
τοῦν λύτρωσι ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν
τῶν παθῶν.

Ἱερουσαλήμ! Ἱερουσαλήμ! Δὲν
μπήκες στὸ νόημα τῆς οὐράνιας βα-
σιλείας, ἀν καὶ ἄκουσες τὴν ρητὴ
διαβεβαίωσι τοῦ Κυρίου: «ἡ βασι-
λεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου
τούτου». Δὲν διδάχτηκες ἀπὸ τὴν ἀ-
πλή παραβολὴ τοῦ ἀμπελῶνος, νὰ
μὴ δείχνεις δηλαδὴ θεοσέβεια ψεύ-
τικη, καὶ σοὺ ἀρπάχτηκε μέσα ἀπὸ
τὰ χέρια ἡ ἐλπίδα τῆς σωτηρίας,
ἀν καὶ τόσα χρόνια ὁ Θεὸς σοὺ ἐμ-
πιστεύθηκε τὴν Διαθήκη Του. Σοὺ
ἀφαίρεσε ὁ Παντοκράτορας Κύριος
τὸν ἀμπελῶνα Του καὶ τὸν παρέδω-
σε «Ἐθνη ποιοῦντι τοὺς καρπούς
τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ». Περιφρό-
νησες τὸν Χριστό, σὰν τὸ λιθάρι οἱ
οἰκοδομοῦντες, μὴ γιὰ πείσμα σου,
«ὁ λίθος οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν
γωνίας», καὶ ἔπεσε πάνω στὴν πέ-
τρα αὐτὴ καὶ ἔγινε σκόνη, σκορπί-
στηκαν τὰ τέκνα σου στὰ τρίςτρα-
τα τῆς γῆς.

Ἱερουσαλήμ! Ἱερουσαλήμ! πε-
ριφρόνησες τὸν πραγματικὸ σου
βασιλιά, ὅταν τὸν ἀντίκρυσες τα-
πεινόν, ὅμως τὸ σκῆπτρον Του, ἀπὸ
λεπτὸ καλάμι, τὴ γῆ, τοὺς ναοὺς
καὶ τῶν ψευδῶν θεῶν τὰ εἶδωλα τὰ
κάνει στάχτη, καὶ συνενώνει κάτω
ἀπὸ τὴ δύναμι τοῦ ἀκάνθινου σκῆ-
πτρου τοῦ λαοὺς διαφορετικοὺς στὴ
γλῶσσα καὶ στὰ ἦθη, στοὺς πολιτι-
σμοὺς καὶ τὴν ψυχροσύνησι, στὴν
μόρφωσι καὶ ἄλλες ἐκδηλώσεις καὶ
ὁ Σταυρὸς Του, ποὺ ἔγινε πρόσκαι-
ρα θρόνος ἀληθίνος, θὰ γίνῃ σὲ
λίγο θρόνος αἰώνιας δόξας, ἔδρα σο-
φίας καὶ βῆμα κρίσεως γιὰ νὰ δι-
κάσῃ τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς ἄρ-
χοντες τῆς γῆς. Ἱερουσαλήμ! Ἱε-
ρουσαλήμ!

ΑΠ. Γ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
Θεολόγος - Καθηγητῆς
Ἀστακὸς

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ ἱατρεῖο. Μετὰ τὴ σχετικὴ ἐ-
ξέτασι ὁ γιαιτρός ἀποφαίνεται:

— Οἱ ρίζες εἶναι σάπιες, καὶ θὰ
προσπαθῶ νὰ τὶς σπάσω.

Ὁ πελάτης:

— Ἦρθα ἐδῶ μὲ τὴν ιδέα ὅτι
εἴσατε ὁδοντογιάτρος, δὲν ἤξερα
πὼς εἴσατε... ριζοσπάστης!

Ὁ Τοτὸς ταξιδεύει γιὰ πρώτη
φορὰ μὲ τὸν ὑπόγειο σιδηρόδρομο.
Σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ ἐσώπαινε, μό-
λις ὅμως βγήκε ἀπὸ τὴ σήραγγα
γύρισε καὶ εἶπε στὴ μητέρα του:

— Τί γρήγορα ποὺ τρέχει, μαμά,
αὐτὸ τὸ τραῖνο! Πέρασε κοτζάμι νύ-
χτα σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας!

Ἄργος,

Ε. Ρ. ΑΝΙΣΤΗΣ

ΤΟ ΧΟΜΠΥ ΤΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ θὰ ἀλλάξῃ τὴ ζωὴ σας

Ἕνα θαυμάσιο
προσωπογραφικὸ σχέδιο.
Ἐγινε μὲ μολύβι ἀπὸ
τὴν νεαρὴ μαθήτρια
τῆς ABC, τῆς ἀνωτέρω
φωτογραφίας.

Μάθετε νὰ σχεδιάζετε ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Ἡ Σχολὴ ABC τοῦ Παρισίου ἔχει ἐπινοήσῃ καὶ τελειοποιήσῃ
μιά διδασκαλία προσωπικῆ. Ἕνας ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς τῆς σχολῆς
θὰ σὰς βοηθήσῃ νὰ ἀνακαλύψετε βαθμιαίᾳ στὸν ἑαυτὸ σας θυ-
σαυροὺς δημιουργικῆς ἱκανότητος. Θὰ ἀσχολῆσθε στὶς ὥρες ποὺ
θέλετε σεῖς, ἀνάλογα μὲ τὶς δυνατότητές σας, μὲ ποικιλία τευχῶν
διδασκαλίας, μὲ πλούσια εἰκονογράφησι καὶ πάντοτε μὲ τὴ βοήθεια
τῆς ἀπέραντης πείρας μας.

Σὲ μερικοὺς μῆνες θὰ ἔχετε καὶ τὴν πρακτικὴ σας κατάρτισι σὲ
κλάδους δυναμικοὺς τῆς σύγχρονης ἐφαρμοσμένης τέχνης: Στὴ
διακοσμητικὴ, τὴ διαφήμισι, τὸ σχέδιο μόδας, τὴν εἰκονογράφησι κλπ.

ΖΗΤΗΣΤΕ ΤΟ ΤΑΧΥΤΕΡΟ ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ ΔΩΡΕΑΝ

Στείλτε μας ἀμέσως ὄνομα, διεύθυνσι κλπ., ὅπως τὸ κατωτέρω
ὑπόδειγμα, ἐσωκλείοντες δρχ. 3 σὲ γραμματόσημα, γιὰ ἐξοδὸ
ἀποστολῆς. Θὰ λάβετε χωρὶς ὑποχρέωσί σας, τὸ πλούσιον εἰκο-
νογραφημένο 16/σέλιδο ἀναλυτικὸ τεύχος τοῦ Συστήματος ABC
γιὰ σχέδιο-ζωγραφικὴ μὲ κάθε πληροφορία.

ΟΝΟΜΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

(ΤΗΛ.)

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ἢ ΑΣΧΟΛΙΑ

ΣΧΟΛΗ ABC ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ: ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 10 - ΤΗΛ. 617.811 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΤΣΙΜΙΣΚΗ 68 ΤΗΛ. 32.370

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

Μέρος Β'

Εἶχε, λοιπόν, ἀνατιναχθῆ ἀπὸ τορπίλλη τὸ πειρατικὸ πλοῖο.
Ἦτοι ἐξηγεῖτο ἡ ἐκρηξίς. Ἀλλὰ πὼς νὰ ἐξηγηθῇ ἡ παρουσία
τῆς τορπίλλης; «Κάποια μυστηριώδης ὑπαρξίς πρέπει νὰ
μᾶς ἐβοήθησεν», εἶπε ὁ Κύρος. Ὁ Σπίλετ παραδέχθηκε πὼς
εἶχε δίκιο ὁ μηχανικός. Κ' ἐπρόσθεσε: «Ποιὸς ὅμως εἶναι
ὁ εὐεργέτης μας; Μήπως ὀφείλουμε σ' αὐτὸν καὶ τὰ τόσα ἄλλα
καλὰ, τὴ φιάλη μὲ τὸ μῆνυμα, τὸ σκότωμα τῆς φώκιας, ἀκόμη
καὶ τὴ δική σας σωτηρία ἀπὸ τὰ κύματα;». Ἀποφάσισαν νὰ
ἐρευνήσουν γιὰ τὴν ἀνεύρεσί του μετὰ τὸν θερσιμὸ καὶ τὴ
συγκομιδὴ τῶν δημητριακῶν. Ἀμα τελείωσε καὶ αὐτὸ ἐδο-
κίμασαν τὰ τέσσερα κανόνια ποὺ εἶχαν πέσει στὰ χέρια τους.
Τ' ἀποτελέσματα ἦταν ἀπόλυτα ἱκανοποιητικά. «Κ' οἱ ἐξι-
ώπλισμένοι κουρσάροι;» Ρώτησε σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ δημοσιο-
γράφος. «Θὰ τοὺς χτυπήσω σὰ νάτανε λυσσασμένοι σκύλοι»,
φώναξε ὁ Πενκρόφ. «Στὸ μεταξύ πρέπει νὰ φυλαχθῶμεν»,
εἶπε ὁ μηχανικός. Κ' ἔλαβε μέτρα γιὰ τὴν ὁχύρωσι τοῦ Σπιτιοῦ
τοῦ Γρανίτη.

6

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἐνῶ εἶχαν ἀνέβει στὸν «Καλότυχο»,
ὁ ναυτικός, ἐξετάζοντας ἕνα στήριγμα, φώναξε: «Νὰ κατὶ
παράξενο!». «Τὶ συμβαίνει;» ρώτησε ὁ Σπίλετ. «Συμβαίνει
πὼς ἐγὼ δὲν ἔκανα αὐτὸ τὸν κόμπο». «Θ' ἀπατηθήκατε,
Πενκρόφ», τοῦ ἀπάντησε. «Ὁχι, θάπαιρνα ὄγκο γι' αὐτό». «Τότε
θ' ἀνέβηκαν οἱ κουρσάροι στὸ πλοῖο!». Ἐγιναν πολλὲς
συζητήσεις χωρὶς σὲ τίποτα νὰ καταλήξουν. Γύρισαν στὸ κατα-
φυγίό τους. Δοκίμασαν νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τὸν Ἄυρτον,
ποὺ εἶχε πάει στὴ στάνη, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάρθωσαν. Ἀναγκά-
στηκαν νὰ πᾶνε ἐκεῖ νὰ ἰδοῦν τί συμβαίνει. Πὼς διεκόπη ἡ
συγκοινωνία; Ἐνῶ προχωροῦσαν μὲ τὰ τουφέκια στὸ χέρι
εἶδαν σπασμένο τὸ σύρμα καὶ ἀναποδογυρισμένο τὸ στύλο
ἐπὶ τῆς μέσῃ τοῦ δρόμου. Ἀρχισαν νὰ τρέχουν, ἀναστατωμένοι.
Ὅταν ἔφτασαν βρῆκαν τὴν πόρτα κλειστή. Δὲν ἄκουσαν ὅμως
οὔτε ἀνθρώπινη φωνή, οὔτε βελάσματα κριαριῶν. Ἐσπρωγνὰν
τὴν πόρτα, ὅταν βρόντηξε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ μιὰ κραυγὴ
πόνου ἤρθε σὰν ἀπάντησι. Ὁ Χάρμπερτ, ποὺ εἶχε προηγηθῇ
ἦταν ξαπλωμένος κάτω, χτυπημένος ἀπὸ σφαῖρα!

7

Πρῶτος ὤρμησε μέσα ὁ Πενκρόφ. «Τὸν σκότωσαν, ἐκραξε,
παῖδί μου ἀγαπημένο!». Τρέξανε κ' οἱ ἄλλοι. Ὁ Σμιθ ἐσπυψε
ἀπάνω του. «Εὐτυχῶς ζῇ, εἶπε. Πρέπει ὅμως νὰ τὸν μετα-
φέρουμε ἀμέσως». Σαφηνὰ ἀκούστηκε ἕνας ἄλλος πυροβο-
λισμὸς, ποὺ παρὰ λίγο νὰ στερήσῃ τὴ ζωὴ τοῦ ἀρχηγοῦ. Εὐ-
τυχῶς μόνο τὸ καπέλο του τρύπησε ἡ σφαῖρα. Σάπλωσαν τὸν
Χάρμπερτ στὸ κρεβάτι τοῦ Ἄυρτον, ἔφησαν κοντὰ τοῦ τὸν
Πενκρόφ, καὶ ἄρχισαν νὰ ἐρευνοῦν τὸ περιβάλλον. Σὲ μιὰ γωνία
ὁ Σμιθ εἶδε ἕνα πειρατὴ ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ τοῦ ρίξῃ. Χύμηξε
πάνω του καὶ τὸν κάρφωσε στὴν καρδιά μὲ τὸ στιλέτο. Ἐπειτα
ὁ πολυπείρος Σπίλετ περιποιήθηκε τὶς πληγὰς τοῦ Χάρμπερτ.
Μὲ ἀνακούφισι διεπίστωσε πὼς ἡ σφαῖρα εἶχε βγῇ ἀπὸ τὸ
κορμί του. Σταμάτησε τὸ αἷμα τῆς μιᾶς πληγῆς καὶ ἔχυνε πολλὰ
νερά στὴν ἄλλη γιὰ νὰ σβῆσῃ ἡ φλόγῳσις. «Τὸ κρὶο νερὸ εἶναι
τὸ καλύτερο καταπραῦντικό», τοὺς ἐβεβαίωσε ὁ ἐμπειρικός
γιατρός τους, ὁ δημοσιογράφος.

Τοὺς ἀνησυχοῦσε ὁ χαμὸς τοῦ Ἄυρτον καὶ ἡ τύχη τοῦ Νάμπ,
ποὺ τὸν εἶχαν ἀφήσει νὰ φυλάξῃ τὸ Σπίτι τοῦ Γρανίτη.

— Θὰ πᾶω μόνος μου ἐκεῖ, εἶπε ὁ Κύρος.
— Ὁχι, πρὸς Θεοῦ, ἐκραξε ὁ Σπίλετ. Οἱ κακοῦργοι θὰ
παρακολουθοῦν κρυμμένοι μὲς στὰ δάση;

Ἐνῶ προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν μιὰ λύσι, πρόσεξαν τὸν Τόπ
ποὺ πηγαινοερχότανε σὰ νάλεγε: «Κ' ἐγὼ γιὰτ' εἶμαι ἐδῶ;»
Τότε πήραν τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν χρησιμοποιήσουν γιὰ ταχυ-
δρόμο. Ἐγραψαν αὐτὲς τὶς λέξεις: «Χάρμπερτ ἐπληρώθη. Μὴ
φύγῃς ἀπὸ κεῖ. Εἶδες κανένα κουρσάρο; Ἀπάντησε μὲ τὸν

Τόπ. Ἀπὸ τὴ στάνη». Ἀφοῦ τὸ ἔδωσε στὸ περιλαίμιό τοῦ
σκύλου ὁ κύριός του, τὸν χάιδεψε καὶ τοῦ εἶπε δείχνοντας
τὴν κατεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ: «Νάμπ, Τόπ, Νάμπ. Πήγαινε,
καλέ μου σκύλε, πήγαινε! Στὸ Νάμπ, στὸ Νάμπ!». Τὸ ἔξυπνο
ζῶο κατὰλαβε κ' ὤρμησε ἀκράτητο. Ὅταν μπῆκαν στὸ καλυ-
βόσπιτο βρῆκαν ἀποκοιμισμένο τὸν Χάρμπερτ. Ἐφαγὰν κατὶ
πρόχειρο καὶ ἐκάθισαν ἀμίλητοι, προσμένοντας μὲ ἀγωνία τὴν
ἐπιστροφὴ τοῦ Τόπ. Ἦταν μεσημέρι ὅταν, ἐνῶ βρισκόνταν
πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα μὲ τὰ ὄπλα στὸ χέρι ὁ Σμιθ καὶ ὁ Σπίλετ,
ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ ταυτόχρονα γαυγίσματα.
Ὁ μηχανικός βγήκε γοργὰ καὶ ἔρριξε κατὰ κεῖ ποὺ φαινόταν
ὁ καπνός. Ἀμέσως σχεδὸν ὤρμησε ὁ σκύλος στὴ στάνη. Ὁ
Κύρος τὸν ἀγκάλιασε καὶ ἔβγαλε ἕνα σημείωμα δεμένο στὸ
λαιμό του. «Δὲν θὰ κουνηθῶ, ἔγραφε. Δὲ φάνηκε κανεὶς. Ὁ
Θεὸς νὰ λυτηθῇ τὸ Χάρμπερτ. Νάμπ».

8

Ἐμειναν στὴ στάνη. Ἐπρεπε νὰ περιποιηθοῦν τὸ πληγω-
μένο ἄγριο, γι' αὐτὸ καὶ ἐθυσίασαν ὅλα τὰ λευκὰ πανιά ποὺ
βρῆκαν ἐκεῖ. Ἀνησυχοῦσαν γιὰ τὶς κινήσεις τῶν πέντε κα-
κοῦργων ποὺ εἶχαν ἀπομείνει στὸ νησί τους, καὶ ἔπαιρναν ὅλες
τὶς ἀναγκαῖες προφυλάξεις.

Σὲ δέκα μέρες ὁ Χάρμπερτ ἄρχισε νὰ τρώῃ κατὶ καὶ νὰ
μιλά. Γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχῇ, τοῦ εἶπαν, ὅτι ὁ Ἄυρτον ἦταν
μαζὶ μὲ τὸν Νάμπ. «Κ' οἱ κουρσάροι;» Ρώτησε. Τοῦ ἀπάντησε
ὁ Πενκρόφ: «Δὲν ξαναφάνηκαν, παῖδί μου». Ὅταν οἱ ἄλλοι
βγῆκαν ἔξω νὰ ἰδοῦν μήπως ἀκούγονταν ἀνθρώπινες κινήσεις,
καὶ ἔμεινε μόνος μὲ τὸ ναυτικὸ, τὸν ρώτησε:

— Εἶμαι πολὺ ἀδύνατος, καλέ μου Πενκρόφ;
— Ὑπομονή. Θὰ δυναμώσῃς γρήγορα, τὸν καθησύχασε.
Τοὺς ἀνησυχοῦσε ἡ ἀπουσία τοῦ Ἄυρτον. Φοβόντανε πὼς
εἶχε ἐξοντωθῇ. Μὰ δὲν ἔχαναν τὸ θάρρος τους. Ἦταν ὅλοι

— Εἶμαι ἀκόμα πολὺ ἀδύνατος, καλέ μου Πενκρόφ;

τοὺς ἀπὸ κείνους ποὺ ἀτενίζουν σταθερὰ τὸ μέλλον, ἐτοιμοὶ
πάντα νὰ καταπολεμήσουν κάθε κακοτυχία. Κ' εἶχαν τὶς ἐλ-
πίδες τους στὸν Παντοδύναμο.

9

Ὁ πληγωμένος εἶχε σχεδὸν ἀναλάβει, δὲν τοὺς ἐνώχλησε
κανεὶς, ἀλλὰ ὁ Νάμπ ἦταν πέρα, μόνος, καὶ ὁ Ἄυρτον δὲν εἶχε
δώσει σημεῖα ζωῆς. Ἀνησυχοῦσαν. Ἐκάναν ἐξερευνήσεις
ὀλόγυρα μὲ τὰ ὄπλα στὸ χέρι, καὶ ὅλο παρακινούσαν τὸν σκύλο
νὰ ψάχνῃ ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Ἐξαφὰν τὸν εἶδαν νὰ
τραβᾷ ἀπὸ μιὰ τούφα ἀγριόχορτων ἕνα κομμάτι ἀπὸ ρούχο.
Τὸ ἐξέτασαν καὶ ἀναγνώρισαν πὼς ἦταν ἀπὸ τὸ σακάκι τοῦ
Ἄυρτον! Ἀτὸ δύστυχο, στέναξε ὁ Πενκρόφ. Τὸν ἔξεκταναν
οἱ κακοῦργοι!». Γύρισαν πενταμένοι στὸ καλυβόσπιτο...

Στις 29 Νοεμβρίου, ενώ συζητούσαν γύρω από το κρεβάτι του Χάρμπερτ, άκουσαν δυνατά γαυγίσματα του Τόπ. Πεταχτηκαν έξω ώπλισμένοι. Ο σκύλος πηδούσε, δεν φαινόταν όμως θυμωμένος. «Κάποιος έρχεται! Πρέπει όμως να μην είναι έχθρος. Ίσως ο Νάμπ ή ο "Αύρτον", είπε ο Σπίλετ. Φίλος ήταν, αλλά όχι άνθρωπος: Ήταν ο πίθηκος! «Ζούπ!» φώναξε ο ναυτικός. «Μας τον στέλνει ο Νάμπ, είπε ο δημοσιογράφος. Πρέπει να φέρει σημείωμά του». Κ' είχε δίκιο. Ο συμπαθητικός μαύρος τούς έγγραφε: «Το όροπέδιο έχει κυριευθεί από τους κουρσάρους!». Χλώμασαν όλοι. Τι συμφορά ήτανε πάλι αυτή; Ο Χάρμπερτ, που κατάλαβε πώς είχε χειροτερέψει ή κατάστασι, είπε πώς είναι πια σέ θέσι να περπατήσει. Αποφασίστηκε να εγκαταλείψουν τη στάνη και να μεταφέρουν το αγόρι πάνω στ' άμαξι πουχε φέρει στη στάνη ο "Αύρτον. «Οπλίστηκαν καλά και ξεκίνησαν. Ο δρόμος ήταν έρημος, τα ζώα προχωρούσαν ήσυχα, κι όλα πηγαίνανε καλά, ώσπου στο ξέφωτο ο Πενκρόφ ύψωσε το χέρι του κ' έδειξε έναν πυκνό καπνό που στροβιλλίζονταν από το μύλο και το κοτέτσι. Μές' από τους καπνούς φάνηκε να τρέχει ένας άντρας. Ήταν ο Νάμπ! Τόν έκραξαν κ' έσπευσε να τούς ανταμώσει. Τους έκανε γνωστό πώς οι κακούργοι σήκωσαν ό,τι μπόρεσαν από το όροπέδιο κ' έφυγαν. «Κι ο Χάρμπερτ;», ρώτησε. Του δείχνανε το άμαξι, μα ο νεαρός βοτανολόγος είχε χάσει τις αισθήσεις του.

10

Η κατάστασι του πληγωμένου αγοριού είχε χειροτερέψει. Τον ξάπλωσαν στην άκροποταμιά, πάνω σέ τρυφερά χόρτα. Στο μεταξύ ο Κύρος κι ο Πενκρόφ πήγανε στο Σπίτι του Γρανίτη, που ήτανε κοντά, να ιδούν τον άνελκυστήρα, που ήταν απαραίτητος για τη μεταφορά του πληγωμένου και να έρευνήσουν το έσωτερικό της κατοικίας τους. Ο Σπίλετ, ύστερα από προσεκτική εξέτασι των πληγών, βεβαίωθηκε πώς δεν ήταν απ' αυτές ή λιποθυμία και κάπως ήσυχασε. Από το Νάμπ έμαθαν ότι την περασμένη νύχτα είχαν φανεί κοντά στο ρυάκι οι κουρσάροι, πώς είχε πυροβολήσει έναν από δαύτους, αλλά δεν ήξερε αν τόν έχτυπησε. Τους είπε ακόμη ότι βλέποντας ρημαγμένο τον τόπο, στήριξε τις ελπίδες του να επικοινωνήση μαζί τους στον έξυπνο Ζούπ. Μόνο «Ζούπ, στάνη» του είπε δυο-τρεις φορές, κι αυτός τα κατάφερε μιά χαρά.

Όταν μαζεύτηκαν όλοι στο σπίτι του Γρανίτη συζητήσανε για την κατάστασι. Το πέραςμα των πειρατών από τα κτήματά τους και το κοτέτσι ήταν φοβερό. Δεν είχε μείνει τίποτε όρθιο. Η φωτιά είχε καταστρέψει ακόμη και το μύλο. Ο Χάρμπερτ ήταν σέ απελπιστική κατάστασι. Ο "Αύρτον είχε χαθή. Κ' ή απειλή της ολοκληρωτικής καταστροφής κρέμονταν πάνω από το κεφάλι τους. Η θέσι τους ήταν δεινή.

Οι επόμενες ημέρες ήταν ακόμα χειρότερες, γιατί ο Χάρμπερτ όλο κ' έχανε δυνάμεις. Παραμιλούσε, είχε υψηλό πυρετό κ' ήταν κίτρινος σάν θειάφι. «Χρειάζεται αντιπυρετικό», είπε ο Σπίλετ. «Δυστυχώς δεν έχουμε ούτε κίνα, ούτε θειική κινίνη», έκανε ο Σμιθ στενάζοντας. «Υπάρχουν όμως ιτιές στην άκροποταμιά, κ' ίσως ή φλοίδα τους μπορεί ν' αντι-καταστήση το κινίνο», του άποκριθηκε. Κάνανε σκόνη μερικές φλοίδες, δώσανε στο Χάρμπερτ, αλλά την άλλη μέρα τόν είδαν να σπαρταρά. Τόν βασάνιζε ένας παροξυσμός που δεν έλεγε να περάση. Ύστερα ξαπλώθηκε στο κρεβάτι ακίνητος, έντελώς εξαντλημένος. «Όλη μέρα ήτανε έτσι, μισοπεθαμένος σχεδόν. Μένανε στο πλευρό του άγγρινοι, θλιμμένοι, απελπισμένοι, όταν ο Σπίλετ έπιασε για μιά ακόμη φορά το σφυγμό του και τόν αισθάνθηκε ζωηρότερο. Αυτό του έδωσε ελπίδες, αλλά δεν είχε τίποτα, γιατί φοβότανε πώς ίσως ήταν κάτι παροδικό. «Όπου ξαφνικά ακούστηκε να φωνάζη ο Πενκρόφ δείχνοντας ένα κουτί που είχε βρή πάνω στο τραπέζι. «Θεική κινίνη!»

11

Ός διακόσιους κόκκους κινίνης περιείχε το κουτί που κατά τρόπο μυστηριώδη βρέθηκε εκεί. Ο Σπίλετ είπε στο Νάμπ κ' έφτιαξε ένα φλυτζάνι καφέ, έριξε μέσα μερικά γραμμάρια άσπρη σκόνη κ' έδωσε στον Χάρμπερτ να πιη το φάρμακο. Λίγες ώρες αργότερα ο άρρωστος κοιμότανε γαλήνια. Του ξαναδώσανε φάρμακο την άλλη μέρα και την παράλλη, και στις 20 Δεκεμβρίου είχε σχεδόν γιατρευτή. Έπρεπε μόνο να δυναμώσει, και γι' αυτό ο Σπίλετ, που ο συναισθηματικός Πενκρόφ ένθουσιασμένος γιατί του έσωσε «το παιδί του»,

τόν έλεγε δόκτορα, φρόντιζε να του δίνη εκλεκτή τροφή. Έπλησίαζε ο νέος χρόνος, όλα επήγαιναν καλά, δεν έλειπε όμως ή άφορμή της άνησυχίας γιατί οι κακοποιοί δεν ήταν βέβαιο πώς είχαν εγκαταλείψει το νησί. Τόν Ίανουάριο του 1868 οι άποικοι φρόντισαν να σώσουν ό,τι ήταν δυνατόν από τις καταστραμμένες έσοδες, φυτέψανε σπόρους, διορθώσανε το κοτέτσι, το μύλο, το σταύλο, κάναν ό,τι μπορούσαν για να ξαναφτιάσουν τη ζωή τους. Ο Χάρμπερτ είχε σηκωθεί και περπατούσε μέσα στο σπίτι, δεν τόν άφηναν όμως να κυκλοφορή έξω, γιατί ήταν αδύνατος και δε μπορούσε να κρατά ήπλο ούτε να κινηται γοργά. Είχε γίνει 18 χρονών κ' ήταν ψηλός με ωραίο παρουσιαστικό. Όταν λίγο αργότερα, κατά σύστασι του Σπίλετ, έκανε μερικά μπάνια με τη συντροφιά του Πενκρόφ και του Νάμπ, δυνάμωσε περισσότερο. Καμαρώνοντάς τον ο Σμιθ είπε το μεγάλο λόγο: «Στις 15 Φεβρουαρίου θα φύγουμε από δω. Θα εξερευνήσουμε όλο το νησί για να το καθαρίσουμε από τους κακοποιούς. Αλλά και για ν' ανακαλύψουμε αυτόν που ρυθμίζει τα περνωμένα μας, το μεγάλο μας σωτήρα, στον όποιον ασφαλώς όφειλουμε και το κινίνο που έσωσε τόν αγαπημένο μας έφηβο». Έμειναν όλοι σύμφωνοι. Κι αφού απέφωσαν σέ προσευχή κι ανάπαυσι την Παραμονή, στις 13 ξεκίνησαν πρωί-πρωί με το άμαξι φορτωμένο διάφορα πράγματα. Ήταν άπάνω ο Χάρμπερτ κι ο Ζούπ. Η πορεία ήταν όμαλή. Το βράδυ κατασκηνώσανε 15 περίπου χιλιόμετρα μακριά από το σπίτι του Γρανίτη, στην όχθη ενός ποταμιού. Έφαγαν κ' έκοιμήθηκαν αφήνοντας βάρδιες — πρώτη το Πενκρόφ, δεύτερη το Νάμπ. Συνέχισαν την εξερεύνησι τις άλλες δυο μέρες, αλλά δεν ανέκάλυψαν ανθρώπινα ίχνη.

12

Στις 18 Φεβρουαρίου ο Σμιθ είπε πώς είναι περιττό να συνεχίσουν. «Φαίνεται πώς οι κακούργοι τριγυρίζουν κοντά στην παραλία. Και φοβούμαι ότι θάναι τώρα στη στάνη μας. Αυτή θάχουν για τόπο εφοδιασμού». Έμπρός λοιπόν για τη στάνη! φώναξε ο Πενκρόφ.

Είχαν νυχτωθή στο δάσος, λίγο πέρ' από τη στάνη. Κάθισαν κάτω από ένα δέντρο προσπαθώντας να ιδούν αν υπάρχει κανείς εκεί. Σέ λίγο ο Πενκρόφ κι ο Σπίλετ επλησίασαν με προσοχή το φράχτη. Δεν άντελήφθησαν καμμία υποπτη κίνησι. Πήγαν ως την πόρτα κ' έβαλαν αυτί. Τίποτα. Ένώ ετοιμάζονταν να την ανοίξουν με το κλειδί, είδαν κατάπληκτοι πώς ήτανε ξεκλειδωτή. Οι κουρσάροι λοιπόν βρισκόντουσαν μέσα!

Στο μεταξύ ο Σμιθ άφησε στο άμαξι το Χάρμπερτ και το Ζούπ με φύλακα το Νάμπ κ' επήγε κοντά τους. «Φώς, είπε, ευκαιρία να τους πιάσουμε. Έμπρός!». «Όρμησαν με τα όπλα στο χέρι. Αλλά στο καλυβόσπιτο βρήκαν ξαπλωμένο ένα ανθρώπινο σώμα. Ήταν ο "Αύρτον βυθισμένος σέ ύπνο! «Σεί;» φώναξε μόλις άνοιξε τα μάτια του. Και πρόσθεσε: «Πού είμαι;» Του άπάντησαν ότι βρίσκεται στο σπίτι της στάνης. «Μόνος;» ρώτησε. «Ναί». «Όμως θάρρουν. Φυλαχτήτε», φώναξε και τινάχτηκε άπάνω. Ο Σμιθ έστειλε τόν Πενκρόφ να φέρη το άμαξι, κι όταν συγκεντρώθηκαν όλοι εκεί πρόσταξε ν' άμπαρώσουν την πόρτα και να είναι έτοιμοι ν' άντιμετωπίσουν τους κακούργους. Αλλά άκουσαν τόν Τόπ να γαυγίζει κ' είδαν τόν Ζούπ να τρέχει προς το μέρος του βγάζοντας παράξενα σφυρίγματα. Τους άκολούθησαν, κ' εκεί, στην όχθη του ποταμιού, είδαν στο φώς του φαναριού που κρατούσε ο Νάμπ πέντε κορμιά ξαπλωμένα κατά γής. Ήταν οι κουρσάροι!

13

«Όλοι οι κακοποιοί λοιπόν είχαν εκλείψει. Ποιός όμως τούς είχε σκοτώσει; Όχι βέβαια ο "Αύρτον: αυτός πριν από λίγο τούς είχε «φυλαχτήτε!» Έκαναν διάφορες συζητήσεις, κανείς όμως δε μπόρεσε να φαντασθή τίποτε σχετικό με τόν μυστηριώδη σωτήρα τους.

Την άλλη μέρα ο "Αύρτον, που είχε πια συνέλθει, τούς είπε πώς οι κουρσάροι πήγανε στη στάνη, τόν έπιασαν κι αφού τόν έδεσαν τόν πήγανε σέ μιά σπηλιά, αποφασισμένοι να τόν σκοτώσουν. Όταν όμως τόν άνεγνώρισε ένας απ' αυτούς, ανέβηκαν την εκτέλεσί του για να του άποσπάσουν πληροφορίες σχετικές με το Σπίτι του Γρανίτη και τούς κατοίκους του νησιού. Άρνήθηκε, και γι' αυτό του έκαναν πολλά μαρτύρια, που εξ ατίας τους είχε πέσει σέ νάρκη.

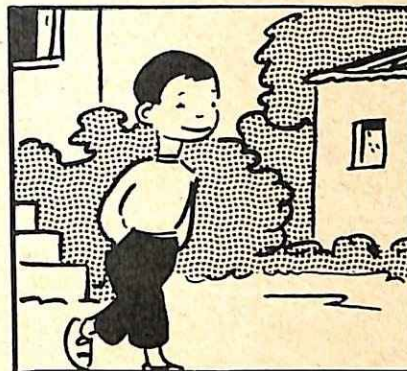
Διασκευή Σ.Π.

Σχέδ. Μ. ΠΡΩΤΟΓΕΡΙΔΗ

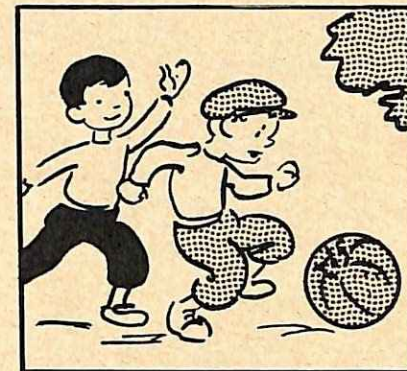
(Συνεχίζεται)

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΕΞΟΡΜΗΣΙΣ

Του εκλιπόντος συνεργάτου μας
ΑΝ. ΒΩΤΤΗ

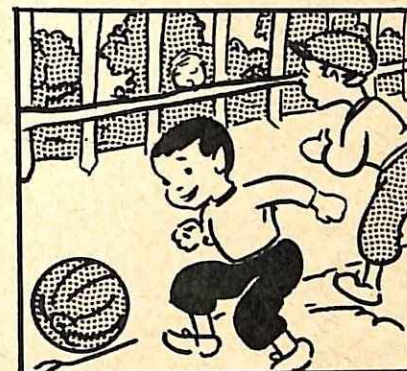
Πρωί του Πάσχα ο Λελές
κατέβηκε τη σκάλα του,
αντάμωσε το φίλο του
το Γιάννη με τη μπάλα του,

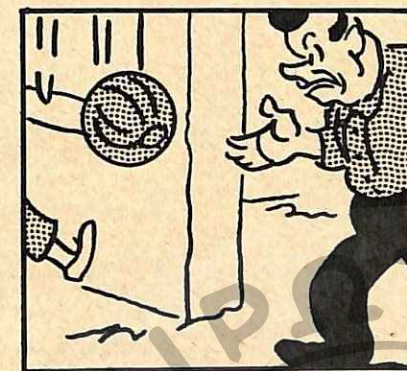
κ' έτσι μαζί στη γειτονιά
γυρνούν χοροπηδώντας
και κάθε τόσο με φωνές
τη μπάλα τους κλωτσώντας.

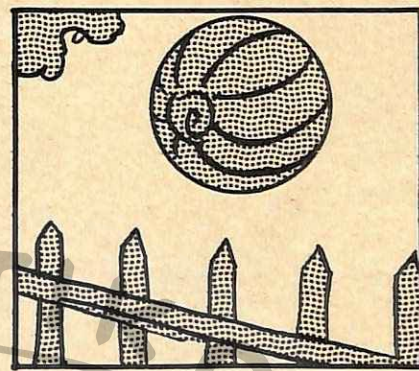
Και νά, εκεί σέ μιά αυλή
έχουνε πανηγύρια.
Ψήνουν άρνιά, τσουγκρούν αυγά
κι αδειάζουνε ποτήρια!

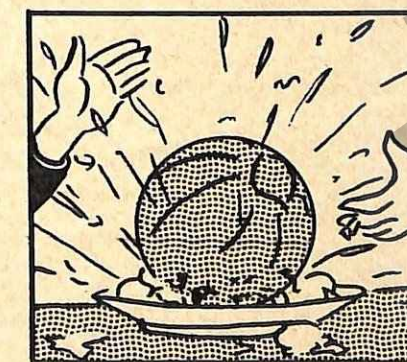
Οι δυο μικροί μας στέκονται,
χαζεύοντας κοιτάνε,
άλλ' όμως και τη μπάλα τους
δεν παύουν να κλωτσάνε.

Μα ο νοικοκύρης της αυλής
το γλέντι τότε αφήνει
και λέει: «Παύτε το φουτιπόλ
καμιά ζημιά μη γίνη».

Ο Γιάννης παύει. Μα ο Λελές
δός του κλωτσά με φόρα.
Και ξάφνου πάνω απ' την αυλή
όμορ' ή μπάλα τώρα,

κ' ίσα, ολόϊσα τραβά
και κάνει καραμπόλα
μέσ' στην πλατεία με τ' αυγά
και κράτς... τα σπάει όλα!

Ο νοικοκύρης τότε όμορ',
μ' αυγά πιτσιλισμένος,
τρέχει, τσακώνει το Λελέ
σά γάτος άγοριμένος,

και τσάφ... στόνα του μάγουλο,
ταχύς, κεραυνοβόλος,
«Χριστός ανέστη» έκανε
π' άστραφ' ο κόσμος όλος!

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ ΤΟ ΕΡΓΟΝ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

